Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

RAVNEN

№ 1 | Söndag d. 2 Oktober | 1881.

Kongen og Spiritisten.

Spiritisten:
Stands her, o Konge, og giv nøje Agt,
Her vil jeg vise Dig de skjulte Magter,
Som virker overalt i Verdens Lande.

Kongen:
Om Dig man siger, at Du er en Fætter
Til Mørkets Drot, fra ham Du har din Magt.

Spiritisten:
En Usandhed. —

Kongen:
Jeg tror Dig, vis din Kunst.

Spiritisten:
Sandheden endnu dunkel staar,
Et Dæmringslys kun til os naaer,
Men Løgnen i et Straaleskær
Og Farvepragt er ganske nær.
Af Folkedybet stiger nu
En Aandehær, til Harm og Gru
For dem, som nu med Magtens Ris
Huserer ret paa Djævlevis.

(En Skikkelse stiger frem.)

Kongen:
En Nihilist, som fører Dynamit.

Spiritisten:
Revolutionen er det, hør, han taler.

Revolutionen:
Nu Timen kom, da al din Dont
Og alle dem, Du gjorde Ondt,
Som Dommer over Dig skal staa,
Ej mindste Skjul Du mer kan naa.

Nu Timen kom og Hævnens Glød
Omsider ud i Flamme brød,
Da alle dine Offres Kval
Skal ramme Dig i gyldne Sal.

Nu Timen kom med Hvilen kær
For al vor Kamp og Trængsel her,
Hvor under Friheds fagre Træ
For Storm og Nød vi finder Læ.

(En anden Skikkelse stiger frem.)

Kongen:
Ha! hvo er det? Han synes mig bekendt.

Spiritisten:
Hofkrybet er det, denne Moder til
Al Last og Skam og Oprørsaand i Staten.
Det er Dig altid nær, Du selv er den,
Som binder det til Dig med gyldne Lænker.

Hofkrybet:
Tro ej hvad Revolutionen
Sværger paa og varsler om.
Du befæstet er paa Tronen,
Du er Landets Fader from.

Tro dog ej paa nogen Fare,
Lovens Sværd Du har i Haand,
Om Dig staar en Adelsskare
Med den tro loyale Aand.

Tro kun paa, at Du vil sejre,
Frygt ej Folkets vilde Rus,
Mens de sig om Borgen lejre,
Lever Du i Sus og Dus.

(En tredie Skikkelse stiger frem.)

Kongen:
Hvad er det for en lasket, vissen Skygge?

Spiritisten:
Der ser Du Fraaseren og Drankeren.
Naar han har bøjet sig for Dig i Støvet
Og smigret Dig i alle dine Laster
Og pint og plaget sine Undergivne,
Saa er hans Dagværk endt, saa svælger han
I Overdaadigheds Delirium.

Fraaseren og Drankeren:
Velkommen hid, jeg kender Dig,
Du er min bedste Ven.
Men det var dog forunderlig,
Du ædru kom herhen.

Din Trone nær vor hele Flok
Har herligt Ly og Læ.
Man stjæler — hvis man ej har nok,
Og — ej man er et Fæ.

Jeg ser som Livets Ideal
— For den, som Velstand har —
At drikke til han bliver gal
Og Fanden Skroget tar.

(Forsvinder.)

Kongen:
Hvad Hensigt har dit Aandemaneri?
Vil Du belære mig? Jeg trænger ej
Til dine Raad, jeg har en tro Minister,
Ham vil jeg følge blindt i Tykt og Tyndt.

Spiritisten:
Jeg Sandhed kun har stillet Dig for Øje,
Og hvis Du ej for denne vil Dig bøje,
Saa vil Du snart fornemme Hadets Pile,
Og før Du falder vil ej Folket hvile.

En ny Vise

om den kønne Infanterist og Snedkersvend Carl Hansens Eventyr under de sidste Kantonnementsøvelser i Københavns Omegn.

Mel. Singdudelej.

Og det var Carl Hansen, den muntre Svend,
Han havde da faaet Gevær ved Lænd,
Og ude ved Vandløse stod han parat
Og legede Krig som en Landsoldat.

Saa var det en Dag, at hans Løjtnant Buk
Modtog et Besøg af en Dame smuk, —
Hun havde spadseret fra København,
Hvor hun paa en Systue gjorde Gavn.

Forlovet — naa! naa! — med den Løjtenant,
Og i hans Kvarter hun tilfreds sig fandt.
Carl Hansen han tænkte: „Uh! sikken et Grin —
Hvis Løjtnantens Tøs kunde blive min."

Mens Carl var bedaaret i Sind og Sans,
Der kom fra Kaptejnen en Ordonnans,
Som meldte: „Hr. Løjtnant! kom straks, er befalt,
Nu er det nok atter med Fjenden galt."

Nu maatte da Frøkenen atter gaa,
Det Løjtnanten meget paa Hjerte laa,
Han kunde ej følge den Elskede hjem —
Hans Stilling var kritisk og meget slem.

Saa skreg han paa Carl, som var ganske nær,
Og sagde gemytlig: „Min Ven, kom her,
Jeg ønsker Du følger den Dame paa Vej."
Og Carl han var villig: „Jo, det skal jeg."

Der gik da de Tvende ad Vejen hen —
Hun saa paa Carl Hansen, han saa igen.
Den Vej var saa ensom, først vekslet de Blik
Og siden en lun Passiar de fik.

Han sagde: „De er dog saa engleskøn;
Men jeg maa jo tie med hver en Bøn."
Hun svarede: „Ja, men han er nu saa sær,
Saa stolt og saa fordringsfuld og saa tvær.

Jeg tror ej det er saa paalidelig,
At en Gang i Tiden han gifter mig."
Da svarede Carl: „Hvis til mig blot det stod,
Saa yndig en Skabning ej vente jeg lod.

Jeg Borgerskab løser og sætter Bo
Og — —," kortsagt, da de kom til Damhuskro,
Saa var de forlovet og Løjtnanten glemt,
Og det gik for Carl saa forbandet nemt.

Saa gik han tilbage og sa'e som saa:
„Hr. Løjtnant! nu har jeg sgu fulgt den Smaa."
„Naa! Tak skal De have, det gik?" — „Jo, jo!
Hun var saa fornøjet, det kan De tro."

Den Løjtnant han vilde vist lege Skjul,
Ti saadan en Fyr er sædvanlig hul,
Nu Pigen saa sikkert kan faa sig et Hjem,
Som passer for hende saa ligefrem.

Saalænge i Kantonnement de laa,
Den Løjtnant han kunde ej kloges paa,
Hvorfor han af Damen et Afskedsbrev fik, —
Tidt sendte han Carl et mistænksomt Blik.

Det Kantonnement glemmer Carl ej let,
Vel blev han udaset og grulig træt,
Men nu kan han finde i Hjemmets Skød
En Ro og en Hvile, som er saa sød.

Raketter.

„Dags-Av." møder med en Korrespondance fra Frederikshavn, hvori tales om, at den svenske Kronprins med Gemalinde vil paa Gennemrejse gæste Byen. Korrespondenten mener for ramme Alvor, at der i den Anledning bør sendes en Bataljon Infanteri fra Aalborg til Frederikshavn som „Æresvagt". — Det lader til, at der er mere Grund til at lægge nogle — Sundhedstropper derop, siden Lægerne ikke kan forhindre, at Ordensfnat og Kongegalskab optræder epidemisk. Den samme Korrespondent fantaserer nemlig ogsaa om Prins Valdemars Besøg der i Byen, om Klubbal i den Anledning etc., og han ser noget „skyagtigt blødt bevæge sig under travle, smaa hvide Hænder." — Ikke skulde der være noget „skyagtigt blødt" i den gode Mands Hjerne?

„Det gaar, som det var smurt," sagde Tietgen, da Sirups- og Spritfabriken i Aalborg gik op i „de danske Spritfabriker."

Naar nu efterhaanden de forskellige Spritfabriker gaar op i Tietgens store Spritkompagni, saa bliver han paa en Maade — „Kong Alkohol."

En Misforstaaelse.

Første Dame. Nej, Mie, det er dog rædsomt saa den Herre forfølger os, lad os høre, hvad han vil sige.

Herren. Undskyld, mine højstærede Damer! De skulde vel ikke være i Pengeforlegenhed? Jeg køber til høj Pris alleslags aflagte Dameklæder, Kjoler, Hatte, Linned, Støvler — — —

(Latterkor.)

Bidende.

Gæsten. Maa jeg spørge Dem, Hr. Vært, bider Deres Hund?

Værten. Aldeles ikke, De kan være ganske rolig.

Gæsten. Aa, det var da forbandet kedeligt, jeg vilde blot prøve om den kunde tygge dettehersens Kød, som De har serveret mig, for jeg kan sgu ikke faa Bugt med det.

Smitsom Sygdom.

Frøkenen. Gud, Moder, hvad tror Du jeg fejler? Jeg har saadan en voldsom Hjertebanken, især naar Fætter Adolf sidder ved Siden af mig i Sofaen.

Fruen. Tys, Barn! Det er en Sygdom, som kaldes Elskov, og den er smitsom; hvis Adolf skulde komme til at lide af den samme, saa er der kun èn Mand som kan kurere Eder, og det er Præsten.

Kludesamlerens Datter.

Datteren. Hør, Fader, nu kunde Du dog ogsaa snart holde op med at samle Klude, Du er jo næsten rig.

Faderen. Lad Du mig kun samle Klude lidt endnu, min Pige. Ved mine Klude er Du sluppen for at blive forkludret i denne pjaltede Verden, og holder jeg nu op, saa kan det gerne endnu blive til Kluderi.

En Historie om et Par historiske Støvler.

(Sluttet.)

1.
Med Eugenie i godt Humør
Han dansed i Kankan sig ør.

2.
Da Louis flygtede affted,
Gav Thiers ham Støvleparret med.

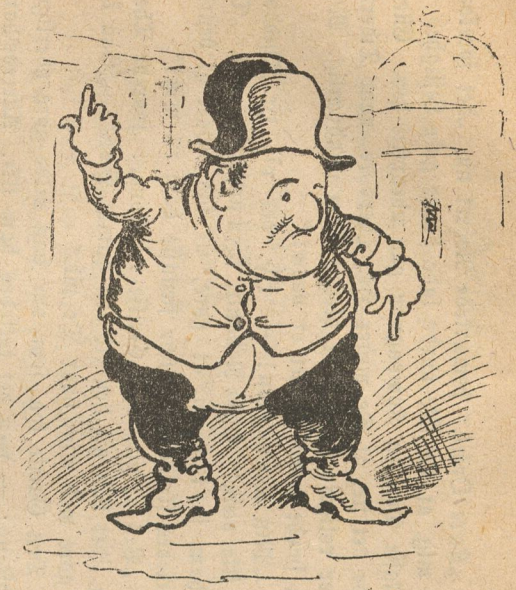

3.
Saa kom Jerome, den tykke Mand,
Og trak i Støvlerne paa Stand.

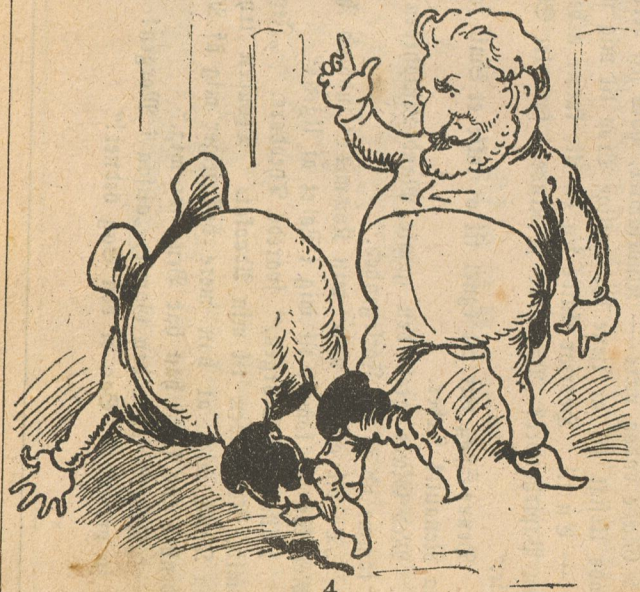

4.
Men snart Gambetta gav ham Fur,
Den gamle tosfede Filur.

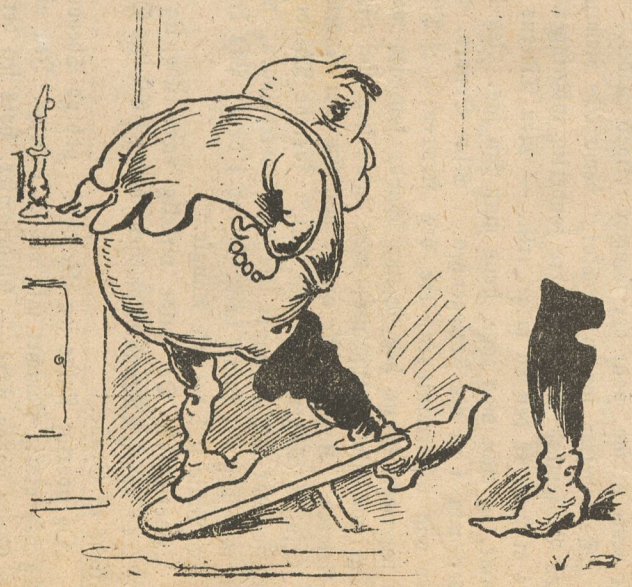

5.
De Støvler passer ej for mig,
Sa' Hr. Jerome og gik sin Vej.

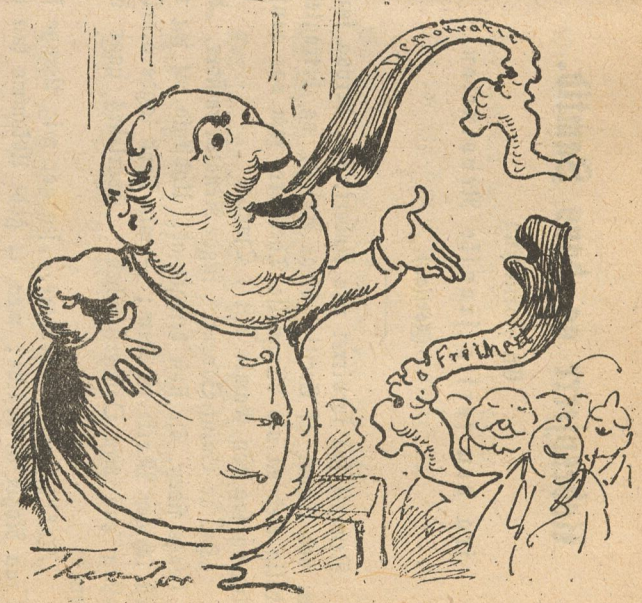

6.
Nu Kejserstøvlerne forsvandt,
Og Kejsersludder kun man fandt.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Renault saa forvirret paa Robert, foer derpaa sammen ved Synet af Cecilies blege Ansigt, og betragtede endelig med en vis Aengstelse Theodore, som var ganske rolig og saa den Gamle stift i Øjnene.

„Hr. de Saint-Saveur," sagde Renault omsider, „det er længe siden, De sidst besøgte os. Undskyld, at jeg nu først lægger Mærke til Dem; — min Nevø lagde aldeles Beslag paa min Opmærksomhed. Hvorledes gaar det Dem?"

„Tak!" svarede Theodore, „jeg gør mig Umage for at faa Noget at bestille; men et godt Udkomme kan jeg først vente at faa, naar der kommer roligere Tider."

„De arbejder for en Advokat," bemærkede Renault. „Den Virksomhed kan ikke være synderlig indbringende, og i al Fald er den da meget trist. — Men Tiderne er slemme, og man maa tage, hvad man kan faa. Jeg befinder mig i en vis Forlegenhed. Mine Sønner, der hjalp mig i Forretningen, ere ved Armeen. I Aften har jeg været henne hos en ung Mand, som jeg vilde antage som min Medhjælper; men ogsaa han skal afgaa til Armeen. Kan De ikke anvise mig En eller Anden?"

„Ingen Anden end mig selv," svarede Theodore. „Jeg forstaar mig rigtignok ikke paa Forretningen, men man maa dog vel kunne sætte sig ind i den. Paa Iver og god Villie skal det ikke mangle."

„Hvorledes? De skulde virkelig være tilbøjelig til . . . . ?" spurgte Renault forlegen, medens Cecilies Øjne funklede af Glæde.

„Og hvorfor skulde jeg ikke det?" udbrød Theodore. „Jeg har aldrig skammet mig ved at arbejde. Jeg vilde med Glæde endog være — Kludesamler, hvis jeg derved havde Udsigt til at tjene det daglige Brød til mig selv og — En til. Hvorfor skulde jeg da ikke kunne arbejde i en Papirhandel? Papir er jo Klude i forædlet Skikkelse."

Denne Spøg var ret egnet til at lokke et Smil frem paa Renaults Læber.

Med Glæde greb den gamle Mand Lejligheden til at komme ud af sin Forlegenhed.

„De vil altsaa være min Kommis?" udbrød han. „Men kan De komme til mig i Løbet af Ugen?"

„Allerede i Morgen," svarede Theodore. „Jeg er nemlig ikke bunden til min Advokat. Desuden trykker den Tanke mig, at han mere beskæftiger mig af Medlidenhed end fordi han har Brug for mig."

„Godt!" sagde den Gamle, „altsaa i Morgen! Det er jo prægtigt! Saa er den Sag ordnet!"

„Kære Onkel," bemærkede Robert nu, „det forekommer mig, at De ikke burde lade denne gode Lejlighed til at skaffe Dem en Kompagnon gaa ubenyttet hen. Ellers kunde det ske, at De mister Hr. Theodore, naar Tiderne bliver roligere og han er bleven Dem uundværlig. Man maa smede mens Jernet er varmt."

„Min Kompagnon! — Jh, det vil Hr. Theodore vist ikke være!" sagde Renault, igen noget forlegen. „Det er ham jo kun om at gøre, at faa Noget at bestille. Hvorledes skulde jeg kunne fængsle ham til mig?"

„Ved at give mig Cecilie til Kone," svarede Theodore, idet han gik hen til den gamle Mand. „Saa kan De gøre med mig, hvad De vil."

Den Gamle lod som om han vilde gøre yderligere Modstand; — men det lykkedes ham ikke. Allerede havde Cecilie slynget Armene om Halsen paa ham, og idet hun snart lo og snart græd, takkede han ham førend han endnu havde sagt Ja. Endelig gav han efter, idet han truede med Fingeren ad Robert og kaldte ham en snedig Intrigant.

I de nærmest paafølgende Minutter blev der udvekslet tusind Eder, Løfter, Forsikringer, Taksigelser og Formaninger. Robert saa tre lykkelige Mennesker.

Cecilie omfavnede ham med den største Inderlighed, medens Theodore med Varme trykkede hans Haand.

I nogle Minutter glemte Robert ganske, at han var i Paris.

Ja, i nogle — i nogle faa Minutter.

— Et heftigt Slag paa Gadedøren skræmmede Cecilie og Theodore fra hinanden og gjorde Ende paa hint smukke Optrin.

Den gamle Renault rejste sig, aabnede Døren til Gangen og spurgte hvem det var der bankede.

„I Lovens og Republikens Navn — luk op!" lød det barske Svar.

Alle de Tilstedeværende blegnede; — det var, som om et giftigt Vindpust pludselig havde forvandlet en smuk Have til en Ørken.

„Men hvad vil man mig? Er det ikke en Fejltagelse?" spurgte den gamle Renault ganske bestyrtet.

„For Fanden! — Luk op! I Lovens Navn! Det er ingen Fejltagelse!" lød Svaret.

Renault aabnede Gadedøren.

„Rolig!" hviskede Theodore til Cecilie, idet han trykkede hendes Haand.

Ude i Forstuen hørtes der tunge Trin; — en Del Geværer blev stillet op mod Væggen. Den gamle Renault aabnede Døren til Stuen, og de Personer, der befandt sig inde i den, fik Øje paa nogle af Republikens Soldater.

(Fortsættes.)

Høsten.

Høsten er som det kan falde,
Efter al den megen Regn,
Glimrende man ej kan kalde
Markens Guld i Danmarks Hegn.

Høsten i politisk Retning
Ogsaa noget vandet kom,
Alt beror paa Haab og Gætning,
Visheds-Posen den er tom.

Estrup han kan gøre Kunster,
Kunstig Storm og kunstig Regn.
Gik han, blev vi fri for Dunster,
Der var ingen Ting i Vejen.

Nu velan! vi høster Alle
Som vi kan, med Haab om mer.
Rent i Mas vi kan ej falde,
Hvad der end i Danmark sker.

Gyldne Leveregler.

(Af en gammel Lurendrejers efterladte Papirer.)

Det kan aldrig skade at være høflig mod indflydelsesrige og begunstigede Personer.

Vær forsigtig, naar Du udøver Velgerninger, og udøv dem kun, naar Andre lægger Mærke dertil.

Fra Nørreboulevard.

— Hvorfor har man stillet det Skur op her midt i Alleen?

— Jo — ellers ved man jo ikke, at der er en — Hustelegraf.

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7 8
Den rummer meget, meget lette Varer.
1 2 4
Giv Agt paa det, det volder ofte Farer.
1 2 5
For Børn og gamle Koner og for Værter.
1 2 8
De efterlader altid Ar og Smerter.
3 2 4 5
Naa man er gnaven, finder man paa dette.
3 5 4
Af den Slags har man ogsaa Varer slette.
3 2 6
De gør Fortræd og er dog tidt saa nette.
3 2 8
Det kan saa mange gode Sager plette.
4 2 3 6 8
Det tør jeg bande paa, at Bismark er.
4 2 5
En Daare, som vil komme den for nær.
4 5 3
Er mangen respektabel Mand og Kone.
4 7 6 5
Det kan Kong Kristian oppe paa sin Trone.
5 4 6 8 5
Naa! naa! ti bare stille! Du vil gerne.
6 2 4
Nødvendig, akkurat som Rugens Kærne.
6 2 8
Naar de maa frem, saa er der noget galt.
6 8 2 3
For Øl tilpas, som kogende og svalt.
7 6 5 4
En morsom Fyr og dertil grumme nyttig.
8 2 4
Paa Gaderne man ser det meget hyppig.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Termin."

Løst af: De gemytlige Brødre i Blaagaardsgade; Caro og Trolle; Jomfruen i den lille Kahyt; A. A. Koben; Barber Hansen i Møntergade; Md. Spark; Store Mis; P. Frederiksen; Kammerjunker Adonis Bede; Kongen af Bibenshus.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Inden Døre.

Ølbrygger og Byraadsmedlem Beckmann i Varde har været til Maanedsmøde paa Raadstuen og talt ivrig mod at pleje Dovenskaben ved at understøtte de rejsende Haandværkssvende. Som sædvanlig har han bagefter været inde paa Postgaarden og faaet sig en Rus og kommer hjem til Mutter Kl. 2.

Udenfor.

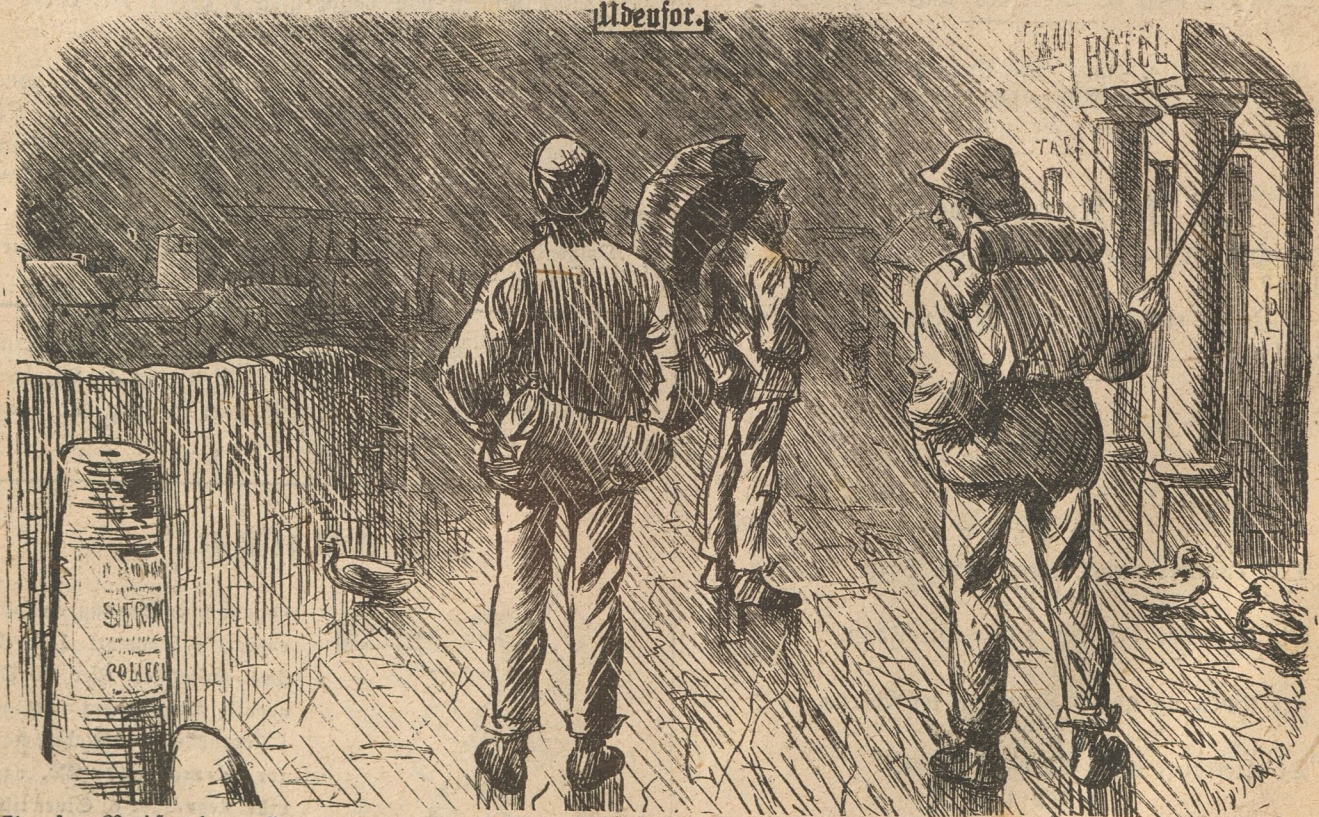

Første Rejsende. Hu, ha! sikken et Hundevejr! Der er Hotellet, lad os gaa ind og spørge, om Byen ikke giver os Logi og Mad.

Anden Rejsende. Du kan bide Dig i Øjnene, Kammerat! jeg har været her før. Saalænge den gamle fordrukne B., den Skurk, er til i Varde, faar en rejsende Svend sgu ikke anden Hjælp end en Brummetur.

Redigeret af: Fr. A. Herzt.

A. GULDBRANDSEN TRYK KJVN.

RAVNEN

№ 2 | Söndag d. 9. Oktober | 1881.

Farvel til Carl Ploug.

Motto: Man kan for den Sags Skyld gerne sige, at Fattigdommen er en Forbrydelse, det er nemlig ethvert Individs Pligt, at drage Omsorg for sig selv, sin Stilling og sit Underhold.

Carl Ploug,
„Fædrelandet", Septbr, 1872.

Om Dig vil jeg synge endnu en Gang,
Selv har Du jo sunget din Svanesang,
I Høsten Du faldt som et gulvissent Blad
Mens tømt var til Bunden dit Sulefad.

En Gang var Du ung og begejstret og sand,
For Absolutismen som Gift og som Brand,
Dit „Fædreland" næred den Frihedens Ild,
Indtil det i Slottets „Gemakker" foer vild.

Din Manddom forsvandt, Du endogsaa var stolt
Fordi Du af Hofkryb blev smigret og holdt,
Det rige, despotiske Bourgeoisi
For Dig blev et passende Dus-Kompagni.

Saa tør og saa dvask Du omsider da blev,
At Alle Du bort fra din „Mølle" drev.
Din „Skiftning" fik Vandsot og nys med et Knald
Den sprang og beredte sin Mesters Fald.

Dog leve Du kan uden Slæb og Slid,
Ti Du har tjent Mønt i den gode Tid,
Men „Sprøjten" den vil Du dog savne iblandt,
Til daglig at skælde Du var saa vandt.

Ret heldigt det var, at Du nu blev træt,
Ti Frihed og Arbejderstandens Ret
En Fjende har mindre, Farvel! da, og Tak!
Fordi din forrustede Klinge brak.

Nye Musikalier.

Paa Undertegnedes Forlag udkommer snarest:

„Nu gaar den godt igen", Romance af Eberlin.

„La' vær' og grin", Vise af Censor E. Bøgh.

„Sengé-, Sengé-, Sengé-Halém!" Gadevise af Sengeklædekomponist S. Christensen.

Samtlige Kompositioner er arrangerede for Stor-Tromme.

Ravn,
Musikhandler.

Raketter.

I „Herolden"s sidste Levedage indeholdt Bladet nogle Artikler af en Forfatter, der kaldte sig „Axelrod". — Dette forunderlige Mærke ledede uvilkaarlig Tanken hen paa — Axel Winther, skøndt det Skrevne just ikke mindede om Peter Madsens Gangs „Føljetonist", men i de samme Dage overfaldt denne Person nogle værgeløse Børn paa Gaden med Skældsord og Trusler om, at baade de og deres Fader, „Bladlusen", nok skulde komme i „Brixs Ravn". Personen illustrerede senere sin Opførsel ved at række Tunge ad Børnene fra Døren i en Urtekræmmerbutik, hvor han var gaaet ind. — Sligt kunde ikke en Gang en „Rod" i dette Ords værste Betydning præstere, og vi tror derfor ikke, at Mærket „Axelrod" tilhører Axel Winther, men vi tror heller ikke, at Winther vilde betænke sig paa at stemple Den som en Gadedreng, der viste en lignende Opførsel mod hans Børn.

Prof. Goos vandrer trolig i sin Forgænger Billes Fodspor. Kun synes det, at Goos begynder ved den forkerte Ende. Bille begyndte med et „Skillingsblad", som senere blev til „Dagbladet", og fra „Dagbladet" hoppede han ind i Folketinget, hvorfra han gled over paa den diplomatiske Bane. Vi vil nu ikke tale om de Forsøg, Goos har gjort paa at vise sin Udygtighed som Diplomat, men det er da vist, at han er begyndt som Folketingsmand og fortsætter som „Udgiver" af „Dagbladet". Mon han skulde ende der, hvor Bille begyndte, ved — Skillingsbladet!?

De gamle Koner paa Frederiksberg siger ikke mere, naar der er noget Galt paa Færde: „Ak, Herre Jemini!" men — „Ak, Herre Eberlin!"

„Dags-Avisen" har en Rubrik: „Politiken i Nyheder", som undertiden indeholder de pudsigste Ting. Under denne Rubrik faar man saaledes i Torsdags at vide, at Paven vil forlade Rom og tage Ophold paa et Lystslot; Læserne gøres endvidere bekendt med den vigtige Nyhed, at Shahen af Persien næste Aar vil gæste Petersborg og — muligvis (tænk, hvor interessant!) ogsaa andre europæiske Hpffer. — Naar Læserne har faaet saadan en Mundfuld til Livs, saa kan de da ikke sige andet, end at de er „godt med" paa den udenlandske Politik.

Der averteres, at Galanterivarer salges „kun 8 Dage under halv Pris." — Hvormeget mon det er i vore Penge?

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

En Officer traadte frem med sin Kaarde i den ene og et Ark Papir i den anden Haand.

„Dit Navn, Borger?" sagde han til den gamle Mand.

„Renault."

„Godt! — Og Dit?" vedblev Officeren, idet han vendte sig til Robert.

Den unge Mand nævnede sit Navn.

„Godt!"

Derpaa rettede Officeren det samme Spørgsmaal til Theodore.

„Theodore de Saint-Sauveur", svarede denne.

„Godt! — Det er Dig, vi søge," sagde Officeren. „Du har et fordømt aristokratisk Navn, Borger; — Du gjorde bedst i at anskaffe Dig et andet; dette „de" maa Du i al Fald se at blive af med."

„Det er sandt", sagde Theodore smilende. „Jeg beder Dem om Forladelse derfor, men naar man i mange Aar har været vant til at høre det samme Navn, kommer man let til at tage Fejl, naar det bliver forandret. Altsaa Theodore Saint-Sauveur."

„Ordet „Saint" eksisterer heller ikke mere i vor Ordbog", sagde Officeren, der enten vilde være vittig, eller vilde pine sit Offer. „Der gives ingen Helgener mere, hverken i Kalenderen eller andetsteds.

„Naa, jeg har aldrig gjort Fordring paa at blive anset for en Helgen", sagde Theodore smilende. — „Altsaa, bort dermed! Jeg vil blot slet og ret kalde mig Borger Theodore Sauveur!"

„Sauveur*) — Frelser, — det er mistænkeligt!" sagde Officeren. „Det minder om Munkene og deres Litanier!"

„Gode Gud!" udbrød Theodore med komisk Fortvivlelse. „Saa beholder jeg jo ikke Andet end Borger Theodore tilbage!"

„Og for nogle Maaneder siden vilde ikke en Gang det have været tilstedeligt", svarede Officeren med et selvtilfreds Grin. „Da vi ikke havde nogen Gud, kunde der jo heller ikke eksistere nogen Gave fra Gud. Men eftersom det har behaget Robespjerre at genindsætte Gud i dennes gamle Rettigheder, faar det at være. — Følg altsaa med os, Borger Theodore!"

„Men", indvendte den unge Mand, — „jeg gad dog vide, hvorfor man ønsker, at jeg skal forlade dette Hus. Jeg havde det netop saa godt her, Borger, — jeg er nylig bleven forlovet med Borgerinden der. Det er, oprigtigt talt ikke synderligt høfligt af Dem netop at føre mig bort i dette Øieblik. Sig mig dog idetmindste, hvorfor; — saa kan jeg dog faa at vide, om jeg er en grov Forbryder eller ikke, og derpaa vil det jo bero, om jeg kan love hende at komme snart tilbage!"

„Ophold os ikke", sagde Officeren utaalmodigt. „Tag Afsked, og kom saa! Vi har været hjemme hos Dig; der fik vi at vide, at vi nok kunde træffe Dig her. Hvorfor Du bliver arresteret? Det skal jeg sige Dig. For nogen Tid siden kom en Arristokrat igennem Paris. Han tilbragte en Nat hos Dig. Han sidder nu arresteret i Châlons, og har tilstaaet, at Du har skænket ham Nattelogi.

„En Aristokrat? Hvem kan det have været?" sagde Theodore med tilkæmpet Ro.

„Oberst Dumillard", svarede Officeren, efter at have set paa sit Papir.

„Er han Aristokrat? Det vidste jeg ikke", bemærkede Theodore. „Han har tidligere været min Oberst. Jeg mødte ham paa Gaden. Han fortalte mig, at han paa Grund af Familjeanliggender maatte opholde sig en Dags Tid i Paris, og jeg spurgte ham da, om han vilde tilbringe Natten hjemme hos mig. Det anså jeg for min Pligt. Om Politik har jeg ikke talt et Ord med ham. Naar det ikke er andet, saa frygter jeg ikke! — Farvel, Cecilie! I Morgen ser Du mig igjen!"

Den unge Pige, der hidtil havde staaet som forstenet, for sammen og udstødte et Skrig, da han berørte hendes Haand.

„Theodore! Jeg faar Dig ikke mere at se! Man vil dræbe Dig! Jeg lader Dig ikke gaa!" raabte hun, idet hun slyngede Armene om hans Hals. Du maa ikke gaa, Theodore! . . . . . Eller ogsaa gaar jeg med Dig!"

„Men, Cecilie, — min dyrebare Pige, — for en saadan Bagatels Skyld dræber man ikke en Mand, der hører til Republikens trofaste Tilhængere, og som for dens Skyld har opgivet sin Stilling og sin Familje. Vær rolig! — Papa Renault, — Robert, — I maa holde hende tilbage! — Naa ja, det er bittert at maatte forlade sin Brud i et saadant Øieblik", tilføjede han med skælvende Stemme, „men Republiken fordrer det, og jeg maa adlyde! Cecilie vær modig og fast, jeg beder Dig! Disse Borgere maa jo anse mig for en grov Forbryder, siden Du er saa bange for, at det skal gaa mig galt!"

Og saa blidt, som det var ham muligt, rev han sig løs. Det lykkedes ham ogsaa. Cecilie var nærved at besvime; hendes Kræfter svigtede hende.

(Fortsættes.)

---

*) Sauveur, de Saint Sauveur — fransk Familjenavn — vilde, ordret oversat, betyde: af den hellige Frelser. Theodore betyder: den af Gud skænkede.

Arrestanten Ole Kvie. Hr. Justitsraaden maa ikke blive vred, men jeg vilde bare sige saa mange Tak for den Defensor (Prokurator R..g), som Hr. Justitsraaden har forundt mig, for jeg er ligesaa uskyldig i det Tyveri af de 9 Høns, som jeg var den Gang jeg maatte lide Straf for Kvien, som jeg — Gud hjælpe mig — aldrig havde taget, og Hr. Prokurator R..g ved nok hvad det vil sige, at blive beskyldt, fra den Gang da de sagde, at han havde snydt Per Persens Enke i E..g for 4000 Kr., og den Gang han legede Far og Mor med Skoleholderens 14-aarige Datter i T...., og den Gang han kvalte — —

Justitsraaden. Holdt! infame Slyngel! Hvad er det for Sludder, Du staar og regner op om Hr. R..g, en Hædersmand. — — Din Tyveknægt! Du er jo fuld!

Fader og Søn.

Faderen (Grosserer A.) Skam Dig, Carl, Du har handlet som en komplet Æsel; Du og ingen Anden har spillet mig den falske Beretning i Hænde om Sædpriserne i Hull, jeg sælger og — lider et Tab af 25000 Kr. — Din Fader, din egen Fader skaaner Du ikke, og saa lader Du Hansen købe Partiet for selv at tjene lumpne 4000 Kr. i Provision, nedrigt!

Sønnen (Mægler A.) Tag ikke saa stærkt paa Veje, Fader, Du har selv lært mig, at slige Kombinationer er tilladelige og at man aldrig skal forsømme nogen Lejlighed til at tjene Penge. Forresten har jeg jo faaet min Mødrenearv, og efter Dig bliver der nok kun Nul, det skal nok din Mætresse paa Vesterbro sørge for.

De Forlovede.

Han. Aa, hvor der dog er himmelsk her ude paa Landet, bare vi to kunde bo her hele vor Levetid.

Hun. Ja, søde Adolf, og saa kunde Du sætte Dig ned som Bogtrykker i et lille yndigt Hus med Blomster omkring, og jeg kunde faa en stor Restavration for fine Herrer, og saa kunde vi hver Uge tage til Byen og gaa i Tivoli eller Boulevarden og om Vinteren i Teatret eller til Bal, og naar vi saa tog Moder og Tante Gitte og Fætter Peter og min søde Veninde Laura og — —

Han. Nej, holdt! søde Ginemo'er, hvor blev saa Landet af, naar vi fik trukket hele København herud. Vi maa nok heller blive i Byen og nøjes med vore Søndagsture her ud til.

„Dags-Avisen"s Korrespondent i Frederikshavn.

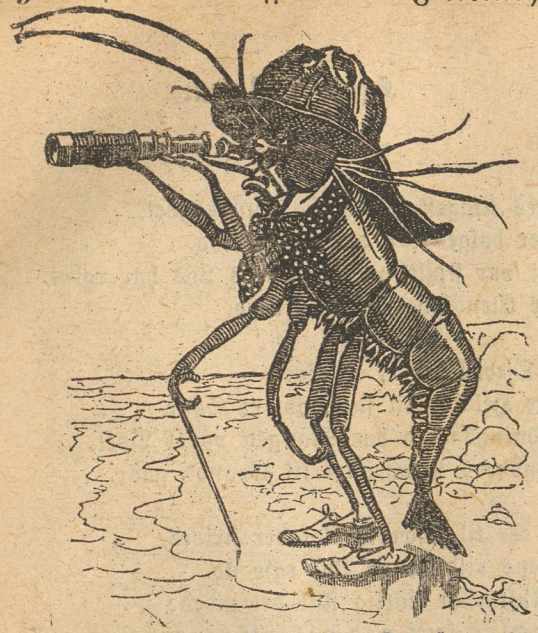

— Hm! det var lumpent! Der sejler den svenske Kronprins væk med sin unge Kone uden saameget som at betænke En med lidt i Knaphullet for al den Ulejlighed, man har havt. — De Store er altid utaknemlige. Og det var dog min Ide, at her kom Æresvagt fra Aalborg. — Men det var dumt, at jeg skrev til „Dags-Avisen". En anden Gang gaar jeg til „Dagbladet".

Smag og Behag er forskellig.

Brændevinsbrænder Bærmelund: Er det dog ikke forskrækkeligt at tænke sig, at dennehersens unge Bryggers Jakobsen ikke vilde nøjes med sit borgerlige Navn, men hedde Carlsberg! Det var ligesom jeg vilde søge paa at hedde Niels von Kommenakkevit eller van Kohold! — Nej, kunde man blive Etatsraad eller Agent og saa blive udnævnt til Doctor spiritus vini, — det var noget Andet.

I Vinden.

— Saa for Fanden! — Bare fordi jeg vilde være galant og hilse paa Fru Brasen og hendes Datter, faar jeg min nye Paryk ødelagt og bliver til Grin oven i Købet. — Det er dog en forbandet Løgn, at „Høflighed koster ingen Penge!"

Pareret.

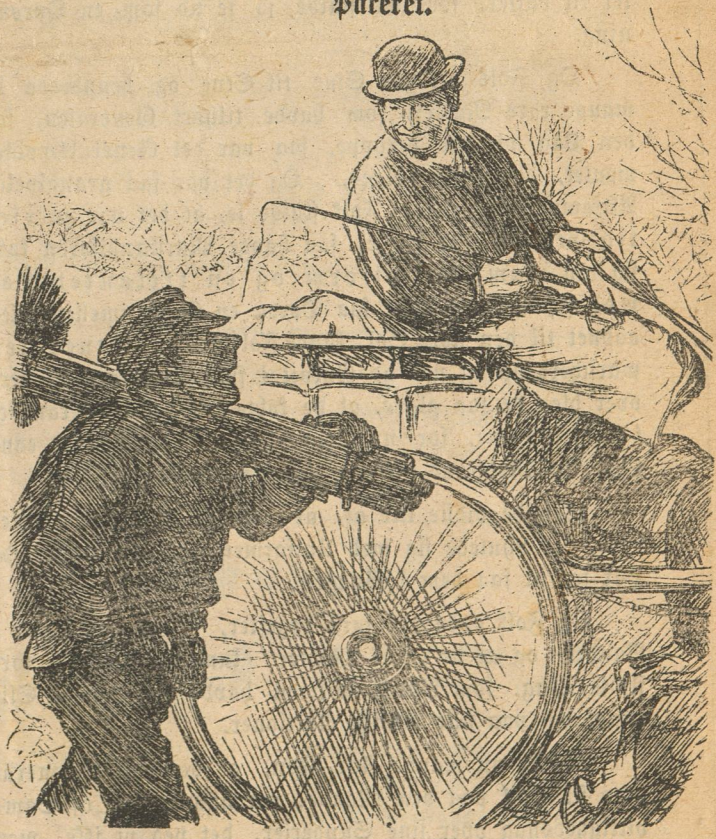

Kakkelovnsmanden. Halløj, Slagter! kan jeg faa Lov at køre med?

Slagteren. Tror Du, at jeg vil have saadan et fort Svin paa min Vogn?

Kakkelovnsmanden. Et fort Svin er da altid mere værd, end det Kalvehoved, Du kører om med.

Den falske General.

Et Eventyr for Forlovede, som køber „Udstyr" efter Avisen.

For mange Aar siden, ja længe førend S. Christensen fik Folk lokket til at „gaa i Seng" paa Kyllingehoveder og Fjervinger, boede der oppe i Fiolstræde en Mand, hvis Livsopgave det var at skaffe Forlovede, som skulde giftes, et „hyggeligt Hjem".

Derfor averterede han stadig i Bladene, at Møblerne efter General V., Biskop D., Amtmand S. eller Minister K. skulde absolut sælges, og sælges til Spotpris.

Og alle de unge Folk, som skulde indtræde i den hellige Ægtestand, løb Storm for at købe Generalens Sofa, Biskoppens Lænestol, Amtmandens Dækketøj og Ministerens Taburetter og Møbler og Køkkentøj — altsammen til Spotpris! For det var jo fine Folks Sager.

Men oppe i General-Marskandiserens Lejlighed saa det ud som Jerusalems Forstyrreise, og Alting stod hulter til bulter, for det skulde jo se ud som en Oprømning.

Og Folk gik fra Stue til Stue og beundrede de mange rare Møbler, som havde tilhørt Generalen, for den Dag vi var deroppe, saa var det Generalsmøblementet, der skulde sælges. Og det var saa grangivelig Altsammen, og for at Folk skulde se, at det var en rigtig General, der boede, saa havde Marskandiseren købt sig en gammel Uniform og en trekantet Hat med Fjer i, og naar saa Døren en Gang imellem blev aabnet til den store Sal, kunde Folk se Hr. Generalen marschere op og ned ad Gulvet i fuld Uniform, og derover blev de saa glade, at de købte det gamle Skrammel i dyre Domme, for nu havde de jo set med deres egne Øjne, at Møblerne virkelig tilhørte en General.

Men de vidste ikke af, at det var Marskandiseren, der pyntede sig med Uniformen og den trekantede Hat for at faa dem i Gyngen.

Og Folk opdagede først bagefter, at de var gaaet i Vandet, og at de „fine Møbler" kun var gamle, forslidte Ting, som Marskandiseren havde købt for en Slik rundt om paa alle mulige Auktioner.

Det er nu mange Aar siden, at den falske General drev sit Spil paa den Maade; om han er død af Samvittighedsnag over sine Snyderier, det ved vi ikke, men hvis han ikke er død, saa lever han endnu.

Hjælp i Nøden.

Der høres Klageskrig fra Samfundsdybet,
Ej længer dølges kon den svare Nød.
Hvad før var skjult, nu Sandheds Lys har røbet,
Sit Slør Elendigheden sønderbrød.

Og i et Øjeblik det ej er givet,
At bringe Helbred til saa dybt et Saar.
Som Redningsmand har Mangen vovet Livet,
Hver Sandheds Kæmpe let til Grunde gaar.

Aar skal der til, ihærdig skal der strides,
Og Løgnens vilde Brus skal rase ud.
I hver Kulturstat klarlig skal det vides:
Ondt kvæles kun ved allerskarpest Lud.

Velan, I Frihedsmænd! med Lyst til Værket,
Vort Formaal er vel nogen Fare værd,
At vi har skarpe Vaaben, har man mærket,
Tyrannerne de frygter for vor Færd.

Arbejderskare! glem nu ej at støtte
Din Velfærdssag og de hengivne Mænd,
Som staa i Fronten, ellers uden Nytte
Er kraftigt Ord samt klog og ildfuld Pen.

Teatrene.

Folketeatret samlede godt Hus paa de to nye Stykker: „Min sidste Afgud", og „En Lystrejse". Begge Stykker faar en fortrinlig Udførelse.

Kasino er omsider bleven færdig med at rejse „Jorden rundt", og har anskaffet sig et nyt Stykke: „Lad os skilles ad". — „En Klakør" kunde vist godt spares, ti Publikum plejer ikke at være uvilligt til at overtage „Klakørens" Rolle.

Det nye Stykke har gjort megen Lykke i Paris, — Københavnerne vil ogsaa nok synes om det!

Raket.

En Røgmand har skudt sig en Kugle gennem Hovedet oppe ved Højalteret i Andreaskirken i Graz. — Han har vel ment, at Sjælen saa røg lige fra Højalteret op til Himlen, men Biskoppen synes ikke om Røgofre med Krudtrøg, og derfor, skal nu den fæle Misgerning røges ud med fin Røgelse, ved hvilken højtidelige Lejlighed Biskoppen selv skal være — Røgmand!

Syls allernyeste Betragtninger.

Folk de siger: gamle Syl er væk,
Snapsen gav ham endelig sit Knæk;
Men I tager fejl Enhver især,
Eders Tid maaske før mig er nær.
Husk den femtende Oktoberdag,
Det kan blive en alvorlig Sag,
Ti at Verden da skal rent forgaa,
Er der meget nu som tyder paa.

Tyske Prinser, som var i Komplot
Med en Landsforræder, hør nu blot!
De har faaet Syndsforladelse,
Kongen vilde at det skulde ske.
Nu kan de ved Hoffet gøre Kur,
Sørensen gør ej en Mine sur,
Dette Særsyn tyder sikkert paa,
Verden med det Første skal forgaa.

Kronprins Fredrik, som ej var saa bar,
Nu en Masse Penge arvet har.
Millioner til hans Kasse flød,
Blot fordi en hollandsk Prins er død.
Men alligevel vort lille Land
Appanagen bringe maa istand,
Tidens Tegn det er, som tyder paa,
Verden den vil meget snart forgaa.

Medens Estrup gaar paa Rævejagt
Er vor Rigsdag rent paa Hylden lagt,
Helst han aldrig saa den samlet mer,
Alting nu paa hans Kommando sker.
Nu vor Grundlov er saa godt som væk,
Sørensen er ganske stum af Skræk.
Jeg har Ret, det kan I bande paa,
Verden vil den Femtende forgaa.

Denne Borgermester Fenger, som
Nys gik udenom al Lov og Dom,
Han af Kommunalbestyrelsen
Fik en „Snøvser", som var meget slem.
Ti ved Blegdamshospitalet smukt
Blev han atter snydt og lige lukt
Pudset som en gammel stakkels Lem.
— Verden bør forgaa, ti den er slem.

Hvis en fattig Dreng en Greve skød
Ved et Uheld og det haardt fortrød,
Blev til Flakkebjerg han sikkert sendt,
Men en Grevesøn, det er bekendt,
Nys en Tjener skød paa Lerckenborg,
Sagen voldte ikke megen Sorg.
Grevebørn ej Straffen ramme maa,
Derfor Verden snarlig skal forgaa.

Disse Totalister, som man ved,
Vil nu gøre Folk af Snapsen ked.
Mig i deres Kløer de ej skal faa,
Jeg vil drikke til jeg ej kan staa.
Bajersk Øl er heller ej saa slet,
Pastor Evaldsen velsigned det.
Lad kun Verden knuses som en Ært,
Den er saamæn ikke bedre værd.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Humlesæk."

Løst af: Md. Spark; Caro og Trolle; Den skaldede Adonis; Hospitalsgast 131; og af Th. Nielsen saaledes:

For sidste Logogryf at gætte
Jeg gransked' længe uden Held;
Ti Gaaden var ej af de lette,
Men Bismarck hjalp mig — det var vel.
„Kan ikke her Du Ordet finde,
Saa gætter Du det ingensinde,"
Jeg tænkte, og begyndte straks at stikke
Tilbunds blandt alle kønne Tillægsord. —
Skurk — bange — nej! Tyran — nej! hellerikke'
Men „lumsk" tilsidst mig gennem Ho'det fo'er.
Jeg prøvede, og se! det passed rigtig.
Det Første blev en „Humlesæk", —
Saa gik det Andet lystig væk.
Ærbødigst tegner jeg mig nu Peer Vigtig.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

En Advarsel.

Gorillamanden. I to smaa Humbugs-Kegler, som kalder Jer for „Den radikale Socialist" og „Den radikale Ravn" og som skilter med Harald Brixs Aand, medens I lever og røres i Henningsens „Aand" og næres af nogle Overløbere, jeg siger: vær nu kønt artige og forglem ikke hvad der vankede til Eders Forgængere. Se, her er Lovens, Dommens og Fængslets frygtelige Lindorm, dens Gab skal opsluge Eder, hvis I trodser, det siger jeg, som har al Magt i Retssalen og i Cellerne.

De Smaa (i Kor). Vi skal være saa artige, saa artige, vi vil kun gøre lidt Forretning — naar bare der er Nogle, som er saa enfoldige at fore os.

Redigeret af: Fr. A. Herzt.

A. GULDBRANDSEN · TRYK KJØBHVN.

RAVNEN

№ 3 | Söndag d. 16 Oktober | 1881.

Til den treenige Presse-Matador.

En Skændsel for det Land, hvor Du har Sæde,
Tyranners Træl, dog deres bedste Skat.
For Stormænd Du kun krybende tør træde,
Og som en Hund dem vogte Dag og Nat.
Trældomssystemer har Du bragt til Verden
Og Stokkeregimentet bragt igen.
Modbydelig og lav i al din Færden,
Du daglig hvisler med en fedtet Pen.

Du som en Ræv ved Dørene kan lytte
Og ret forfalske hvert et Referat.
Hvo kan som Du paa de Forfulgte spytte,
Blot for et Smil af gylden Potentat.
Behændig Du Forbrydelser kan skjule,
Naar kun din Bandes Lemmer dem begaa.
Hvo som passered „Logens **sorte** Kule",
Kan Syndsforladelse for Alting faa.

Du, som er hverken Kristen eller Jøde,
Du raaber paa en kristelig Kultur.
Blandt andre Hyklere Du giver Møde,
Der passer godt din komiske Figur.
Med vigtig Mine vil Du kritisere,
Endskøndt Du Ingenting tilgavns forstaar.
Blandt Folk, som Du foragter, gives Flere,
Som dine Domme fluks til Jorden slaar.

Men prise kan Du ret i høje Toner
Din smudsbestænkte Højrepolitik,
Og anbefale Forter og Kanoner
Med Krigens Larm og Mordernes Taktik.
Og skøndt Du selv har Rod i Ruslands Rede,
Af danske Folk Du presser Tyve-Skat,
Og mange Dummetryner fluks er rede,
At fylde Penge i din Tiggerhat.

Dit rette Element er Despotisme,
Der boltrer Du din glatte Øglekrop.
Din Skræk er Sandhed, Lys og Socialisme,
Mod den dit Ædder-Gab Du spiler op.
Med Abe-Vigtighed Du vil bedømme
Arbejdersagen, mens Du raader til,
At holde de Nødlidende i Tømme
Og lade Bødler gøre hvad de vil.

En Gang Du sikkert tvinges at nedlægge
Din Judaspen og krybe under Ly.
Dit frække Mod vil Fremtids Kæmper stække
Og som Forbryder jages Du af By.
Gulvissen klynger Du din Krop til Magten,
Men den er kun en raadden Afgudsblok,
Som skælver i sin Grund for Folkepagten,
Der i sin egen Kraft har mer end nok.

Hvor mange Slags Vittigheder gives der?

„Dags-Avisen" lader forleden en af sine Teateranmeldere, Hr. Axel Henriques, anstille nogle Betragtninger over de forskjellige Vittigheder, „der kan fremkomme som Udfald i Taler, Brandere, Lejlighedsstykker, Sange og Artikler i Vittighedsblade", og han inddeler disse Vittigheder i tre Slags, hvoraf den bedste Slags for Øjeblikket repræsenteres af det nye Stykke „Lad os skilles ad", de næstbedste er Plougs og Hørups Avisartikler, og „den daarligste Slags" er Artiklerne i „Punch" og „Ravnen".

Vi takke for vort Vedkommende skyldigst for den viste Opmærksomhed. Havde det holdningsløse, for al bestemt Tone blottede Organ, som kalder sig „Dags-Avisen", rost „Ravnen"s Indhold, da vilde en saadan Ros have indgydt os en berettiget Engstelse for, at vi kunde være kommet i farlig Nærhed af den Afvej, som kaldes „Geschæftsvejen, en Vej, som det synes, at Organet har udset som sine Ønskers Maal; kun paa denne Maade kan man forklare denne ubestemmelige Mellemting mellem en sjattet Klub og en slimet Aal, som Organet i den senere Tid har antaget Skikkelsen af.

„Vi vil, nej vi vil ikke", kunde „Dags-Avisen" med en lille Forandring bruge som et meget passende Motto. En Gang imellem et lille Tilløb til noget Opsigtsvækkende, og saa næste Dag et forsigtigt Tilbagetog. Det er hele Taktiken. „Dags-Avisen"s Holdningsløshed under Valgperioder er i saa frisk Minde, at det er unødvendigt at tale om den. Men maaske gør vi Bladet Uret. Det falder os ind, at det Kejtede og Ubehjælpsomme hos „D.-A." i mange Tilfælde kan have sin Grund i denne Tilbageholdenhed og pigeagtige Blyhed, der som oftest behersker Ynglingen, naar han lige er traadt ud af Labansalderen.

Ja, det maa være Beskedenhed, ellers vilde „Dags-Av." ikke have undladt at gøre opmærksom paa, at der gives endnu en fjerde Slags Vittigheder, og at disse ene og alene er at finde i det nævnte Blads Spalter. „Vittigheder i „Dags-Avisen"?" udbryder Læseren, „det er jo umuligt!" Og dog virkeligt! tilføjer vi. Ja, hvad skal man ellers kalde det, naar „Dags-Avisen", der falbydes for 3 Øre paa Gader og Stræder sammen med anden umoden Frugt, og i Flæng med kolde Æbleskiver, gamle Butterdejgskager og slimede Sukkerstænger, hvad skal man kalde det, spørger vi, naar et saadant Blad propper sine Læsere med hele Spalter fulde af Teaterkritik og Koncertanmeldelser, ikke at tale om, at det fører en særskilt Rubrik fra Musikverdenen, betitlet „Dur og Moll"? Naar man antager — og det er ikke uberettiget — at de 9 Tiendedele af Bladets Læsere aldrig besøger et Teater, og ikke hører andre Koncerter end dem, en Harmonikaspiller eller en Lirekassemand opfører, eller de, naar det kommer højt, hører lidt af den

offenlige Sommermusik paa Kongens Nytorv og i Anlæget, saa tør det vel ogsaa nok siges, at disse Læsere kun har liden eller ingen Interesse af at læse f. Eks. om Frk. Pyks „store Stilfuldendthed i Foredraget," og det er vist vanskeligt for dem at „mærke en mangeskygget Nuancering i hver eneste musikalsk Sætning, en Varieren og en Aendren, en Skiften Klangfarve (!), der ikke bryder den fortræffelige Egalitet etc." Hvad kan det endvidere nytte Læserne, at der tales om Organist Nebelongs „fortrinlige farverige Registrering"?

Disse Eksempler er kun tagne i Flæng blandt de utallige Beviser paa „Dags-Avisen"s højtravende Kritik, der maa være hebraisk for de fleste af dens Læsere. Bag denne store Kunstlærdoms pralende Draperi skjules den politiske Nøgenhed og Mangel paa Evne til at tage Standpunkt i alvorlige og for Folket vigtige Spørgsmaal.

Til dette skal vi endnu gøre opmærksom paa, at „Dags-Av." har en ugentlig „Pariserkronik", der gives Udseende af at blive skrevet i Paris af N. J. Berendsen, og at samme N. J. Berendsen i samme Nummer af „D.-A.", hvori hans „Pariserkronik" findes, har en Annonce saalydende:

„N. J. Berendsen giver Vejledning i fransk Konversation, Klosterstræde 1, 3dje Sal."

Er dette ikke vittigt? Aa jo, det kan man nok være enige om.

Den ene Villighed er den anden værd. „Dags-Av." har vist os en Opmærksomhed, og vi gør Gengæld ved at paavise, at der er en fjerde Slags Vittigheder, som „D.-A." har Patent paa. Kvantiteten mangler det ikke paa af denne Vare — Kvaliteten vil vi lade vore Læsere bedømme.

Ny Vise

om Kammerherre Basse-Jønsi til Hindsgavl paa Fyen og hans sidste store Jagteventyr i Herregaardens Skove.

Mel. Manden og Konen satte sig ned.

Herren han slreg paa Tjeneren sin:
„Nu vil jeg ud at jage.
„Mose og Mark og Skoven er min,
„Selv hver en Spurv og Krage."
Saa drog han ud som drabelig Helt,
Spejdede i det grønlige Fælt:
„Hej, hvad er her, det rører sig der,
„Det maa jeg undersøge."

To gamle Koner listed omkring,
Samlede Kvas og Grene,
Tænkte det gjorde sletingen Ting,
Her var de jo alene.
Bums! Kammerherren foer som en Vind
Over de gamle Kællinger ind,
Hu hej! for mig og Dig, siger jeg,
Nu sker I en Ulykke."

„Stjæle mit Brænde, trodse mit Bud,
„Vover I to Maduser,
„Fanden skal fløt og føre Jer ud,
— Saadan han vældig bruser. —
„Marsch! foran mig til Gaarden afsted,
„„Tyras" og „Zampa" skal følge med,
„Godt at jeg kom, nu skal I faa Dom."
Konerne blev saa bange.

Herren han drog ad Borgporten ind,
Drev med det Vildt, han fanged.
Grum var hans Tanke, rædsomt hans Sind,
Ret som en Tyr, der stanged.
„Skytte! Forvalter! Foged! kom straks,
„Tyve jeg greb af groveste Slags,
„Hvis dem ej traf den strengeste Straf,
„Blev jeg sgu ruineret."

Der stod de gamle Stakler og græd —
Syvogfirs var den ene.
Herren han sagde: „Paa dette Sted
„Lægger I mine Grene.
„Ore halvtreds betaler I hver,
„Derpaa herudt og kom aldrig nær
„Gaard eller Grund en eneste Stund,
„Jeg giver ingen Naade."

Saadan en Kammerherre man har,
Og der er mange flere,
Som er af Rang og Ordener bar,
Og som Despot regere.
I deres Reder rundt i vort Land
Plages og pines Kvinde og Mand.
De skulde dænges og indesænges,
Naar de blev altfor slemme.

Fra Landsbyen.

(En Bonde er i Færd med at prygle sin Søn.)

Naboen. Men, Hans Persen, kan Du ikke forbedre din Dreng paa anden Maade end ved at slaa ham? Gives der ingen anden Vej til hans Hjerte.

Bonden. Det ved jeg ikke, men denne Vej er den korteste.

Hos Ørelægen.

Lægen. Ja, nu skal vi snart erfare, hvorledes det har sig med Døvheden. Kan De høre, at Uhret gaar? — Patienten. Nej. — Lægen (holder Uhret nærmere). Nu maaske? — Pat. Nej. — Lægen (holder Uhret tæt til Øret). Men nu? — Pat. Nej, ikke en Lyd. — Lægen (raaber). Men saa maa De jo være fuldstændig døv! Saa kan De heller ikke høre, hvad jeg siger. — Pat. Jo, det synes jeg dog. — Lægen (ser tilfældig paa Uhret). Men, saa skulde da . . . Undskyld, Frøken! Uhret er ikke trukket op!

Ikke „Karl for sin Hat".

— Kone! — Naa, hvad godt? — Er vi gode Venner? — Det kommer an paa. — Jo, ser Du, Hansen er død. — Og saa? — Han skal begraves i Dag, og jeg vilde gerne med til Begravelsen; kunde Du ikke laane mig min høje Hat? Jeg skal nok selv børste den. — Naa ja, giv bare Tid og lad mig faa Rødløgene ud først.

Han kender sine Folk.

Aagerkarlen. For Fanden! Saa lad mig dog have Fred, Hr. Baron! jeg har ingen Penge at laane ud. — Baronen. Det giver De mig slet ingen Anledning til at tro. — Aagerk. Og hvorfor ikke? — Baronen. Havde De ingen Penge, vilde De ikke være saa grov!

A la Mode.

Hun. Hvorledes synes Du om min nye moderne Dragt? — Han. Hvad behager, er det en moderne Dragt? Jeg troede saamæn, Du havde faaet fat i din Oldemoders gamle Kram.

I Himlen.

Bogholder Frederiksen, denne gamle pæne Mand, hvis Livs Lyst og Glæde — udenfor Forretningen — var at drikke et Glas henne paa Hjørnet af Borgergade og Gothersgade hos Vinhandleren, og dertil en Robert til Kl. 12—1, ak! han maatte himle, og da han kom op til Vorherre, blev han — ifølge spiritistisk Meddelelse — modtaget af Basunenglene, der blæste en himmelsk Koral til hans Ære.

De Kongelige

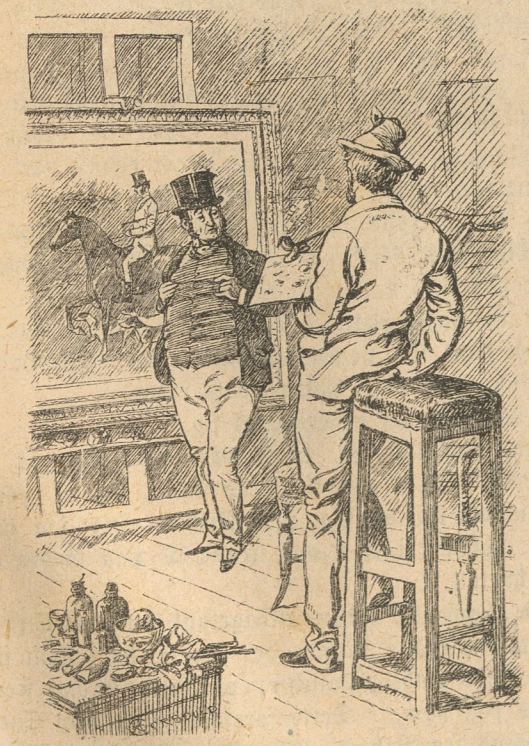

Hr. A. (kongelig Kudsk). Meget godt! Fanden ta' mig, meget godt, min kære Maler; hør, ved De hvad, det er dog en stor Lykke, at høre til de Kongelige. Jeg er rigtignok en Bonde og en Bondes Søn, men ved Hoffet, min Ven, der kan en dum Lømmel i Løbet af et Aarstid blive en Gentleman. Jeg er tilfreds med Deres Arbejde, De skal faa Deres 500 Kr. kontant, — Summen ligger aftalt, det er mit Nyaar fra ifjor, skal jeg sige Dem.

Tilstanden i Rusland.

Man hører Intet fra Czarens mægtige Rige, Selvherskeren morer sig, Embedsmændene, store som smaa, lever græsk-kristeligt og nærer dem af Kæltringestreger, Nihilisterne lægger Planer til en voldsom Revolution, og det ubemidlede Folk, Politiet og Soldaterne, de drikker og drikker tæt, de drikker bort al Sorg og Frygt, blot de ikke drikker, saa de ikke duer til Noget, naar Slaget skal staa.

Storborgerfornøjelser.

Hun. Her skal Du se, min Ven, den yndigste kinesiske Tepotte, jeg har købt den i Dag for mine Sparepenge, den var dyr. — Han. Men kæreste Kone, har vi ikke en Masse Tepotter i Forvejen, baade af Sølv og Porcellæn? Jeg mente Du sparede Penge sammen til Understøttelsesforeningen, som din søde Pastor Larsen er Formand for? — Hun. Gud, min Ven, Tampen brænder, jeg har just tænkt paa at forære Hr. Larsen denne nydelige Tepotte, han er saa god mod de Fattige.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Cecilie tilkastede endnu en Gang Theodore et glødende Blik og faldt saa om paa Gulvet.

Hendes Fader, der næsten var lige saa bleg som hun, knælede ved Siden af hende.

„Cecilie — det er virkelig taabeligt; — Du er svagere, end jeg troede," sagde Theodore, idet han bøjede sig ned og trykkede et Kys paa hendes Pande. „Hvor Du dog er kold! — Ja, hvis jeg endnu hørte til Aristokraterne, saa havde Du Grund til at være bange."

Han forsøgte at smile. Officeren gav ham et Vink om at skynde sig.

„Nu skal jeg komme," sagde Theodore, ærgerlig over Officerens nærgaaende Opførsel. „Farvel, Borger Robert! Jeg takker Dig! — Vi ses igen!"

Og idet han vendte sig om i Døren, kastede han endnu et Blik paa den bevidstløse Cecilie. Han vilde tale, men denne Gang kunde han ikke faa et Ord frem. Kun et Øjeblik varede hans Svaghed, da raabte han højt:

„Farvel, Papa Renault! Sørg blot for, at Cecilie ikke bliver syg! Farvel! Vi ses igen!" Han nikkede venligt til Robert — og gik.

II.

Natten.

Efter en halv Times Forløb gik Robert Duval over Seinefloden til den nordlige Del af Staden. Han var meget ilde tilmode; — Himlen var bedækket med Stjerner, men i hans Hjerte var Haabets Stjerne slukt.

Han tænkte paa Cecilie og paa hendes Fader; — han tænkte paa Gabriele og paa sin egen Fader, — og det saa ikke ud til, at han vilde kunne hjælpe nogen af dem. — Han var gaaet bort fra Renaults, fordi han ikke kunde yde nogen Bistand der. Det var bedst, at han overlod den gamle Mand og hans Datter til deres Smerte. Hvorfor skulde han tilbringe Tiden i Sorgens Bolig i Gaden de la Lanterne? Han maatte jo ikke tabe Hovedet. Det kunde dog være, at han kunde være virksom paa et andet Sted.

Robert glædede sig just ikke til at forny Bekendtskabet med Carrier, Robespjerre og de Andre; men hvis det lykkedes ham at erhverve sig Venner blandt dem, saa stiftede han dog maaske Nytte for sin Fader og sine egne Venner.

Han besluttede sig derfor til at opsøge Madame Sainte-Amaranthes Hus.

Klokken kunde vel være mellem ti og elleve om Aftenen. I Teatrene, Klubberne, Salonerne samt paa Kafeerne herskede der endnu Liv og Røre, men paa Gaderne saa han kun meget faa Mennesker.

Han gik langs Kajerne, udenom Louvre og hen til Palais Royal, som den Gang kaldtes Maison Egalite.

Her fandt han Gitteret lukket, og den Vagthavende sagde til ham, at man kun lukkede Folk ud derfra, ind maatte Ingen komme, med Undtagelse af dem som boede der.

Robert gik altsaa ogsaa udenom Palais Royal. Han var just ikke synderlig fortrolig med Paris, ti hans tidligere Ophold i Hovedstaden havde ikke været af lang Varighed. Men de Gader, der laa i Nærheden af dette det mest besøgte af alle Steder i Paris, kendte han ret godt. Han gik op ad Gaden de Valois, langs med den østlige Del af Palais Royal. Naar han nu drejede tilvenstre, saa maatte han snart komme til Hjørnet af Gaden Vivienne, det vidste han.

Som han netop stod i Begreb med at gøre dette, kom en Mængde Mennesker ham imøde. Der var baade Mænd og Kvinder, de gjorde megen Støj og sang dels Karmagnolen, dels andre republikanske Sange, dels endelig Drikkeviser. Efter al Sandsynlighed kom de fra Palais Royal eller fra et af de i Nærheden liggende Huse; ti næsten hvert eneste Hus i det Kvarter var — den Gang endnu mere end nu for Tiden — enten en Kafe, et Vinhus, et Spillehus eller noget endnu værre.

Robert veg tilbage. Han følte aldeles ingen Tilbøjelighed til at lade sig drage ind i denne vilde og berusede Mængdes Malstrøm. Hurtigt gik han tilbage, ti det var ham ikke muligt at komme forbi dem.

Efter at have passeret den vestlige Del af Palais Royal, kom han efter nogen Omflakken i forskellige Gader til et Hjørne, hvor flere Gader stødte sammen.

Han standsede for at orientere sig.

Medens han stod der, hørte han pludselig, at en Dør i Nærheden blev aabnet ganske sagte, og at nogle Ord blev udtalt ligesaa sagte; et Øjeblik efter saa han en Mand, indhyllet i en Kappe, træde ud paa Gaden og fjerne sig hurtigt.

Næppe havde Manden tilbagelagt en kort Strækning, førend en anden Mand, der maatte have skjult sig i en af de dybe Gadedørsnischer, pludselig sprang frem og foer løs paa ham. Dette forefaldt i en halv Snes Skrids Afstand fra Robert, men han var ikke i Stand til at se Andet, end de svage Omrids af begge Skikkelser, da den nærmeste Lygte var temmelig langt borte.

(Fortsættes.)

Raketter.

Efter den sidste Folketælling havde Aalborg 14,152 Indbyggere, men ifølge „Dags-Av." har Byen kun én Indbygger og han er ovenikøbet — død. Bladet fortæller nemlig, at „en ældre Haandværker, der var Enkemand og boede ganske alene i Aalborg, er i Torsdags Morges uden nogen foregaaende Sygdom funden liggende død i sin Seng."

En Afrikarejsende har i Ørkenen funden syngende Sand. — Dersom den Slags Sand var at faa her, vilde de med „Gulvsand" syngende Medborgere faa en behagelig Lettelse i deres anstrengende Averteringsmaade.

„Et Bryllup med Forhindringer", er Navnet paa et nyt „Selskabsspil". — Opfindelsen er forresten gammel og tilhører Magistraten, der i mange Herrens Tider har moret sig med at lave Forhindringer for unge Folk, som vil holde Bryllup.

„Manden staar i Vinduet i Adelgade 41, St." lyder et af de nyeste Avertissementer i Bladene. — Det vilde udentvivl „trække" langt mere, naar Vedkommende averterede: „Konen staar i Vinduet", eller endnu bedre: „Jomfruen staar i Vinduet!" Men — smukke maa de være.

Japaneserne bygger en ny Krigsdamper, som skal bære Navnet „Li-Ki". — Denne Benævnelse minder paafaldende om de evropaiske „Li(g)-ki-ster."

Logogryf.

---

1 2 3 4 5 6 7
Den mindes Du, saalænge Du har Aande
1 3 2 4 5
Den bringe kan den skrækkeligste Vaande.
1 2 4 5
I vore Tider uden al Betydning.
1 6 7
Bevares bedst ved Farveovergydning.
1 2 5
For Legemet til Gavn, men tidt forsømt.
1 6 5
Ved den blev Augustinus saa berømt.
1 6 3
Til Nytte og til Tyveknægtestreger.
2 3
Skamskænder hvide Mand som sorte Neger.
2 4 5
Et Dagblad nødig maa levere den.
2 7 6 3
For unge Folk en meget farlig Ven.
2 3 6 4
I Biblen spiller han en vigtig Rolle.
3 6 7
Til Fryd for dem, som ville ud at solde.
3 6 7
Der vil Enhver med Glæde sig opholde.
3 6 5
En saadan altid kan Skandale volde.
3 6 5
Paa Landet kalder man dem ogsaa Knolde.
4 6 3 5
Deri Du har dit Ophold nu og siden.
5 2 7
Paa Landet findes den og er kun liden.
5 2 7
Dermed man stundom kan fordrive Tiden.
5 6 7
Den frygter Du ej for som ærlig Mand.
5 3 2 1
Det sker desværre her i Danmarks Land.
6 3 7
Er undertiden farlig nok for mange.
7 6 5
Berømmes højt i Prosa og i Sange.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Folketingsformand Krabbe som Godsejer.

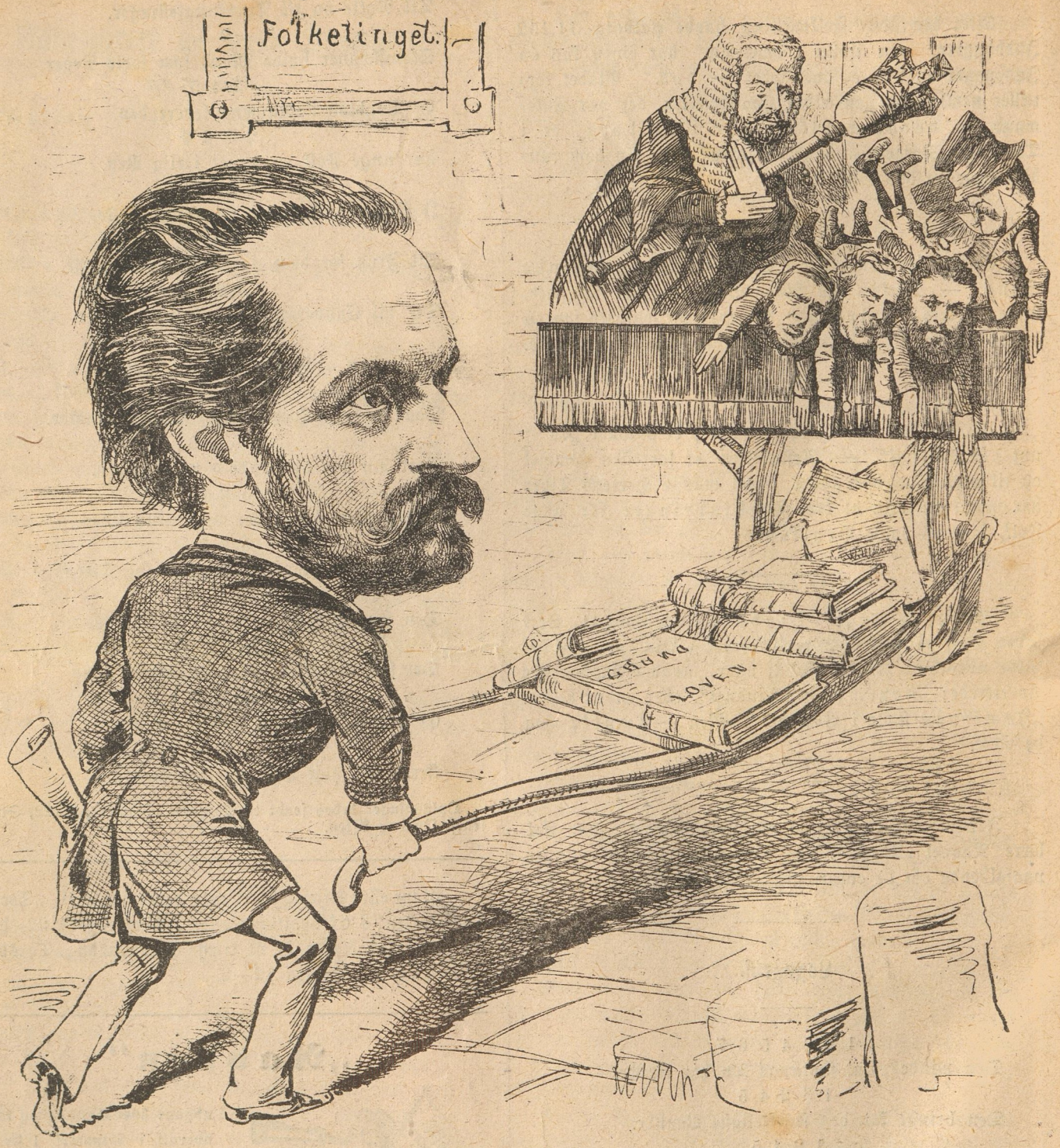

Nu kommer Du vel snart med din Trillebør,
Og triller ind i Folketingets Sale.
Gud ved om Du nu ikke er bleven lidt ør,
Og dine Folkesympatier svale.

Du er jo bleven Godsejer, Herregaarden Hald
I Jylland har Du købt for dine Penge,
Men hvis Demokratiet Du svigter, da med Knald
Din Storhed vi i Luften vil sprænge.

Det Billede, som her paa din Trillebør er sat,
Advarer Dig for kommende Farer.
Faar som en royalistisk Paryk vi Dig fat,
Da aldrig vi en Kende Dig sparer.

For Højreleddedukker i Folketingets Sal
Vi aldrig nærer Frygt, maa Du vide.
At Estrups Politik er fortviplet og gal,
Skal kendes, naar i Græs han maa bide..

Redigeret af: Fr. A. Hertz

A. GULDBRANDSEN · TRYK. KJØBENHAVN

RAVNEN

№ 4 | Söndag d. 23 Oktober | 1881.

Ravnesang.

Jeg ser mig om i denne Gæringstid,
Og klart jeg kan ej fatte Politikken.
Jeg ved, Parykkerne gør deres Flid,
At Tidens Talsmænd lades kan i Stikken.

Magthavernes Logik er Løgnens Skraal,
Og Mængden blev saa tidt af det duperet.
Nu blottet er de Sortes lumpne Maal
Og deres Magt er meget reduceret.

Beredt til Forsvar staar den fjerde Stand,
I Irland, Frankrig snart man griber Roret.
Naar Nødens Kalk er fyldt til bredfuld Rand,
Da er den Lovens Vej, ej mere Sporet.

At dæmpe Sandheds Ild man kunde ej,
Og de der pines, ingensinde tier.
Nu først er Proletaren paa en Vej,
Ad hvilken han for Aaget sig befrier.

Nu Folket vil for Alvor være fri,
Om Samfundsfugerne end skulle knage.
Før var det kun et stort Hollænderi,
Hvor Fyrsten kunde frit af Varen tage.

Ti skælver hver en røget Højremand,
Og mange giver op, at følge Fanen.
Hvo, som uhildet følge vil Forstand,
Ej hindrer Folkets Fart paa Fremskridtsbanen.

Hvordan herhjemme Junker Estrup vil
Faa Ende paa vor Rigsdag denne Vinter,
Er skjult; hans Renome det er sat til,
Han snart i Krig med Alle sig befinder.

Og den Finanslov bliver dog en Pind
Til hans af „Venstre" alt bestilte Kiste,
Hvormeget Højrepressen end gør Vind
Og vil til „Provisoriske" ham friste.

Men hvis paa slig ulovlig Vej han gaar,
— Jeg tænker, at han vil og han vil ikke, —
Da faar vi se, om Folket ret forstaar,
At Regimentet er — en Snyder-Klike.

Det var min Ravnesang for denne Gang,
— Et lille Fingerpeg om Tidens Mærker.
Med Glæde ser jeg Folkets Frihedstrang,
Lad bruse, selv de vildeste Bersærker.

Raketter.

Efter at Føreren for den irske Landliga, Parnell, er fængslet, har han anmodet om at maatte faa Beskæftigelse i Fængslets Snedkerværksted, da han i sin Ungdom har lært Snedkeriet. — Parnell mener formodenlig, at han saa ikke risikerer at komme ud af Øvelsen med at give Regeringen — Høvl!

En Del Tivoli-Abonnenter har foræret Hr. Balduin Dahl et Sølv-Theservice, som en „Paaskønnelse af hans Virksomhed som Orkesterdirigent." — De Tivoli-Abonnenter har dog havt en løjerlig Smag! Det maa jo enten antages — med Henblik paa at Gaven er et Theservice — at Balduin Dahls Ledelse smager af — Thevand, eller at de antager ham selv for at være en — „Thevandsherre"!

Høsten paa Sessionen synes i Aar at skulle blive lige saa ringe, som Høsten paa Markerne. Her i Byen kasseres en Mængde, og i Aarhus blev af 107 Mødepligtige de 71 erklæret utjenstdygtige, 22 blev forbigaaet og der udskreves kun 14!

„Ynglinger i Plade,
Drenge klædt i Staal,
— — — — — —
Det er Danmarks Maal",

saaledes sang Digteren en Gang, men — den gaar ikke, Granberg! Han sang ogsaa om „Mænd meg faste Hjerter"; dem bliver der vist kasseret mange af paa Sessionerne, men det gør Intet, naar de blot kendes tjenstdygtige ved — Valgtribunerne, — „Det er Danmarks Maal!"

Samtale.

A. Goddag, gamle Skolekamerat. Nu har vi ikke set hinanden i 10 Aar. Hvad er Du bleven?

B. Jeg er Læge.

A. Tag det ikke ilde op, gamle Fyr, men Du med din Hæslighed kan da kun gøre ringe Lykke i dit Kald.

B. Hvorfor?

A. Jo, jeg mener, at en Læge maa allerede ved første Øjekast kunne indgyde Patienterne Tillid.

B. Den nyder jeg i høj Grad.

A. Du! — Med dit Faareansigt!

B. Jeg er — Dyrlæge.

Fra alle Lande.

Rejseskitser af Prins Napoleon.

Konstantinopel.

Orienten bringer mig i en melankolsk Stemning. Hvilken Kontrast lige overfor Occidenten, hvor Dynastierne uddør, medens det her er Staterne, der gaar al Kødets Gang. Det karakteriserer Profetens praktiske Egoisme. Hans Lov om Polygamien gav Kaliferne Lejlighed til først og fremmest at sørge for Dynastiets Opretholdelse. Staten kan ophøre. Hvor heldigt havde det ikke været for mig, om denne Lov havde havt Gyldighed i Frankrig. I saa Fald havde jeg nok den Risiko, at Frankrig kunde gaa fløjten, men mit Dynasti var uden Fare, og — det er dog det Vigtigste.

* * *

Da min Sekretær Lachaud, hans smukke Kone og jeg landede ved det gyldne Horn, greb den stakkels Mand sig til Panden. Madam Lachaud, den lille Skælm, tog sig et billigt Grin. Hun forstod Mandens Gebærde. — Mon Lachaud, det Fæ, virkelig tror, at jeg vil forgylde hans Horn?

* * *

Hele Verden tror, at min Sekretær Lachaud er den berømte Defensor i Paris. Sultanen var saa naiv at spørge mig, om jeg maaske havde til Hensigt at gøre Indbrud et eller andet Sted, siden jeg havde bragt en Defensor med.

* * *

Under Dineren blev Abdul Hamid ligefrem ubehagelig. Paa en meget tydelig Maade gav han mig at forstaa, at Skeerne kun var af Plet.

* * *

Lige nu er jeg gaaet ombord. Bybudene og Dragerne var nederdrægtig paatrængende. De Mennesker vilde paa ingen Maade tro, at jeg først kan betale for min Bagage naar jeg kommer paa Tronen.

* * *

Budapest.

En fræk Person, den første Hotelejer, hos hvem jeg vilde tage ind. Han fordrede virkelig Forudbetaling, og da jeg nævnede mit Navn, lo han haanligt og sagde, at noblere Herrer end jeg, havde gjort sig usynlige uden at betale.

* * *

Ondskabsfulde Folk, disse Magyarer. Da jeg efter en Morgenpromenade træder ind i mine Appartements, dukkede der i Halvmørket en Skikkelse frem, som ved nærmere Eftersyn viste sig at være den smukke Hotelstuepige. Hun sigtede paa mig med en stor Støvekost. Jeg blev ganske forskrækket og traadte et Par Skridt tilbage. „Vær ikke bange, — den er ikke ladt!" raabte Gavstrikken til mig og løb sin Vej.

* * *

Jeg sendte mit Kort til en ungarsk Deputeret, som jeg kender fra Paris, hvorefter det gale Menneske straks sender mig to Sekundanter paa Halsen med en Udfordring. Jeg maa se at slippe helskindet fra dette barbariske Folk.

* * *

Min lille Madam Lachaud er rent forgabet i Ofner Fæstningens pittoreske Beliggenhed, — især efter at hun har erfaret, at der ligger en Eskadron Dragoner.

* * *

Wien.

Dette gamle Wien bliver med hver Dag yngre. Da jeg fremførte denne Bemærkning overfor Madam Lachaud, mente hun, idet hun mønstrede min trivelige Figur, at jeg ogsaa kunde trænge til en Ombygning.

* * *

Jeg tog ind i Grand Hotel og ikke i Imperial. De spottelystne Wienerbladskrivere vil jeg ikke være til Grin for. — Ikke en eneste Interviewer mælder sig. — Nogle Herrer har besøgt Madam Lachaud; — hun gør sgu bedre Affærer end jeg.

Fra Gaden.

— Sikken et dejligt Vær Folk havde at flytte i.

— Ja, det Vær var saamæn mange Penge vær, for sæt nu, at det er saadan et Vær, at man knap kan trække sit Vær for Regn og Blæst, saa er de Smule Stumper jo Ingenting vær, naar man faar dem i Hus, men man maatte meget heller la vær at flytte.

Rekrutundervisning.

Underofficeren. Kan De sige mig, Nr. 85, maa Soldaten bære Noget paa Geværløbet, f. Eks. en Patrontaske eller Lignende?

Nr. 85. Nej.

Underoff. Hvorfor ikke?

Nr. 85. Fordi Geværet er tungt nok i Forvejen.

En Sjældenhed.

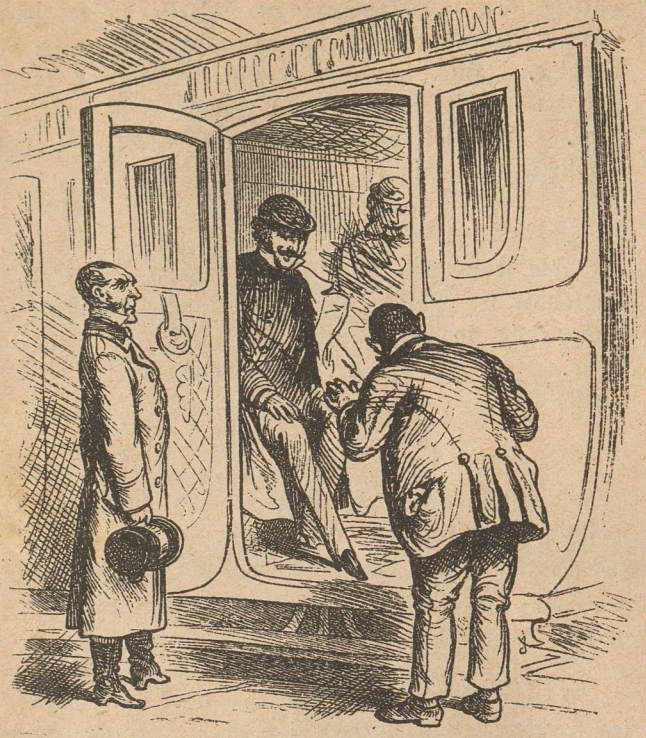

(Prinsen af Svedskenstein-Perlegryn er paa Rejse, og da Toget holder ved en Mellemstation, lader han sig servere et Par blødkogte Æg, for hvilke Restavratøren forlanger 2 Kroner.)

Prinsen (forbavset). Det var dog en forfærdelig Pris. Er Æggene da saa sjeldne her?

Restavratøren. Ikke Æggene, Deres Højhed, men — Prinserne.

Fra Strandvejen

(den 16de Oktober om Morgenen.)

— Ih, god Morgen, Svendsen; naa, vor gamle Jord holder da endnu, — den forgik sgu ikke den Gang.

— Nej, Du ved jo nok, at — Ukrudt forgaar ikke saa let.

Gak hen og gør ligesaa.

Den Fremmede. Vil De melde Deres Herre, Konferentsraaden, at jeg kommer fra Komitéen til det kgl. Teaters Udsmykning, angaaende et lille Bidrag til —

Tjeneren (afbrydende). Undskyld, jeg har den Ordre, at vi gi'er ikke Noget ved Dørene. Vil De henvende Dem til — Understøttelsesforeningen.

God Hukommelse.

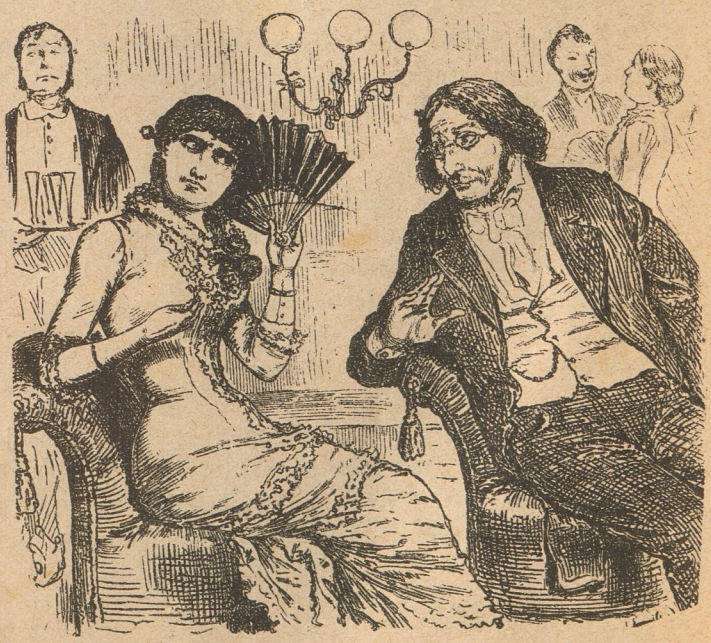

Skuespillerinden. Naa, hvad synes De om mit Spil i Aftes?

Teaterkritikeren. Det var storatet! Men fremfor Alt beundrer jeg Deres mageløse Hukommelse, — akkurat de samme Fejl som for 10 Aar siden.

Russiske Tilstande.

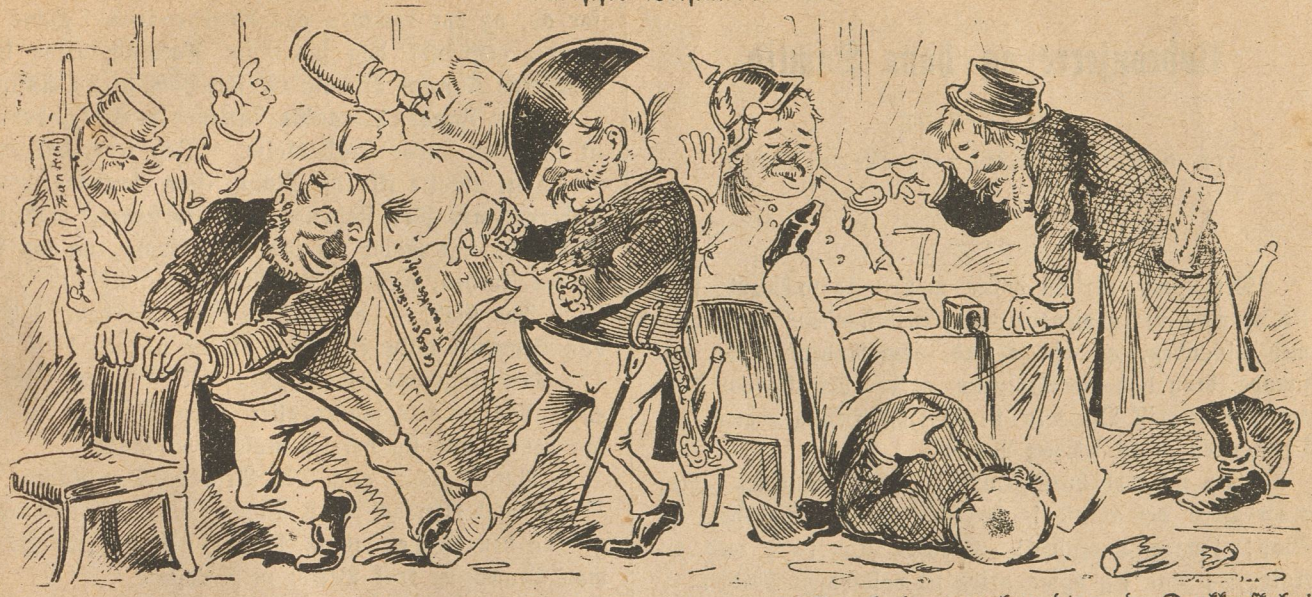

Det kejserlige Sundhedsraad er beskæftiget med at drøfte Sagen om at indskrænke den overhaandtagende Drukkenskab iblandt den russiske Almuesbefolkning ved at forhøje Priserne paa Drikkevarer.

For en Sikkerheds Skyld.

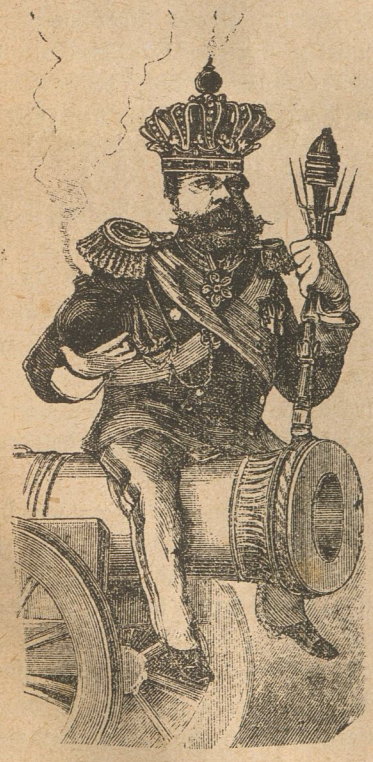

Kejseren af Rusland foretager et lille Lystridt i Omegnen af Gatschina, og — for en Sikkerheds Skyld — har han bevæbnet sig lidt. Czaren er Czar af Guds Naade, men han har dog ingen rigtig Tiltro til Guds Almagt og særlige Omsorg for hans Person.

Børneopdragelse.

Barnet. Moder, maa jeg sige Dig Noget?

Fruen. Stille, lad mig dog faa læst Brevet.

Barnet. Aa, hør bare, Moder, Guvernanten er saa uartig, jeg maa ikke sidde paa skrævs over Gyngehesten og saa skal jeg læse hele Tiden.

Fruen. Guvernanten har Ret, mit Barn.

Barnet (stamper). Men jeg siger nej! Har Du ikke selv sagt, at en Dame, som ikke rider, kan ikke gøre Lykke i de højere Cirkler.

Fædrenes Synder.

Skolelærer Haag i Lyngby. Saa Du fylder mig Skolen med Socialdemokrater og Ravne og render omkring og sælger dem paa Gaderne, tju! tju! din Fader er Socialist, hvad! tju! men Herren hjemsøger Fædrenes Synder paa Børnene, tju! tju!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Den Kamp, der nu opstod mellem de to Mænd, syntes at være af en ejendommelig Beskaffenhed. De brødes med hinanden, og af de Ord, som Robert kunde opsnappe, drog han den Slutning, at der her ikke var Tale om et morderisk Overfald i vindesyg Hensigt, men om Opdagelsen af en bestemt Person.

„Jeg vil vide hvem Du er!" skreg den Ene. „Jeg maa have det at vide! Ja, bøj Du kun Hovedet! — Stop! Ingen Lumskhed! Kommer Du frem med en Kniv, saa maa jeg ogsaa gribe til voldsomme Midler!"

„Slip mig! Hvorfor skulde jeg gøre Dig Regnskab for hvem jeg er?" svarede den Anden, hvis Stemme havde en ungdommelig Klang. „Skal jeg lade mit Bryst knuse af Dig? Afsted med Dig, — eller jeg støder til."

„Jeg slipper Dig ikke, førend jeg faar at vide hvem Du er! Jeg knuser Dig! — Op med Hovedet!"

Idet han udtalte disse Ord, trængte han den Angrebne hen imod Lygten. Den Angrebne syntes at gøre fortvivlet Modstand, men hans Modstander var stærkere end han.

Robert hørte den ungdommelige Stemme stønne tungt. Uvilkaarligt gik han ganske sagte hen imod de to Mænd, der nu laa paa Jorden og brødes med hinanden.

„Vil Du vise mig dit Ansigt?" raabte Angriberen. „Har Du ikke Mod dertil? — For Fanden? — Det var et Knivstik!"

„Javel! Og der har Du endnu et! — Slip mig!" raabte den ungdommelige Stemme. „Med hvad Ret overfalder Du mig?"

„Du har selv givet mig Ret dertil! Jeg vil lære den Usling at kende, der gør en uskyldig ung Pige forstyrret i Hovedet!" svarede den Anden. „Aha! Nu har jeg baade Dig og din Kniv! Lad mig nu se dit Ansigt, — eller jeg støder til!"

„Hjælp!" raabte den Angrebne. „Hjælp! — Mord!"

Hidtil havde Robert ikke fundet sig foranlediget til at blande sig i denne Kamp, men nu traadte han frem med Kaarden i Haanden.

„Tilbage!" raabte han. „Hvis Du ikke har nogen anden Grund til at overfalde denne Mand, end at Du vil have at vide hvem han er, saa gaar Du for vidt, Borger! Til dette Øjemeds Opnaaelse stod der ganske vist mange andre Midler til din Raadighed. Tilbage — eller jeg bruger min Kaarde!"

Manden med den ungdommelige Stemme havde benyttet sig af det Øjeblik, da hans Modstander forskrækket for op, og var kommen paa Benene igen. Hans Modstander genvandt dog snart sin Fatning, ilede hen til ham, rev Kappen af ham og saa ham stift i Ansigtet.

„For Fanden!" raabte han med et Skrig, der syntes at røbe den største Forbavselse. „Jeg tror, det er...!"

Han udtalte ikke det Navn, som svævede ham paa Læberne, men blev staaende som forstenet, medens den Anden hurtigt svøbte sig ind i sin Kappe, og tog sin Hat op fra Jorden, medens Angriberen mumlede:

„Ved Gud, — det vilde være forfærdeligt! En saadan Skændsel vilde ikke være til at udholde!"

Den Angrebne gjorde Mine til at fjærne sig, men, enten han nu var saaret eller i højeste Grad udmattet, saa vendte han sig om til Robert og sagde:

„Borger, laan mig Din Arm og Din Kaarde."

Robert efterkom uden Tøven denne Anlodning, og gik saa hen til den unge Mand, der knugede Haanden mod Brystet og trak Vejret med Besvær.

Saasnart Robert var kommen ham nær nok, greb den Fremmede hans Arm, og lænede sig tungt til den.

„Han har næsten knust Brystet paa mig, — jeg maa se at komme lidt til mig selv igen!" hviskede han.

Modstanderen stod endnu aldeles ubevægelig og stirrede paa ham. Pludselig styrtede han hen til det Hus, som den Anden nylig havde forladt, bankede paa Døren, og raabte i en Tone, der røbede den vildeste Fortvivlelse:

„Madeleine! Madeleine!"

Man hørte nu de tunge Skridt af en Patrolje, der marscherede om Hjørnet.

„Borgere!" raabte den Yngre, der lænede sig til Roberts Arm, „Den Karl der, er gaaet fra Forstanden; — han overfalder Folk og forstyrrer Roligheden paa Gaden! I maa se at bringe ham til Ræson!"

Robert saa, hvorledes Patroljen nærmede sig det enkelte Hus, og lagde Mærke til, at Raabet „Madeleine!" pludselig forstummede.

„Naa, — han smører jo allerede Hasen; — lad ham løbe!" raabte en af Soldaterne.

„Kom, Borger!" sagde den Ubekendte til Robert, „jeg tror, jeg er saaret. Jeg bor tæt herved, — henne i Gaden de Gaillon."

Robert stak Kaarden i Skeden, og fulgte langsomt den Fremmede, der bestandig støttede sig tungt til ham.

Efter nogle Minuters Forløb blev den Fremmede staaende og sagde:

„Her bor Jeg."

„Er Du stærk nok til at gaa alene op ad Trapperne, eller skal jeg føre Dig?" spurgte Robert.

„Min Tjener er ikke hjemme", svarede den Anden, „har Du Tid til endnu at ofre mig et Par Minuter?"

Robert nikkede, og aabnede Gadedøren med en Nøgle, som den Ukendte rakte ham. (Forts.)

En ny Vise

om en gammel Historie, som nu er opdaget, nemlig en af afdøde Politiinspektør Hertzs Kæltringestreger m. m. m. som i Visen indeholdes.

Mel. Se, der er nu Herren, Etatsraaden Munck.

Hr. Henningsen var en Konditor saa brav
Og her i vor By var hans Hjem.
Butikken et rigeligt Ophold ham gav
Og stadig saa stræbte han frem.
Saa skedte det Spil,
To Damer kom til,
Ved Bordet saa toge de Sæde.
Hr. Henningsen tænkte: „Formodentlig vil
Med Kager og Godt de dem glæde."

De Damer saa muntert paa Varerne stak,
Betalte og gik deres Vej.
Saa ofte de kom, „Sukkerlade" de drak,
Endnu man mistænkte dem ej.
Tilsidst blev det klart
Og blottet og bart,
At naar de var ene ved Disken,
Saa stjal de og puttede bort i en Fart.
Hr. Henningsen fangede Fisken.

Da fluks til Stationen saa sendte han Bud
Og der kom Betjenten tilpas,
Mens Damerne jamred og bade til Gud,
Konditoren raabte saa kras:
„Der hjælper ej Snak,
I fornemme Pak!
Skal ikke ha' Lov til at stjæle."
Og dermed han ud af Butikken dem stak,
De kom i Kaschotten den fæle.

De Damer var gifte med hædrede Mænd,
Som i Ministeriet sad,
Og saa kan man tænke, at der blev et Spænd,
Men Hertz om Barmhjertighed bad.
Den gamle Filur
Var kendt med den Tur,
Han gik til Konditorens Stue,
Men Henningsen han var saa fast som en Mur,
Han lod sig ej lokke og true.

„Er De en Retfærdigheds Tjener, som her
Vil skaane tyvagtige Kræ?
Sin Straf skal hun have, den pyntede Mær,
Bag Dem skal hun ej søge Læ.
Hvis Konen var arm,
Da uden al Larm
Hun dømtes og sattes i Hullet."
Men Hertz han gik paa 'en og talte sig varm,
Han talte for Uret og — Gulbet.

Han sagde: „De Damer de stjal kun fordi,
At de var i Svangerskabstid,
Saa havde de „Lyster", var Fødslen forbi,
Enhver blev saa from og saa blid.
Skandalen vi mae
For Alting undgaa,
Ej „Damer" for Retten kan stilles.
Tohundrede Daler jeg dømmer dem paa,
Hr. Henningsen, De maa formildes."

„Saa Penge kan klare for Vand og for Brød,
— Det var en forunderlig Ret,
Men — lad dem da løbe — de Fattiges Nød
Jeg fordrer skal lindres med det,
Som bøde de maa,
Og saa kan de gaa."
Hr. Hertz sagde: „Tak, den er klaret."
Men her uden Skaansel for Lyset skal staa
Hans Kæltringestreg aabenbaret.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
„Barndom."

Løst af: En Flaske Fedtsværte; H. S. og S. O.; Det billige Udsalg; Store Mis; A. V. Koben; Iskongen med de 6 amerikanske Keglebaner.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Det hemmelige Møde.

Og det var sig Gambetta, den gævelige Helt
Fra den Tid, da de Franske uheldig var i Felt,
Han tænkte: jeg maa tale med Bismarck en Gang.
Saa gav han sig paa Rejsen, saa temmelig lang.

Og Bismarck fandt Ideen om Møder ej saa gal,
Saa mødtes de gemytlig paa en Veranda sval.
„Hør, Bismarck! hvis jeg sejrer og bliver Præsident,
Vi noget Stort maa gøre, saa Krigens Fakkel tændt.

Yp Klammeri med Danmark og tag Kong Kristians Land,
Hvis Rusland det gør Mudder, er jeg en sikker Mand,
Den franske Hær Dig støtter, naar vi til Gengæld faar
Den hele vestre Rhinbred; sig, tror Du ej det gaar.

For England ej Du frygte, de offre Danmark vil,
Fra Syden vil mod Rusland de sikkert hjælpe til."
„Saamænd! Hr. Bismarck svared, vi drøfte vil den Sag,
Det var dog Pokkers heldigt, vi sammen traf i Dag."

Men Bismarck han er dreven, han tænkte ved sig selv:
„Naar saa den Krig har Ende, da, franske Hane, skælv!
Vi tager Alt tilbage, Italien er med,
Og Nizza og Savojen gaar da til rette Sted."

Alt dette hørte Ravnen, saa hemmelig og skjult,
For slige to Krabater er Ingenting for fult.
Skøndt Nogle vil benægte, at Mødet gik sin Gang,
Jeg dog for Verden synger min mørke Ravnesang.

Redigeret af: Fr. A. Hertz

A. GULDBRANDSEN · TRYK · KJØBENHAVN.

RAVNEN

№ 5 | Söndag d. 30 Oktober | 1881.

Til vore Brødre

i Kejser Wilhelms Fængsler.

En Tid, saa fuld af Løgn og Rov og Svig
I Statens Ledelse, i Pressens Spalter,
Hvor man begejstret sværmer kun for Krig
Og hvor Guldkalven har et fredet Alter,
Og hvor man skjuler med skinhellig Mine
Vort Samfunds Raaddenhed og Sorg og Pine.

I saadan Tid man kan saa godt forstaa,
At Ret og Billighed i Støvet trædes,
At Røverpak med Sejrens Palmer gaa,
Mens net i Kejserliberi de klædes.
Ved Magten ej ved Retten vore Venner
Til Prøjsens skumle Fængsler nu man sender.

Men trods al ydre Ro og Narre-Pral,
Saa bryder Folkenødens haarde Pande
Dog Døren op til den forgyldte Sal
Og truer Bødlerne i alle Lande.
De mange Millioner Proletare
Dog deres Liv og Arne maa forsvare.

Skøndt Svindel, Aager, røvet Kapital
Har plyndret, snydt og udpint Folkemassen,
Staar Slynglen nu paa Hæders-Piedestal,
Hans Sjæl, hans Lyst, hans Alt er — Pengekassen.
De Skurke tjener netop Mønt ved Nøden;
Jo mindre Køb, jo dyrere er Føden.

Naar Armods Klager lød, man kunde se
De mæskede Vampyrer lunt paa Hylden
Saa ondskabsfuldt i deres Velstand le
Og give Socialismen hele Skylden —
Skøndt denne netop ilsomt stræber efter,
Til Armods Børn at bringe Liv og Kræfter.

Ja, Socialismens Ild den stræber just,
At luttre, styrke og forædle Mængden,
At fjerne Egoismens Ædder-Rust,
Som truer Alt med Undergang i Længden.
Se, derfor stræber Mammons Afguds-Trælle
I hvert et Land vort Broderskab at fælde.

I Tyskland Kampen var saa haard og lang,
Der man ved alle lumpne Midler prøved,
Ved Haan, ved Voldsomhed saa mangen Gang,
At knuge Socialismen dybt i Støvet,
Men som en Jernmur stod de tætte Flokke,
Ej Smiger eller Vold dem kunde rokke.

Saa ændred Planen man for Angrebs-Krig
Og satte List og Snedighed i Scene,
Men snart opdaget blev den plumpe Svig,
Kun faa blev golde af de stærke Grene.
Forræddere, som Reaktionen hverver,
Er Leddedukker, uden Blod og Nerver.

Raketter.

Atter er en Magistratsembedsmand befunden at lide af den ikke mere usædvanlige Sygdom, som i Embedssproget kaldes „Kassemangel", men som paa godt Dansk hedder Tyveri. — Naar nu denne Historie er godt og vel skreven i Glemmebogen, saa faar Fyren vel en anden god Plads? — Inte skulde „unge Jakobsen" have Brug for nok en Bogholder? — Det bliver nok „Ny Carlsberg", der kommer til at skifte Navn, istedetfor dets Ejer, som ikke fik Tilladelsen. Han synes i al Fald at stræbe hen til, at „Ny Carlsberg" bliver et Slags Ny Flakkebjerg for uopdragne Embedsmænd.

Præsten i Kalmar skulde fures af Embedet for Drukkenskab, men Kongen lod ham slippe med 6 Maaneders Suspension. — Naa, hvor Præstemanden vil „tyre Kamelen" i de 6 lange Maaneder, hvor han ikke har Andet at fordrive Tiden med, end at „ta' en Sup!"

Der averteres: „Fem Pengeskabe, som garanteres brand- og dirkefri, sælges langt under Værdien." Her er altsaa en Mand, som har flere Pengeskabe end han har Penge, noget som jo forøvrigt nuomstunder anses for at være „fint" — idetmindste blandt betroede Embedsmænd. Folk, som ingen Skabe har, kan altsaa blive forsynet, naar de betaler Manden deres Penge, men saa har de ingen Brug for Skabene, medens Manden, som er bleven af med Skabene, nu kunde bruge dem til Pengene, som han har faaet i Betaling for Skabene. Man ser heraf, at det er galt at have Pengeskabe, men ingen Penge, ligesom det er misligt, at have Penge, naar man fattes Pengeskabe.

Samvittighedsfuldt.

Assessoren. De siger altsaa, at De en skøn Dag mødte Anklagede paa Gaden, bærende paa en Sæk?

Vidnet. Ja, Hr. Assessor, Dag var det, men om det just var en skøn Dag, det kan jeg ikke nu erindre.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Forstuen i den smukke og, af et Hus i Paris at være, rummelige Bygning var oplyst af en Lampe.

„Paa første Sal," sagde den Fremmede, og Robert førte ham derop.

Paa første Sal gav den Fremmede ham en anden Nøgle, og med denne aabnede Robert Døren til sin ny Bekendts Lejlighed. De traadte ind i et Forværelse, der ligesom Forstuen nedenunder var oplyst af en Lampe. Det var et hyggeligt og godt møbleret Værelse.

Efter den Ubekendtes Opfordring tog Robert Lampen og førte ham ind i Sideværelset.

Ogsaa dette var rummeligt og møbleret med Smag, ja endog med en vis Luksus. Det syntes at gøre Tjeneste som Spisestue, ti midt i Værelset stod der et stort Bord — vistnok et Spisebord — og ved en af Væggene var der anbragt en Buffet. Paa denne stod der nogle Talerkener med kolde Spisevarer, samt en Del Flasker og Glas.

Den Fremmede slap Roberts Arm og sank ned i en Lænestol. Kappen faldt ned fra hans Skuldre og Robert saa, at hans ny Bekendt var en ung, noget bleg, men smuk og særdeles velklædt Mand, med langt, krøllet, sort Haar. Han syntes noget udmattet, ti han lukkede Øjnene — dog kun et Øjeblik. Derpaa rejste han sig lidt op og slog Frakken tilside. Paa den højre Side af hans lyse Vest saas der nogle Blodpletter.

Han undersøgte Saaret med Opmærksomhed og udbrød:

„Bah! Det har ikke meget at betyde, — det er kun en Rift i Huden. Det Værste var, at han trykkede mit Bryst som om han vilde knuse det. Jeg kunde ikke trække Vejret."

Og han tog sin Vest og sit Halstørklæde af og trak Vejret dybt.

„Gør mig den Tjeneste, at give mig et Glas Vin, Borger," sagde han. „Og med det samme maa Du endelig selv tage en Forfriskning."

Robert rakte ham et Glas Vin, men selv drak han ikke Noget.

Den unge Ubekendte tømte hurtigt Glasset. Robert betragtede ham med Opmærksomhed og saa, at han havde smukke hvide Hænder, og at hans Ansigtstræk var smukke og blide, uden dog at være kvindeagtige. Tværtimod vidnede baade hans Øjne og hans smukke høje Pande om, at han var i Besiddelse af Tænksomhed og Alvor.

„Kender Du mig ikke, Borger?" spurgte han, idet han tilkastede Robert et ejendommeligt Blik.

„Nej, Borger," svarede denne noget forbavset.

„Saa kan Du heller ikke være nogen Pariser!" udbrød hans ny Ven.

„Nej, jeg er fra Bretagne. Først i Dag er jeg kommen til Paris," svarede Robert.

„Fra Bretagne? — Maaske fra Ancenis?" spurgte den unge Mand.

„Ganske rigtigt," svarede Robert end mere overrasket. „Men hvorledes gætter Du det?"

„Fordi Du er en ualmindelig smuk Fyr, og fordi jeg nu meget godt kan forstaa, af hvilken Grund Borgerinde Caron interesserer sig saa levende for Dig," svarede den Anden smilende. „Er dit Navn ikke Duval?"

„Jo, — — jo vist!" udbød Robert. „Men det er dog sælsomt! — —"

„Naa ja," afbrød hans nye Ven ham, „hvad gør saa det? Kan Du maaske ikke lide, hvad der er sælsomt? Du har gjort mig en stor Tjeneste; — jeg takker Dig derfor og skal se, hvad jeg kan gøre for din Fader, — naturligvis forudsat, at han er uskyldig. Men lov mig nu, at Du holder Tand for Tunge med Hensyn til det Optrin, til hvilket Du nylig blev Vidne. Det gjaldt naturligvis en lille Elskovsintrige — det er klart som Dagen. Jeg aflagde et Afskedsbesøg, — et aldeles uskyldigt Besøg; — i Morgen maa jeg nemlig rejse til Nordarmeen, — og den Mand, der overfaldt mig, maa enten have været en Medbejler eller — hvad der er langt sandsynligere — den paagældende Dames Broder. Dersom det sidste er Tilfældet, vil jeg dog raade ham til at tage sig i Agt, ti i saa Fald er jeg overbevist om, at han er en fordømt Aristokrat. — Det er altsaa en afgjort Sag, Du sladdrer ikke af Skole?"

„Da jeg ikke føler Trang til at omtale Sagen, falder det mig meget let, at tie med den," svarede Robert, der ikke kunde lade være at lægge Mærke til det forskende, næsten truende Blik, som hans ny Ven havde tilkastet ham ved det sidste Spørgsmaal.

Hvem var det dog han talte med?

Der gaves kun en eneste saa ung Mand, — kun en Eneste, som tillige med Robespjerre raadede over Frankrigs Skæbne og hvem man almindelig ansaa for endnu mere begavet og langt uegennyttigere end Robespjerre selv.

Var det denne Mand, Robert talte med, — ja saa var det ganske vist nødvendigt, at han var paa sin Post.

„Det er godt!" sagde den Anden. „Men hvorfor tager Du ikke Plads, Borger? Naar Du har været i Bevægelse hele Dagen, maa Du jo være træt."

(Fortsættes.)

I.
à la Børs.

II.
à la Skov.

III.
à la Damesto.

IV.
à la Komet.

Baronesse Kragh kaldet T.....k paa Egerød i Jylland.

Baronessen er nu 52 Aar, og det er bekendt i hele Egnen, at hun saavel i sin Mands Tid som i de sidste 12 Aar har været en fuldstændig kvindelig Don Juan. En Gang i Sommer blev hun dog skammelig narret. Ungkarl og Smed Lars Hansen fra Virup havde hun „laant" 1000 Kroner til at sætte sig i Vej for. Baronessen rider ud med Tjener, for efter Aftale at træffe den unge Mand i Skoven; hun skulde nu vise ham „Grunden til at bygge paa," men — ved Indkørselen overrækker den gamle Skovfoged hende en lille Billet, som meddeler, at Lars 4 Dage forud er rejst til Amerika med sin Forlovede.

Den kloge „Tyras",

som ikke holdt af Regnvejr, og hvorledes hans Herre forsøgte at vænne ham til, men blev narret af det yndige Dyr.

1.

2.

3.

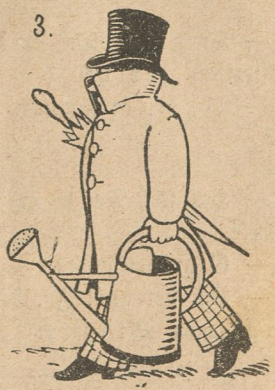

4.

5.

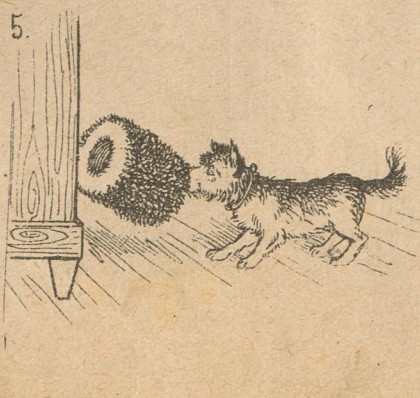

6

Eberlin.

Endtlediget han blev med Pension og i Naade,
Bevares! han fik Løn paa sædvanlige Maade.

Er der vel nogen Snerpe blandt os, som ej vil sige:
Rig eller Arm i Danmark for Loven er lige.

Lad bare Nogen prøve af Kassen at stjæle,
Jeg ved, at Straffen rammer de nedrige Sjæle.

Naar bare man vil søge blandt fornemme Raader,
Bemærker man kun Ærlighed i alle Maader.

Ønsk bare ej Forbedring, vi har det saa dejlig,
Regeringens Visdom er altid belejlig.

Stod Fanden selv for Døren og Estrup bød at gaa,
Trods alle Himlens Engle endog, han vilde staa.

Roes over alle Bredder tilkommer ganske vist
Af visse gode Grunde Hr. Nellemann ej sidst.

For som Justitsminister at kunne gøre Gavn,
Fandt ingen fornem Gavtyv et Fristed i hans Favn.

En Masse Embeds-Herrer, som Oppebørsel har,
Saavist vil prise Nellemann, fordi han er saa rar.

Samtaler.

— Hvad tror Du det bliver til med det franske Ministerium Ferry?

— Aa, det er saamæn snart fær'i!

— Her skal De se et prægtigt Uhr, som jeg har købt mig.

— Gaar det godt?

— Om det gør! Ja, det skulde jeg mene. En Time i fyrgetyve Minuter. Hvad siger De til det?

A. Det er dog en rar Ting denne nye Skik med Ligbrænding.

B. Det skal jeg ikke have Noget af. Jeg vil rigtig begraves — det er jeg vant til fra min Barndom.

Meyer sen. (viser sin Søn nogle Guldfisk). Hvad vilde Du gøre, Moses, naar det var dine Fisk?

Meyer jun. Jeg vilde lade dem smelte om.

„Revuen".

Det ellers meget skikkelige lille Ugeblad, som kalder sig „Revuen" synes at have tilegnet sig den Opfattelse, at det er opkaldt efter en af de mange herlige „Revuer" paa Nørrefælled, og saa har det tænkt, at naar det bærer Navn efter en saa storartet militær Præstation, som en Revu paa Fælleden er, saa har det den Forpligtelse at slægte sin store Navne paa, saa maa det være en rigtig tapper Krigshelt, der „gaar paa med Dødsforagt", — ligesom Heltene paa Nørrefælled!

Men der er det Farlige ved alle Tilbedere og Beundere af Revuer og den Slags Legen Soldat, som overhovedet ved alle „Forsvarsbrødre", at de paa en ligefrem uforsvarlig Maade parodierer Storpolitikerne og slaar paa Sværdet, saa snart Nogen tillader sig en lille Tvivl angaaende det Fortræffelige i Befæstningsplanen og det øvrige krigsgale Visvas, som Befæstningssagens tapre Riddere har Munden saa fuld af.

Det er ikke gaaet „Revuen" et Haar bedre. Den har læst i en eller anden Avis, at Rom skal befæstes, „efter den italienske Krigsministers Bestemmelse"; — det er nok ellers et Lands lovgivende Forsamling, der bestemmer den Slags Ting; men slige Smaabagateller generer ikke „Revuen", og den skulde ogsaa have Lov til at glæde sig over „den hellige Stads" Befæstelse, saameget den lystede, men naar den i sin barnagtige Glæde tror sig kaldet til fra sit Stade at anstille Betragtninger over det befæstede Rom og det ubefæstede København, og mener, at „Københavns aabne Porte er den eneste Vej som Preuserne kan finde, for at gøre Tyskland til Verdens mægtigste Rige og os til — Berliner Slaver", saa tror vi at burde anbefale „Revuen" at entholde sig fra al Omgang med Rom og deslige stærke Sager, thi sligt kan den aabenbart ikke taale.

Brev fra en Advokat til en af hans fornemme Klienter.

Højstærede Herre!

Mine Anstrængelser i deres Sag var desværre forgæves. De er for Bedrageri og bevislig Meneed dømt til 10 Aars Tugthus og Tab af borgerlig Rettigheder.

Modtag Forsikringen om min dybeste Højagtelse.

Deres hengivne
Skvalderup,
Advokat.

Medicinsk.

Ingen Katarrh er saa ubetydelig, at ikke en duelig Læge kan gøre Noget ud af den.

En gemytlig Vise

om Løjtnant Lerbeck, som rendte efter Pigerne og blev skammelig narret paa Kronborg af Kaptajn Licht, m. m.

Mel. Op I gæve Sønner.

Løjtnant Lerbeck var en meget snu Person,
Og den varste Jon
I sin Garnison,
Søn af Doktoren, som blev paa Pelsen skudt, —
Hjertet har han budt
Mangen Snut.
Han paa Kronborg Slot
Fandt en Pige flot,
Som for Løn og Piigt
Tjente Kaptajn Licht,
Tænk! om Natten gennem Vindvet krøb det Skarn
Til det Pigebarn,
Hvilken Harm!

Men sin Sabel op ad Muren i en Krog
Stillede det Drog, —
Straffens Time slog.
Kaptajn Licht, som var Forvalter paa det Slot,
Kendte Fyren godt,
Mens han blot
Gik en Nattetur,
Stilled sig paa Lur,
Tog saa Sablen med
Til et sikkert Sted,
Siden Løjtenanten af en Menig fik
Vide paa en Prik
Som det gik.

For Kaptajnen næste Morgen da han stod
Uden meget Mod,
Vilde gøre Bod,
Men der var ej nogen Naade der at faa:
„Sagen mældes maa,
„De kan gaa."
Til Appel han snart
Skulde, det var rart.
Sabel laante han
Af en Løjtnant Caen.
Næste Dag kom begge To i Krigsforhør,
Som sig hør og bør
Fik de Smør.

Løjtnant Lerbeck fik tre Maaneders Arrest
Samt en smuk Attest
Paa, at det var bedst,
Næste Aar at lade være rent forbi
Det Soldateri
Og gaa fri.
Saadan gaar det til,
Naar man narre vil
Og ej lade gaa
Stakkels Piger smaa.
Og Enhver, som har paa Kronborg Nattevagt,
Tage sig i Agt,
Har jeg sagt.

Fra Gaden.

— Aa, Herregud, nu ser det da galt ud for vos Allesammen, hvis vi faar Tordenvejr.

— Saa—aa! Hvorfor det, Madam Svendsen?

— Jh jo, der staar jo i Dasavisen, at de har sat Lynafleder ne paa Assistentshuset!

Logogryf.

1 2 3 3 2 1
De er nok ikke rare blandt Eskimoerne.
1 2 3 3 2 1
De bliver skarpt bedømte omkring paa Kroerne,
Og tidt de er for strenge imod Beboerne.
1 2 3
Det raaber højt Kaptajnen foran sit Kompagni.
2 3
Det skriger Korporalen, naar der skal hænges i.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Revolutionen i Irland.

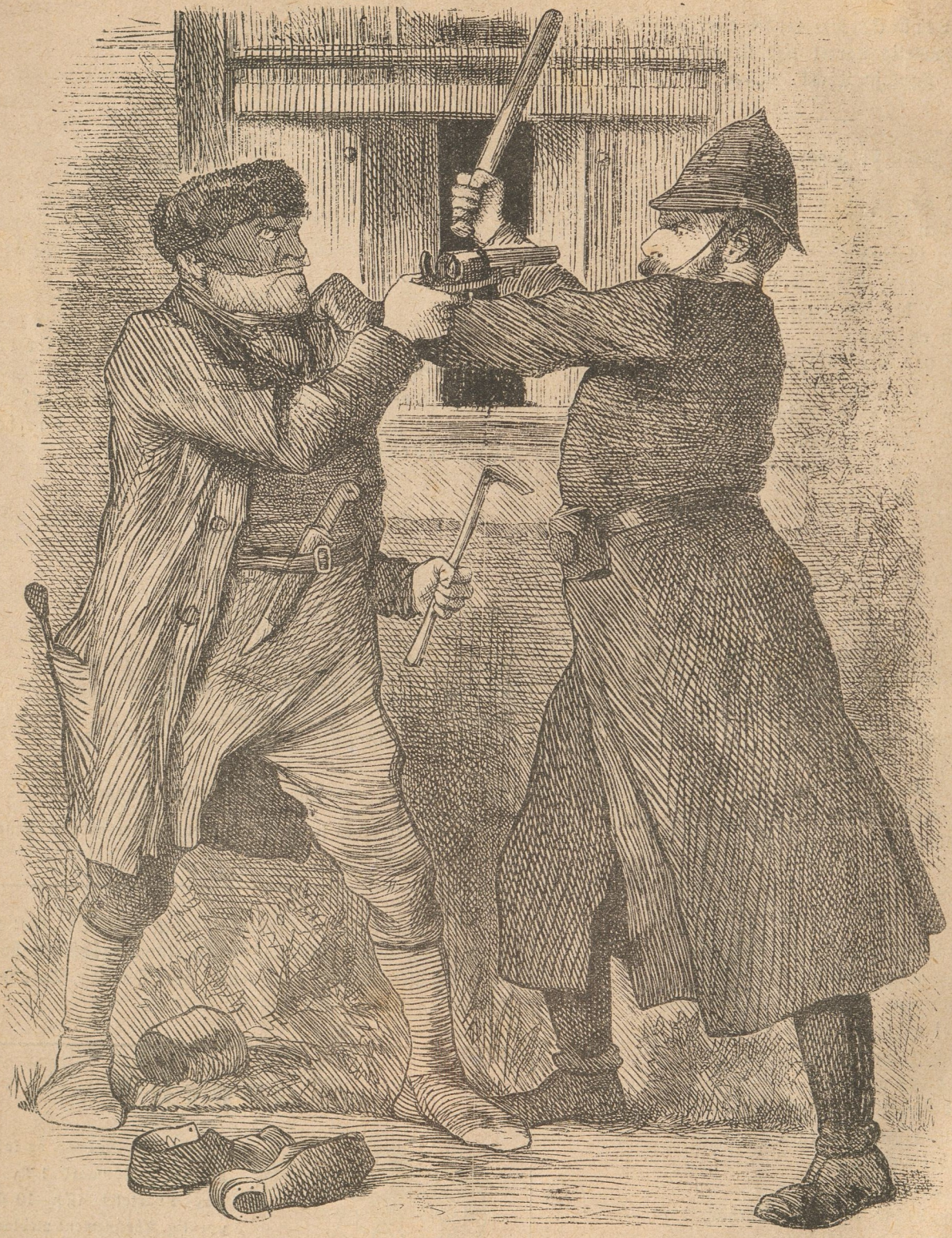

De engelske Lorder som Ordensbanditter
Vil Irland berede en Skæbne saa bitter.

De Landet har stjaalet, og Folket omsider
Nu nægter at lystre, mens Knivene bider.

Det „Fæste" Forpagterne ej vil erkende,
Istedetfor Penge de Kugler indsende.

De lejede Slaver maa Herrerne følge,
Naar Folket dem kaster i brusende Bølge.

Redigeret af: Fr. A. Hertz

A. GULDBRANDSEN · TRYK KBNHVN.

RAVNEN

№ 6 | Söndag d: 6 November | 1881.

Ravnesang.

Nu Sommermildhed er rent forbi,
Med den de sparsomme Glæder.
Dit Bur derhjemme, Du sidder i
Og drømmer om Skovens Blomstersti
Og alle de skønne Steder.

Snart har Du den haarde Vinterkamp,
Desværre, den maa sig melde.
Fabrikken gaar rask i Larm og Damp,
Udsuger din Livskraft som en Svamp;
For Udbyttet maa Du undgælde.

De „Herrer" har det saa lunt og godt,
De er Industriens „Helte".
De har deres lille Kongeslot,
De har deres Røveri-Komplot,
Naar det „Ringens" Sikkerhed gældte.

Den gode Aarstid var dog saa kort,
Og Modet kan sagtens svigte.
Med Harm Du vender dit Hoved bort
Fra Fattigvæsenets Haan og Tort,
Og — har dog dets „Hjælp" isigte.

Du arbejde vil, og vel Du kan,
Selv om Du snydes paa Lønnen,
Og er ej med al din Magt i Stand,
At undgaa Armodens mørke Rand
Og sidde med Ro i „Rønnen".

Storborgerpressen, naturligvis!
Ej kender til Folkenøden,
Den solgte sig selv til højest Pris,
Vort Samfund er den et Paradis,
Den værner om Raahed og Brøden.

„Det fattige Folk er vildt og raat!"
Udraaber den haard og bitter.
Se hen til den store Verden blot,
Til Skændselen i den Riges Slot,
Med Fraadsen og Løgn og Flitter.

Saaledes staar det i Verden til,
De Fornemme gør Skandaler.
Regeringen gør hvad helst den vil,
Og driver med Folket Narrespil
Og just af sin Udaad praler.

Til Fængsler og Kirker og Militær
Skal Millionerne bruges.
Om „Guldkalven" staar den loyale Hær
Og ønsker, at Frihedens Fald var nær.
Her trænger nok til at luges.

Er Socialismens Løve i Bur,
Saa kan den tirres saalænge,
At harmfuld den sætter over den Mur,
Som værner det faldefærdige Skur,
Hvor hundrede Skurke bør hænge.

Raketter.

Bethelskibet, som har indtaget den gamle Sandkistes Plads ved Nyhavn, kunde for den Sags Skyld ogsaa være en ny Sandkiste — det er ikke for kønt! — men foreløbig staar Traktementet paa Prædiken med Thevand og Smørrebrød en Gang om Ugen. Den Frygt, som nogle har næret, at Bethelskibet skulde blive en slem Konkurrent til Beværtningerne i Nyhavn, er altsaa ugrundet. — Folkevittigheden har desuaget allerede omdøbt Bethelskibet til — „Bimpelskibet!"

De engelske Magthavere kaster Irlands frihedselskende Sønner i Fængsler, hvoraf et bærer Navnet Galway. Temmelig frit oversat viser Regeringen altsaa selv Irlænderne paa — gal Vej.

Man siger om Gladstone, at hans Passion er at hugge Brænde. — Det lader til at han ogsaa skærmer for Fugle, ialfald propper han Fangehullerne fulde af — „Irisker"!

„Ønsker Fruen at staa paa"? spørger en Averterende. Vilde han spørge: Ønsker Fruen at paastaa? da vilde han aabenbart faa mange bekræftende Besvarelser paa sit Spørgsmaal, thi de kære Fruer er jo altid meget paastaaelige!

Lars Dinesen skal arve „Dansk Arbejdersamfund" efter Lucianus Kofod, fortælles der. — I den Anledning indstuderer Samfundet nok en Festkantate til Melodien:

„Gud lad dem blive borte, som os bedrøve vil!"

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Jeg har endnu Noget at udrette i Aften," sagde Robert. „Jeg maa anstille et Forsøg paa at foretage Noget til Fordel for min Fader."

„Hos hvem? Jeg antager dog, at Du kan lade Dig nøje med, at jeg lover Dig, at jeg vil tage mig af din Fader!" sagde den Anden.

„Men Du sagde jo nylig, at Du maatte rejse herfra endnu i Morgen, Borger!" indvendte Robert.

„Ja — hvad gør det til Sagen?" sagde den unge Mand. „Et Par Linjer vil være tilstrækkelige til at klare den Historie."

„Men der skal være Fare for, at min Fader allerede i Morgen bliver henrettet!" bemærkede Robert.

„Saa? — Naa, det kan være det Samme! — I hvilket Fængsel befinder han sig?"

„Jeg har ladet mig sige, at han er bleven indespærret i Luxembourg, men med Vished ved jeg det ikke."

„Godt! Nu skal jeg skrive til Fouquier Tinville!" sagde den unge Mand, idet han trak sin Lænestol hen til Bordet, paa hvilket der stod et Skrivetøj.

Derpaa skrev han nogle Linjer. Robert læste dem, medens den Anden skrev dem.

De var saalydende:

„Dersom der ikke foreligger meget alvorlige Grunde til at nære Mistanke til Borger Duval fra Ancenis, anmoder jeg Borger Fouquier Tinville om at sætte ham i Frihed, eller dog foreløbig at stille hans Sag i Bero. Mine Grunde derfor senere.

Saint Just."

Det var altsaa virkelig Robespjerres Stalbroder — det berømte Medlem af Velfærdskomiteen —, i hvis Bolig Robert befandt sig. Vor unge Vens Hjerte bankede voldsomt.

„Jeg takker Dig, Borger," sagde han. „Du kan være overbevist om, at min Fader er uskyldig."

„Det vil jeg ogsaa haabe. Jeg vilde ikke en Gang skaane Dig, dersom jeg ansaa Dig for mistænkelig!" sagde Saint Just. „Fædrelandet er saaledes situeret, at enhver Skaansel vilde være en Forbrydelse! — Men, hvor gaar Du nu hen?"

Robert ansaa det for raadeligst, at sige Sandheden. Han nævnede derfor Navnet „Sainte Amaranthe".

„Aha! Der har Borgerinde Caron naturligvis sat Dig Stævne; — hun er en stadig Gæst der!" udbrød St. Just i en haanlig Tone. „Der kan man faa private Værelser. Men Du skulde dog tage Dig lidt i Agt for Carrier, — han er ikke til at spøge med, naar hans Skinsyge bliver vakt — og det sker let. — Men — a propos — hils Borgerinde Sortine fra mig. Jeg mener Sainte Amaranthes Datter."

De sidste Ord udtolte han med et yderst haanligt Smil.

Robert sagde nu Godnat til St. Just og gik sin Vej. —

Nu maatte det lykkes, tænkte han, medens han gik ned ad Gaden til Sainte Amaranthes Bolig. „Jeg har Angelique Caron, Robespjerre og St. Just paa min Side!"

Da han omsider stod udenfor det Hus, som Angeliques Beskrivelse gjorde ham det meget let at finde, forekom det ham, at han hørte Musik lyde indefra.

Han var ikke synderlig vel tilmode, og han var just ikke tilbøjelig til at deltage i et muntert Lag. Men Robert hørte til de Mennesker, der holder hvad de have lovet, — saafremt ikke tvingende Grunde afholder dem derfra, — og desuden laa det ikke i hans Natur at være overvættes flink til at finde paa Undskyldninger. Han ringede altsaa — og i samme Øjeblik blev Porten aabnet af en Tjener, hvis noget stive Dragt mindede om Tiden før Revolutionen.

Robert nævnede sit Navn.

Tjeneren raabte det op gennem et Talerør, og efter et Øjebliks Forløb lød følgende Svar:

„Borger Duval anmodes om at gaa op."

Trapperne var meget smalle, men glimrende oplyste og smykkede med Blomster. Musikken tonede den unge Mand imøde, medens han gik ovenpaa. Det lod til, at der var et meget talrigt Selskab.

Da Robert kom op til Forværelset, modtoges han af en midaldrende Dame, der saa godt ud og var særdeles velklædt, — og tillige af en ung Mand, mindre end middelhøj, men med smuk Figur og smukke Ansigtstræk, som dog ikke alene bar Præget af Intelligens men tillige af den Blødagtighed, som man saa ofte træffer hos Folk, der ere blevne forkælede lige fra deres Barndom, men i Salonerne gaa og gælde for overordentlig elskværdige Mænd. I det Hele taget gjorde disse to Personer et Indtryk, som ingenlunde var ubehageligt, skøndt der hos dem Begge laa noget mere end høfligt, — noget forsigtigt og lurende, som vilde have røbet deres Næringsvej, selv om Robert ikke havde kendt den; — hos dem Begge fandtes det Præg, der er uadskilleligt fra Folk, der lever af Andres Ødselhed eller Forlystelsessyge.

(Fortsættes.)

Fra Underretten.

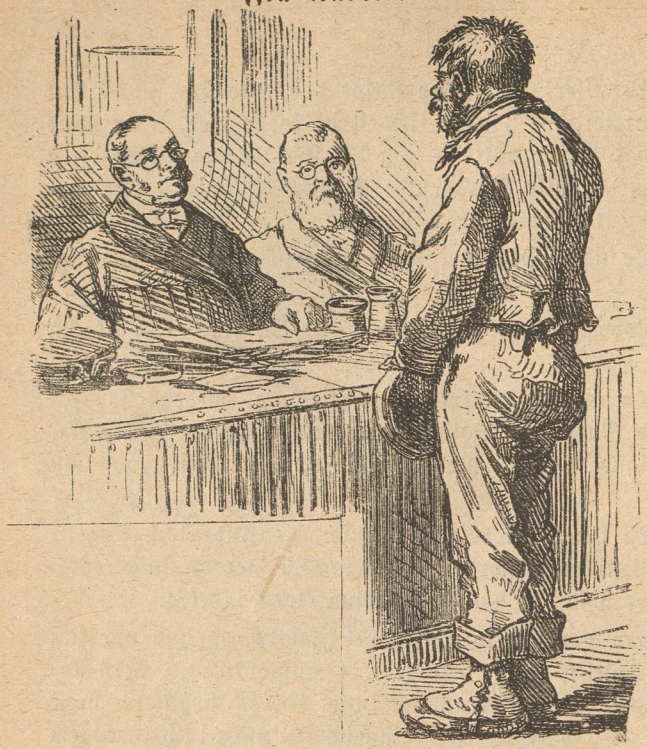

Byfogden: Ja, det bliver en slem Historie, Mads Mortensen, Du er dømt for Tyveri 2 Gange tidligere, saa efter Straffelovens § 231 kan Du ikke slippe billigere end 6 Aar.

Tiltalte: Aa, Hr. Byfoged, maa jeg ikke hellere blive dømt efter § 1?

Byfogden: Hvorfor det?

Tiltalte: Jo, for der staar i Begyndelsen: „Ingen kan straffes efter denne Lov".

Det saa fort ud!

„Det fortnede formelig for mine Øjne!" sagde Justitsraadens Kokkepige, da Skorstensfejeren kyssede hende.

Brændende Kærlighed.

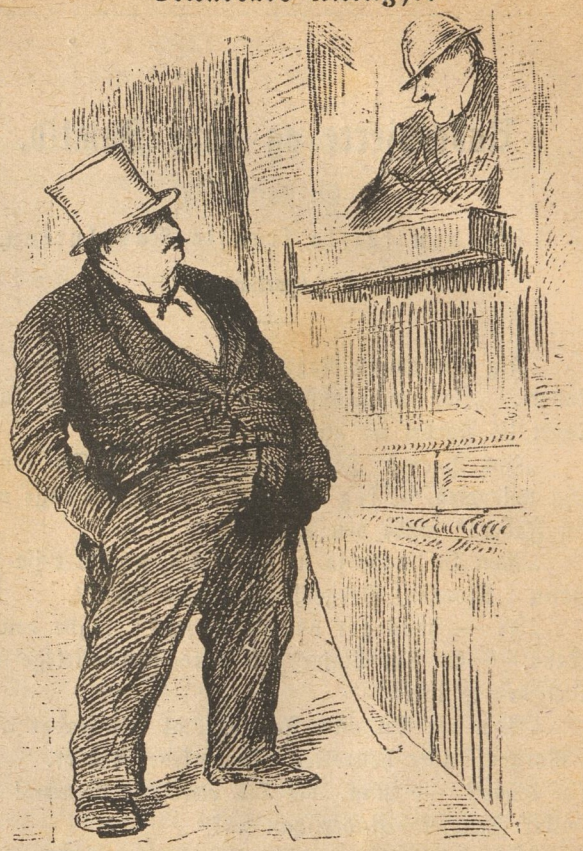

— Men, hvad er det, jeg hører, Petersen? Du har jo slaaet op med Din Forlovede!

— Naturligvis. Synes Du, jeg kan være tjent med en Kæreste, der bor paa femte Sal, og som vil have mig til at rende med sig hver Dag fra den ene Ende af Byen til den anden, og som oven i Købet ikke vil gifte sig førend om to Aar! Nej Tak!

Ved Eksamensbordet.

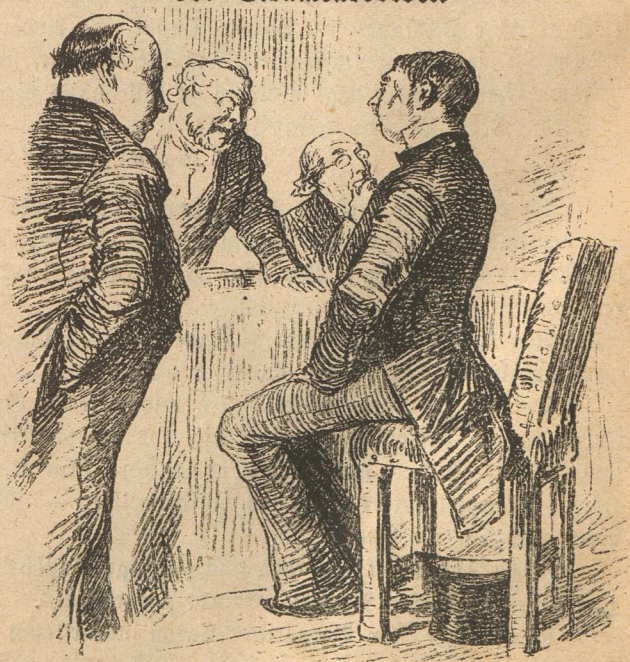

Professoren: Hr. Kandidat, De skulde virkelig tage Deres Hat op, som De har sat under Stolen, for naar De nu falder igennem, saa gaar den pæne nye Hat jo ogsaa — kaput!

„Dagmar"-Teatret.

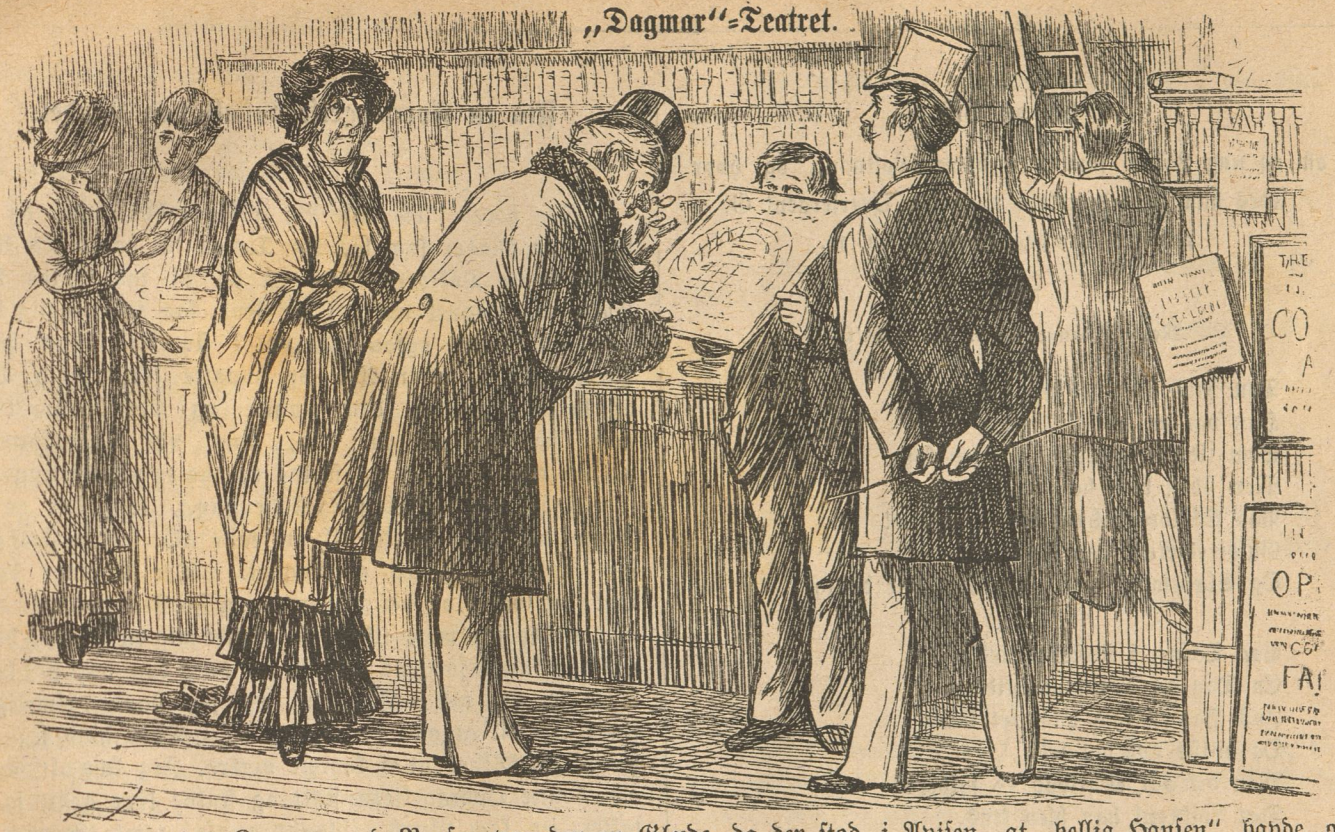

Hjemme hos Kammerraad Brasen var der en Glæde, da der stod i Avisen, at „hellig Hansen" havde overtaget Opførelsen af „Dagmar"-Teatret. Aa, hvor Fruen var lykkelig, især fordi hendes Søn havde grundet Haab om at blive Arkitekt eller i det Mindste Kouduktør for Bygningens Opførelse. Alle tre maatte de hen i Bogladen for at se Planen og Tegningerne. Tænk! et „Dagmar"-Teater, opkaldt efter vor egen danske Kejserinde af Rusland, hvor hun vil blive glad naar hun en Gang kan komme paa Komedie der, og saa bliver Bruun nok dekoreret og Hansen med og den unge Brasen, men — bare dog ikke de slemme Nihilister imidlertid gaar hen og sprænger hele Redeligheden i Luften.

De kristelig-sociale tyske Rigsdagsvalg.

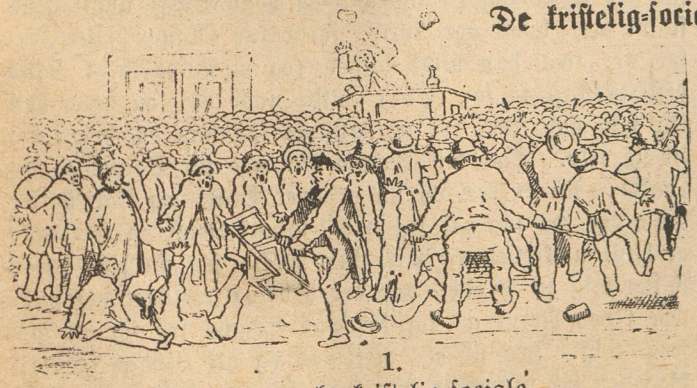

1.

Et af Bismarcks kristelig-sociale Krybdyr, gør en fedtet Tale.

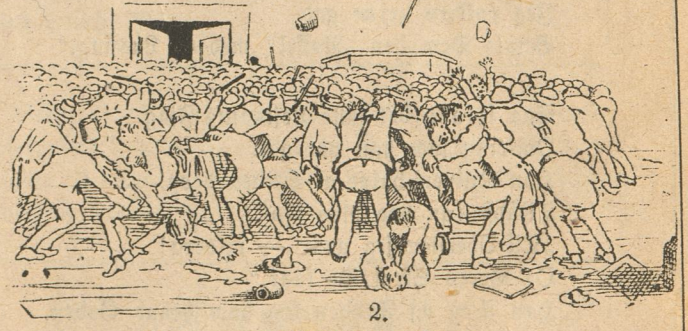

2.

Men, de kristlig-sociale Lemmer, Ej i „Kristenkærlighed" samstemmer.

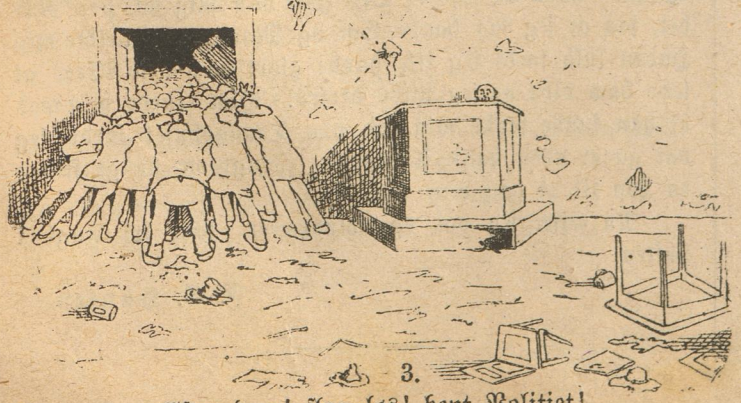

3.

Efter dem! slaa løs! hent Politiet! — Prædikanten sidder dejligt i'et.

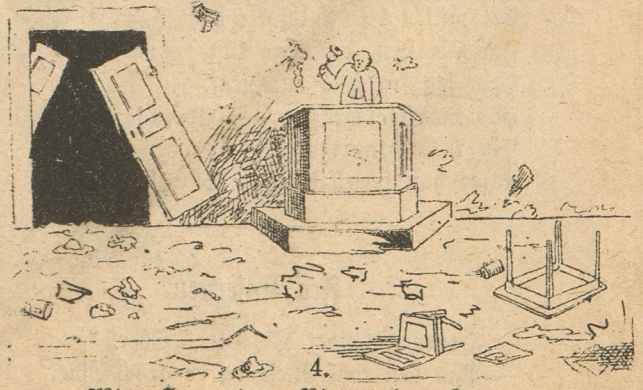

4.

Mine Herrer! — Bismarck — Donnerwetter — Fanden ta' mig, os i Hullet sætter.

En ny Vise

om en ung Laban som var bleven Løjtnant, og hvorledes han da behandlede en ældre Oversergent G. paa den lumpneste Maade m. m.

Mel. I denne Vinter har vi ha't.

Den Flab som her jeg synger om,
Han var en fattig Dreng,
Som tidt til Sergent Hansen kom,
Men siden blev han streng.
Paa Skuldrene han fik — faldera!
Guldtresserne, den Strik,
Og Slæbesabel, naa, hvor han var dejlig.

Paa Torvet i Kastellet stod
En Dag det Løjtnant-Skidt.
Just Hansen kom ham ret imod
Og hilste nok saa frit.
Men det var ej tilpas — faldera!
Den Løjtnant han blev kras,
En stram Honnør, den vilde han forlange.

Som gammel Underofficer
Blev Hansen nu lidt varm,
Af Løjtnants-Snuden smaat han ler
Og sagde saa med Harm:
„Hr. Løjtnant! ved De hvad — faldera!
Jeg pokkers gerne gad
Betale Dem den „Røffel" med en Lussing."

Saa sprang det sølle Løjtnants-Fjog
Omkring som han var gal.
Han Kniven halvt af Skeden drog,
Tilsidst han dog blev sval.
„Til Obersten jeg gaar — faldera!
Og Deres Straf De faar,"
Han skreg og Fanden tog ham henad Gaden.

Det Bagbæst fik det bragt saa vidt,
At Hansen blev kaldt frem
For Obersten, der bare lidt
Ham jog fra Hus og Hjem.
Han maatte søge paa — faldera!
Sin Afsked snart at faa,
Fordi han sprælled lidt i Slavelænken.

Fra Kasernen.

— Hvorpaa kender De Deres Oberst?
— Paa den røde Næse og de graa Øjne.

Fra en Forrsørgelsesanstalt paa Landet.

Jeg boede i en lille By i Søllerød Sogn, og jeg havde en Moder som laa for Døden, vi havde ikke Raad til at hente Doktoren itide, og da vi saa skulde have Hjælp fra Sognet var det for sent, saa selvfølgelig døde hun; hun havde ogsaa slidt nok i sin Tid, hun havde været Enke i sytten Aar og maatte forsørge 5 Børn af hvilke jeg var den yngste og dertil Krøbling; naa, da hun nu var død, kom vor Sogneformand og lod mig vide, at jeg skulde op paa en vis Fattiggaard, som ligger en 5 Mil fra København, som der er tre Sogne der har oprettet til at sende alle fattige Folk hen, som forlanger Hjælp af Sognet. Der kommer baade Onde og Gode, og der bliver ingen Forskel gjort paa dem. Der skulde jeg være til de fik skaffet mig en Plads, hvorved jeg kunde fortjene mit Brød, men den var nok langt borte for der gik 3 Aar hen, og jeg havde rimeligvis faaet Lov til at gaa der den Dag i Dag, hvis jeg ikke havde gjort Alvor at af komme derfra. Jeg kom altsaa hen paa denne Opdragelsesanstalt og skulde leve godt, jo jeg takker, jeg kom tilpas, iblandt nogle gamle Lemmer og unge dito som havde baade været her og der skulde jeg nok lære noget godt. Der begyndte en ny Tid for mig; jeg, som var vant til at leve ordenlig, fik nu femten Gange Grød og gammel sur Mælk om Ugen, og jeg, som var vant til Friheden, blev lukket inde i en Gaard ligesom Daarerne paa Bidstrup, og hvad Sulet angik, saa fik vi det, hvad vor tykke, fordrukne Økonom eller Inspektør, som han vilde kaldes (og vi skulde kalde hans beskidte Kælling for Frue), vilde unde os, og hvad han ikke selv gad æde, for naturligvis tog han det bedste fra til sig selv. Saa kom Sommeren med sin Varme og jeg tænkte: Nu er der Ly under hver Busk, nu skal Pokker blive ler, og saa gik jeg ned til vort Sogn og forlangte at blive udskrevet fra mit Bur. Da jeg nu selv havde skaffet mig en Plads, var der heller ikke noget der puslede i den Retning. for saa var Sognet fri for at forsørge mig. Jeg fik mit Rejsepas og gik tilbage igen til Gaarden for at melde mig fra, jo før jo bedre. Naa, der kom jeg tilpas da jeg kom op for vor Forstanders Aasyn. Uden at sige et Ord gav han mig en paa Næbet, saa at jeg saa baade Sol og Maane, og skældte mig Huden fuld fordi jeg ikke havde gjort ham den Ære, at lade ham vide at jeg vilde derfra. Han truede mig med at han kunde sende mig ind paa Tvangshuset fordi jeg var gaaet uden hans Tilladelse. Langt om længe fik jeg da Lov til at gaa min Vej.

Nu rejser jeg om og kolporterer, som fri Fugl i Luften.

F. G. Hansen.

Drøm og Virkelighed.

De kærlige Blikke og Haandtryk ømme,
Den spirende Lykke, som jeg mon drømme,
— Det Hele svandt, og hun tog kønt
„Udgangs-Billetten," for hurtig at rømme, —
For ser De, jeg manglede — Mønt!

Teatrene.

Kasino.

Følgen af, at man 25 Aftener i Træk har spillet „Lad os skilles ad", — der som bekendt ikke ender med Skilsmisse, — er da den, at man i Aften, Søndag, har „Barn i Kirke", hvortil Hr. Hougaard er indbudt som Fadder. — Forhaabenlig møder der en Masse Gratulanter.

Folketeatret.

„Den sidste Nat" og „Fregatkaptajnen" har udfyldt et Par Aftener i sidste Uge. Det første Stykke med sine smukke Sange og med det lidt sentimentale Anstrøg, bevarer usvækket sin gamle Tiltrækningskraft. Men dette Resultat skyldes aabenbart Hr. Stigaards tiltalende og friske Fremstilling af den unge Greve, samt Fru Watts yndefulde Udførelse af Elskerindens Rolle. — Den lette Duft af „Kongerøgelse", som det kønne lille Stykke er gennemtrængt af, forsoner man sig let med, især da den unge Adelsmand med en saa inderlig Overbevisning erklærer Kongedømmets Sag for „uigenkaldelig tabt." — „Fregatkaptajnen" kan vist godt vove sig ud paa en Del Togter endnu, uden at Publikum betænker sig paa at følge ham.

Raketter.

Der averteres: „Vaskede Nøddekul." — Disse „vaskede" Kul har vel tillige den gode Egenskab, at de gør Kakkelovnene rene istedetfor skidne.

En Rottejæger er fanget, fordi han havde tilvendt sig tredive Kroner. — Ja, naar Rottejægeren selv gaar i Fælden, saa kan man da med Rette sige, at han er — lige til Rotterne!

„Paa Venskab."

„Saa rent som denne Vin, vort Venskab være skal!"
Det lovede ved Glasset de blandt Andet.
Og Mange svor det samme vel i Hobetal,
Man husker ej, at — Vinen den er blandet!

Logist.

Naar en Redaktør er gaaet for vidt, saa maa han — sidde!

Ogsaa en Inddeling.

— Naa hvorledes gik det ved Stiftelsesfesten, Hr. Vært?

— Som det plejer at gaa. De Ubeskedne spiste for Meget, og de Beskedne drak for lidt!

Fra Landsbyskolen.

Læreren (forklarer Lignelsen om den gode Hyrde): Se, Børn, naar I nu Allesammem var smaa Lam, hvad var saa jeg?

Drengene (i Kor): Et stort Faar!

Harmoni.

Alma: Kære Veninde! Maa jeg gratulere Dig til Forlovelsen! Men, sig mig, hviler nu Eders Forbindelse paa en inderlig Overenskomst?

Bety: Aa jo. Jeg kan ikke lide ham, og han kan ikke lide mig!

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Retter."

Løst af: En Flaske Fedtsværte; H. S. og L. O. Resten i næste Nr.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Det vil uden tvivl interessere vore Læsere at se et Portræt af den Dame, som for Tiden (siden i Sommer) har været Et og Alt for Præsidenten for Selskabet „D. S.". Nævnte Præsident besidder en altfor udstrakt Myndighed, han har nemlig (ifølge Loven) Ret til selv at vælge Bestyrelse, uanset om Repræsentanterne eller Medlemmerne synes derom. Desmere afhængig er han af enkelte Personer, som har forstaaet at dupere ham, saasom: to herskesyge, forsvirede og ondskabsfulde Aristokrater, en gammel skinhellig Præst, en halvgammel intrigant Frue, en krybende, højtbetroet Djentjener, og nu hans nyeste Elskerinde og Regentinde. Hun er Datter af en Murmester og formaar meget. Skørtevejen til hende er allerede befaret ret livligt, baade ved Dag og — naa! hvad behager, vær's artig! Den er meget god.

Men pas paa „Fuglen", at den ej
Bli'r led af gyldne Bur.
Tænk, om den bort med en Lakaj
Sig fløj en lille Tur,
Og blæste af Dit „Sukkergodt"! —
Du narret blev som en Per Tot!

Redigeret af: Fr. A. Hertz

A. GULDBRANDSEN · TRYK KJBNHVN.

RUNEN

№ 7 | Söndag d. 13 November | 1881.

Naar kommer den gode Tid?

Det Spørgsmaal jeg besvare vil,
Saa godt som jeg formaar,
En stor Reform vi trænger til —
For Tiden snavs det gaar.
Naar Danmark bliver Republik
Og banlyst bliver Splid,
Og Smaadespoter Afsked fik,
Saa kommer den gode Tid.

Naar man kan komme til sin Ret,
Skøndt fattig og forknyt,
Naar ej man blive kan saa let
Af Advokater snydt.
Naar kongelige Embedsmænd
Ej stjæle kan med Flid
Og dog faa Roes og ingen Skænd,
Saa kommer den gode Tid.

Naar Præsten paa Apostelvis
Foragter Verdens Tant
Og ærlig bruger Tugtens Ris,
Selv om han kom paa Kant
Med en Minister — Fyldehund —
Og gav den sidste Hvid
Til Fattigfolk i Nødens Stund,
Saa kommer den gode Tid.

Naar ej man Officerer saa
At vrimle overalt
Og Driveri og Raahed faa
Saa rigelig betalt;
Naar Folkets Sønner nægte vil,
At øve Mord og Nid,
Og ser hvad Krige føre til,
Saa kommer den gode Tid.

Naar Kapitalen ikke mer
Opstaar ved Tyveri
Af Arbejdslønnen, som nu sker
Med et fordømt Geni.
Naar stræbsom Mand kan leve godt
— Foruden Dødsens Slid —
Og faa hvad han fortjener blot,
Saa kommer den gode Tid.

Vort Landsting permitteres maa,
Og Folketingets Mænd
Paa Folkets Vegne hædret staa
Med Magtens Sværd ved Lænd.
Naar Kjolen ej gør Manden stor,
Men Dyd, Talent og Vid,
Naar Løgn og Pral til Helved foer,
Saa kommer den gode Tid.

Naar Pressen dristig vove vil,
At tale Sandheds Sprog,
Og ej med Smiger bejle til
Et guldbelastet Drog.
Naar Tugthusportens skumle Gab
Ej er den Skæbne blid,
Som venter Frihedsfanens Stab,
Saa kommer den gode Tid.

Raketter.

Hofpræst Stöcker er lige ved at gaa „i Stykker" som Følge af de „stive Stykker", han har spillet paa Jødernes Bekostning. Hverken Kronprinsen eller Bismarck ser længer deres Regning ved at bruge ham, ti Vælgerne har ikke villet lystre den skinhellige Præst, altsaa — „forsvind Skygge!"

To Dykkerdampere har ved Horns Rev „spundet Silke" ved at opfiske 1600 Baller — Bomuld.

Det hedder i Beretningerne fra det franske Deputeretkammer om Interpellationen, at Ministrene alle tog Plads paa Ministerbænkene. — Da Ministrene skal anklages, bliver deres Bænke altsaa — „de Anklagedes Bænke". — Mon det nu ogsaa bliver en rigtig — „Bænketur"?

Naar vi hertillands en Gang faar en Ministeransvarlighedslov, saa maa det da være mest korrekt at titulere Ministrene — „Deres Ansvarlighed".

„Man maa dog en Gang vise, at man er Mand i Huset," sagde Borgerrepræsentationen, den holdt paa, at Helliggejststræderne skal døbes om.

Naar Borgerrepræsentationen var til at tale sig til Rette med, vilde vi foreslaa, at bruge Gadenavnene som en Indtægtskilde for Kommunen. Den Penge- eller Forretningsmand, som betalte en klækkelig Sum, skulde have Lov til at „staa paa Gadehjørnet", d. v. s. Gaden bar hans Navn. — F. Eks. Ludvig Aagaardsgade, det kunde jo lyde meget kønt.

Af shv. Politibetjent Pludremoses Erindringer.

Ja, mine Venner, jeg forsikrer Jer, det er en af gamle Pludremoses skønneste Erindringer, den Embedsrejse til Nykøbing, hvor der netop var Marked. Jeg havde just fanget en rigtig Generalgavtyv af en Slyngel, der ogsaa befattede sig med at lave falske Penge, saadan i sin Fritid, forstaar J. Det er vel nu snart 17 Aar siden. Ja, for det var lige efter Krigen.

Politimesteren, forstaar J, vilde gerne selv have været afsted med Fyren, for saa var han jo kommet til Nykøbing Marked med det samme, og det kunde han nok li'e, for der kunde Fruen jo ikke komme med, kan J nok begribe, da det var en Embedsrejse. Men til al Lykke for mig, saa fik Politimesteren Fremmede samme Dag, det vil sige, han fik Kassseefterſyn, forstaar J, og det holdt han ikke meget af, for det har jo sommetider sine Ubehageligheder, men han klarede dog Ærterne alligevel, ligesom Eberlin.

Naa, altsaa blev det mig, Politibetjent Pludremose, der skulde transportere Gavtyven, og glad var jeg.

Mutter fulgte os selv lige til Jernbanestationen, og da vi saa sad i Kukkassen eller Kupéen, som den hedder, saa gav jeg Madamen et ordentligt Smadsk ud igennem Vinduet. Ja, Herregud! Det er jo ikke passende for en Embedsmand i Embedsmedfør, men hvad gør man ikke i et ømt Øjeblik! Og Mutter! Ja, hun blev hel betuttet, og glemte rent at sige Noget, — ellers kan hun sgu godt bruge Mund, kan J iro!

To hele Timer skulde vi sidde her i den Gavtyvekaret, og en Hede var det. Puh! Det var jo midt om Sommeren. Raden sad og spekulerede paa at jeg skulde slibe en Skraber kunde jeg mærke, for han satte et saa kedsommeligt Fjæs op, at jeg kom til at gabe. — Nej, den gaar ikke, tænkte jeg, Du maa sprække lidt med ham. „Har Arrestanten Familie?" begyndte jeg. Nu skulde J bare set, hvor Bæstet begyndte at tvine, og under Graad og Tænders Gnidsel fortalte han mig en voldsom Geschichte om sin Kone og 11 Børn, fire var døde, og det var hans tredje Kone, og hun havde ogsaa begravet to Halvdele førend han blev hendes tredje Mand. Aa, som den Rad kunde lave Beskrivelse i en helvedes Tid; havde Historien været paa Tryk, saa havde den da været lige saa lang som et af Herman Bangs vekslende Schemaer i Nationalen og lige saa indholdsrig!

Havde han blevet ved endnu i 10 Minuter, saa havde jeg snorket ligesom vort Retsvidne, naar der er Forhør, for jeg begyndte allerede at klippe Kaniner.

Spar nu lidt paa Deres Talegaver, sa'e jeg, og husk paa, at De skal for i Morgen, saa kan De nok faa Brug for Snakketøjet. Fyren kneb sig nu hen i Hjørnet af Kupéen, og lidt efter snorkede han lige saa trygt som om han havde lagt hjemme paa min egen Sissselang.

Min egen Sissselang! Aa, hvor savnede jeg den netop nu. Gavtyvknegten derhenne i Krogen sov saa trygt som Brygger Ollegaard naar han som Revisor skulde renovere Komunens Regnskaber, og jeg, Politibetjent Pludremose, maatte gøre de mest overmenneskelige Anstrængelser for at holde Gluggerne aabne, bare for at dette Asen af en Arrestant kunde blive ordenlig afleveret.

„Halloj, Kammerat!" raabte jeg, „naar De bliver saadan ved at snue, saa kan De, Fanden knurre mig, ikke lukke et Øje i i Nat, naar De sidder i Brummen, og det er sgu en kold Forretning, at sidde vaagen i Arresten!"

„Saa," brummede Gavtyven, „De taler maaske af egen Erfaring?"

Føj, Pludremose, det var en slem En at faa i Næsen, tænkte jeg, men det faar man for sin gode Vilje. Bagbæstet trak nu sin Frakke af, slængte sig mageligt hen i et Hjørne, og snorkede videre. Det var til at blive gal over. Jeg dumme Fæ kunde jo lige saa godt trække af Tøjet som han, den anden Gavtyv; der er jo ingen Andre i Kupéen end vi To, — tænkte jeg. Nu lader vi, som vi er hjemme, sagde jeg til mig selv, trak min Svære, tykke Uniformsfrakke af, og lagde Kasketten og min Bambusstok ved Siden af Frakken paa Sædet. Aa, hvor det lettede! Jeg blev ligesom et andet Menneske! Ganske gemytlig smed jeg mig hen i det andet Hjørne, strakte Benene mageligt ud, og glædede mig til at nyde en lille Times Hvile. Det vilde give forøget Lyst og Humør til Markedsglæderne, som i Tankerne hvirvlede forbi min Sjæls beundrende Blik. Jeg saa i Drømme alle Markedsbutikerne, de pyntede Bønderpiger, Vaffelbutikerne, hvor man ogsaa kunde faa røde søde Snegle — oh! Og Karusellen, Linedanserne, Mester Jakel — ja, og Dansesaloner, hvor jeg skulde ha'e mig en lystig Svingom med den tykke buttede Trine henne fra Fedtegaards Beværtning; hvor jeg altid tager ind, for hans Kone leverer den nydeligste Mad, man vil ønske sig, og en god Seng at ligge i. — Naa Pludremose, gamle Dreng! Du skal ordenlig smække dig paa Markedet „mens Mutter sidder hjemme og klamres med de Smaa!" som de synger i „Abekatten", — naa, Abekatten! Jo den skulde ordenlig „kvæles" om Eftermiddagen, naar jeg fik afleveret min Arrestant. Under disse salige Drømmesyner var jeg sovet blideligt ind. Jeg havde vel sovet en halv Times Tid, da farer jeg op ved at høre Lokomotivets Fløjtesignal. „Sprutterup"! raabte Togføreren. „Sprutterup"! gentog Konduktørerne, og saa vidste jeg, at naar vi var ved Sprutterup-Station, saa var der kun et lille Kvarters Kørsel til Nykøbing.

(Sluttes.)

I Køkkenet.

— Maren, giv mig et Par Rosiner!
— Ja, Du maa gerne selv tage en hel Haandfuld, mit Lam.
— Aa nej, vil Du give mig, Maren, — Du har større Hænder!

Paa en Vildmand.

Drengen. Aa, go'e Herre, ring paa den Klokke, for jeg kan ikke naa.
Herren ringer.
Drengen. Saa — skynd Dem, — nu maa vi forsvinde; — ellers faar vi Klø begge To.

Den kloge Elefant.

1

Negerfyrst Lalus Kone var bister. —
Alle de prægtige Fjer han mister.

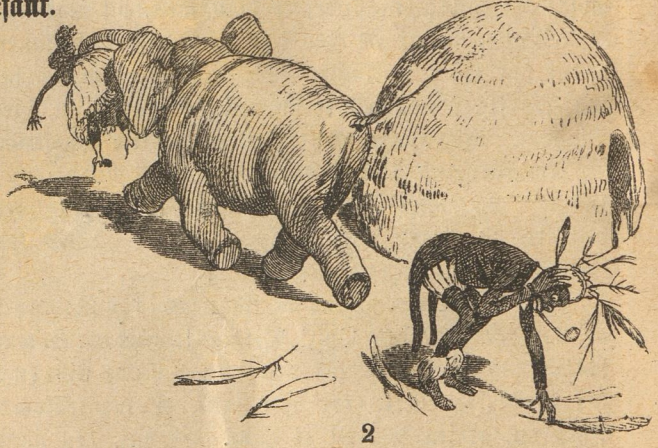

2

Men Elefanten endte Skandalen,
Den bar Madamen væk fra Gemalen.

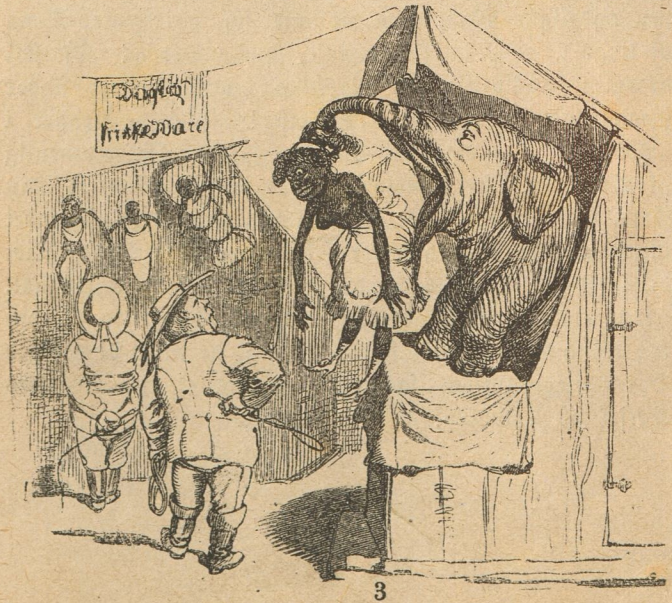

3

Til Slavemarked Elefanten kom
Og solgte Fruen for et Anker Rom.

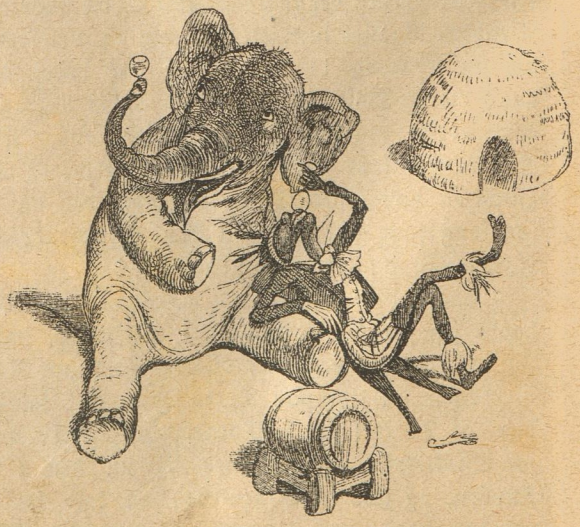

4

Fyrsten lo, da han saa Elefanten, —
Saa fik de en Rus, som var „ren i Kanten".

Kvindelige Typer.

Paris.
Hun rider, ryger, drikker, danser, raser,
Hun som en Sot det gamle Samfund maser.

Slagelse.
Hun lever kun for Hus og Hjem og Sladder,
Hun ved hvor herlig Livets Ro og Mad er.

Den nye Panoramabygning.

Til Fordel for den kongelige Scene,
En flig Koncert maa hjælpe, tør jeg mene,
Ti god Musik kun Faa forstaa at hædre,
Nej, hæng blot i „jo galere jo bedre".
Lad Balduin faa fat i Sagen,
Fra Tivoli han kender Smagen.

Fortrolighed.

Lærerinden. Gud, jeg kan ikke høre Dig i din Lektie, mit Hjerte er saa beklemt.

Den lille Frøken. Nej, søde Frøken, lad os hellere trøste hverandre; De er vist forelsket og det er jeg med. Fætter Carl og jeg har været hemmelig forlovet hele Sommeren.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Jeg tillader mig at anmode Dem om at træde nærmere," sagde den unge Mand, idet han bukkede høfligt. „Borgerinde Caron har underrettet os om, at De vilde gøre os den Ære . . . Men, der er hun jo selv."

Virkelig traadte Angelique i dette Øjeblik ud i det lille Forværelse.

Det lod til, at hun havde danset — og drukket Noget, ti hendes Kinder glødede og hendes Barm bølgede stærkt mod den lette græske Klædning, som havde mistet sine smagfulde Folder fra om Eftermiddagen, men rigtignok nu til Gengæld ret tjente til at fremhæve hendes ualmindelig skønne Former. Hvis det virkelig var hendes Hensigt, at gøre det Indtryk paa Robert, at hun var en græsk Bakkantinde, saa opnaaede hun ganske sin Hensigt.

„Naa, er det da endelig Dig, Robert? Du kommer noget sent, maa jeg sige!" raabte hun ham imøde. „Jeg begyndte næsten at tro, at jeg ikke vilde faa Dig at se i Aften. — Denne Dame er Borgerinde Sainte Amaranthe, og denne Herre er hendes Svigersøn, Borger Sortine. — Og nu maa jeg først og fremmest paa det aller indstændigste anmode Dig om at give dette alvorlige, melankolske Ansigt Løbepas. Vi er jo her for at more os — og det er ingen Bagatel nu til Dags. Hvad din Fader angaar, behøver Du ikke at nære nogen som helst Bekymring. Fouquier Tinville har faaet sine Instruktioner. Carrier og de Andre er i Færd med at spille. — Jeg antager, at Du ikke har Lyst til at spille, men til at drikke, danse og synge med os."

„Jeg er jo rigtignok noget træt, Borgerinde," svarede Robert, „men jeg skal gøre hvad jeg kan."

„Træt?" gentog Angelique. „Ja, hvem er vel ikke træt? — Men hvem taler derom? — Faar vi da ikke Tid nok til at hvile os, naar vi er død og borte, — og hvem kan vide, naar det sker? — Nu maa Du gaa op i Salen med mig."

Hun greb Roberts Arm og førte ham op i Salen.

Denne var ikke synderlig stor, men dog rummelig nok til den Snes Mennesker, der befandt sig i den. Den var prægtig oplyst og Væggene var overalt prydede med Blomster.

Ved den ene Væg stod et Pianoforte, ved hvilket der sad en ung Mand, som spillede Dansemusik.

De Damer og Herrer, der befandt sig i Salen, var Alle unge; — enkelte af Damerne var klædt ligesom Angelique, Andre bar mindre iøjnefaldende Dragter.

Ogsaa nogle af de unge Mænd bar det græske Kostume og Metalbaand om det lange Haar, men de Fleste var dog i sædvanlig Dragt. Nogle Enkelte var omhyggeligt friserede, Andre bar Haaret glat. Paa den Tid gaves ingen Mode i Frankrig. Enhver klædte sig, som han havde Lyst til.

Nogle Par dansede. Andre passiarede.

Roberts Indtrædelse vakte en vis Opmærksomhed. Man var ikke vant til at se en saa smuk og imponerende Person der, og navnlig mønstrede Damerne ham med megen Interesse. Dansen, som netop opførtes, var ubekendt for Robert, — en Blanding af Kvadrille og Rundans, og den dansedes med meget Liv, næsten vildt.

„Denne lille, spinkle, unge Dame er Madame Sortine, en Datter af Madame Sainte Amaranthe," sagde Angelique, idet hun pegede paa en lille, men ualmindelig velskabt Dame, der netop dansede forbi dem. „Efterhaanden skal Du nok faa at vide, hvem de Andre er; — Nogle af dem kender jeg dog lige saa lidt som Du. — Der betales 20 Franks for Entreen, men naturligvis faa Alle og Enhver ikke Adgang til dette Etablissement. Det er en sluttet Kreds, i hvilken man maa introduceres. — Ser Du den høje Dame der, med det regelmæssige, men noget kedelige og melankolske Ansigt? Det er Mademoiselle Grandmaison, en Skuespillerinde, som tidligere har været Sortines Elskerinde."

„Og hun er her, sammen med hans Kone?" spurgte Robert.

„Netop fordi der ligger noget Besynderligt heri, henleder jeg din Opmærksomhed paa hende," svarede Angelique. „Ja, hun elsker ham endnu bestandig; hun har afgivet den Erklæring, at hun ikke kan leve uden ham. Hun vil se ham, være ham nær, om hun end ikke mere kan gøre Krav paa hans Kærlighed. Naa, Sortine har naturligvis ikke det ringeste at indvende derimod; Mandfolkene kan jo godt lide at blive beundrede. Og hans unge Kone er saa forgabet i ham, at hun gerne vilde finde sig i, at han havde en hel Snes af sine forhenværende Elskerinder omkring sig, naar hun blot fik Lov til at være første Sultaninde. — Smag og Behag er forskellig. Sortine er et ganske kønt lille Dukkebarn, og man siger, at han meget godt forstaar at spille den Elskværdige ligeoverfor Damerne. Jeg for mit Vedkommende finder ham dog temmelig ubetydelig. Men har Du ikke Lyst til at danse?"

Robert undskyldte sig med, at han ikke kendte den Dans.

„Det gør Intet til Sagen," sagde Angelique. „Du kan jo lære den; — her generer man sig ikke."

(Fortsættes.)

Arbejder og Fabrikant.

Fabr. Hør ved Du hvad, Du gamle Fyr,
Nu duer Du ej mere,
Hver Dag Du bliver mig for dyr.
Jeg har forresten flere,
Som skal ha' Rejsepas lidt snart,
Men Du skal ikke frygte,
For Du kan faa det rigtig rart.
Det er et Løgneiygte,
At Fattighuset er saa slemt,
Tag Du derud, min Kære.
En Plads jeg skaffer Dig saa nemt,
Og Du tilfreds vil være.
Hver Torsdag kan Du komme her
Og faa ti Øres Penge,
Men spir dem ikke op, og vær
I Byen ej for længe.

Arb. Nu skal Du have mange Tak
For dine smukke Planer,
Bestemt, som andet Typepak,
Mit sidste Haab Du raner.
I 27 lange Aar
I din Fabrik jeg slæbte,
Og nu et haanligt Spark jeg faar,
Uagtet dog jeg stræbte,
At gøre Alting ret tilpas
Og taale dine Nykker,
Som Satan selv Du tidt var kras
Og spilte store Stykker.
Jeg rigelig nu har fortjent,
Paa mine gamle Dage
At blive aflagt mere pænt
Og skaanes for al Klage.
Om Du mig gav min fulde Løn
Og lod mig gaa og pusle,
Da var det dog en Gerning skøn,
Men Du, som andre usle
Og pengegridske Røvere,
Har gjort min Marv i Penge, —
Imidlertid Du skal dog se,
Til Dig jeg ej skal trænge.
I Bødler faar en Gang jer Løn
Naar Arbejdsstandens Sønner
Bag efter Kampens vilde Drøn
Ej agter Eders Bønner,
Men tager hvad I ranet har
Og bryder Trældomsaaget,
Naar Frihedssolen skinner klar,
Hvor sør var Slud og taaget.

Logogryf.

1 2 3 4 5
Enhver af „Ravnens" Abonnenter
Ej savner den, saavidt jeg kender.
1 2
Men dette sikkert ofte savner
Den unge glade Københavner.
1 2 5
I hvert et Hus den er tilstede,
Kan bringe Nytte eller Glæde.
3 4 5
En rædsom Ting, som i mig sanker
En Sværm af sorte Jammertanker.
5 3 2
Det kan en Ko, en Kat, en Hest,
Men Du i Vrede allerbedst.

Sidste Logogryf er endvidere løst af: A. A. Koben; Md. Spark; En rigtig Høvl; Bien.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Overretsprokurator Ludvig Bonne, som her fremstilles, blev for 14 Aar siden viet til Frøken Augusta Jensen, Datter af en rig Skræddermester. I Aarenes Løb gav Bonnes Udskejelser (med Fruentimmer) Anledning til mange ægteskabelige Stridigheder. For 4 Aar siden lod han sin Kone føre til en Daareanstalt, og ved allehaande Skurkestreger samt ved Hjælp af Penge forblev hun indspærret der i 3 Aar, uagtet hun havde sin Forstand. For 1 Aar siden døde hun af Græmmelse. Nu giftede Bonne sig med Clara Wiid, hvis Billede her ses. Denne Dame, Pianistinde, har været hans Elskerinde i 6 Aar og bidraget meget til, at den ulykkelige Kone maatte lide og dø.

De Skurke, som ej Lovens Arm kan ramme,
De skal i Pressens Spalter staa tilskamme.

Redigeret af: Fr. A. Hertz

A. GULDBRANDSEN · TRYK KJBENHVN.

RAVNEN

№ 8 | Söndag d: 20 November | 1881.

Til de oprørske Studenter!

(som ikke ville lystre Foreningens Seniorer og desaarsag maatte rømme Lokalerne og ty til Larsens paa Garnisonspladsen.)

Folket slumred', famlede i Drømme,
Hviled' sig i Dorskheds lumre Ro;
Mærked' ej, at Tidens stærke Strømme
Haardt med Reaktionens Sluser slog.
Nikkedukker sildig Faren mærked',
Samlet sammen Rester af en Hær,
Søgte saa at holde Sluseværket
Mod den Bølge, som var ganske nær.

Men hvor voldsomt end imod man kæmped'
Nye Tanker brusede dog ind,
Og man intet Middel fandt som dæmped'
Friheds varme friske Foraarsvind.
Sommer, ret med rige Frugter svanger,
Løfter om en skøn og frodig Høst.
Ej det Skarn, som Reaktionens Pranger
Raaber ud, med hæs og rusten Røst.

Tankens Frihed hver en Modstand splintred
Og **til Eder**, dristig Adgang brød.
Mangt et Øje nu i Kampen tindred'
Og man fatted' Mod i almen Nød.
Slutted' sig til Samfunds-Løgnens Fjende,
Som har Ret og Sandhed i sit Skjold,
Mens de Gamle samled' Smuds og Pinde,
For at bygge op en Forsvarsvold.

I, som stod i Nutids Kamp herhjemme,
I skal mærke, at der og blandt os
Findes Venner, som vil aldrig glemme
Eders Storm mod Reaktionens Trods.
Lad kun Ugler skrige paa den gamle
Og forslidte vamle Melodi.
Kom lidt tidt blandt os og I vil samle
Her et kækt og modigt Kompagni.

Det Seniorat drejed' Nøglen om
For Templet, hvor Socrates staar som et Billed'
Paa Filosofi og Hedendom,
Som Udskud, udenfor Porten stilled'.
Hvor nylig Klikken med Politikken,
Som gamle Bukke blev ladt i Stikken,
Da, — haardt det kneb.

Profeterne saa, at et Tegn betød;
Men kunde for Brandes' Tale ej spares
Nej! høre paa den, lad gaa — til Nød,
Men drikke med ham, nej! Gudbevares,
Der kunde komme til Ytring somme,
Mod Paludanister ukærlige Domme,
— Naar Rusen steg.

Saa droge I fra de Ægypters Land
Og henne hos „Larsen" I Lejren rejste.
For Moses var Brandes jer Styrismand,
Trods truende Byger, hans Hoved knejste,
Han har forlokket saamangen Forstokket
Og hver Gang han skrev eller talte rokked'
Vor Kina-Mur.

I vakkre Studenter, med Ungdomsmod,
Saa tømte i Glasset, ved Taler og Toner
Og sendte den Hilsen til dem i forlod
Paa Vraget, bagved Niels Juels Kanoner.
„Lad dem dernede kun rejse ad hede
„— — Rusland til, vi vil ikke bede
„Om Fribillet.

Raketter.

Prins Hans reiste forleden med Iltog fra Saksköbing gennem Frederits til Flensborg. — Kom nu og siig, at Prinserne ikke bestiller Noget!

Naar Hellers bekendte „Laanebank" allernaadigst bevilger en Ulykkelig Laansøger et Laan i dyre Domme, saa blivet efter Sagnet, de forskellige Stykker af det panttagne Bohave brændemærket med Bogstaverne „S. D. B. H." — Hvad mon de mystiske Tegn skal sige? Det kan f. Eks. være: „Smukke Damer Bønhør Heller." — Han gør Fanden Heller! Nei, de Bogstaver betyder vist: Sorte Djævel Blodige Heller. Maaske ogsaa skal det være: Social-Demokraten Behandler Heller; — men det tilstaar han nok ikke frivillig, saa den rimeligste Udtydning bliver vel snarere denne: Sult Død Bydes Her.

Bladene fortæller, at Justitsministere har givet Ordre til, at Oversætteren af Zolas Roman „Nana" skal tiltales for Offenliggørelle af et utugtigt Skrift. — Samme Skæbne venter nok den Trykker, som har „Agnes Cohen" under Arbeide.

„Man véd hverken om man skal lé eller græde," sa'e Kunstakademiet; det flagrede paa halv Stang, da Bethelsskibet blev indviet.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Jeg maa dog først gjøre Dig bekjendt med Lokaliteterne, vedblev Angelique. Senere maa Du tjene mig i at gøre lidt Kur til den stakkels Mademoiselle Grandmaison, for om muligt at helbrede hende for den taabelige Lidenskab hun nærer for Sortine; — hører Du?"

„Jeg holder ikke af, hvad Andre ikke vil have," svarede Robert, „men sig mig, er Robespjerre ikke her?"

„Den Yngre — Augustin Robespjerre? — jo, han er her," svarede Angelique. Men hvad Broderen, Maximilian angaar, véd jeg ikke med Vished, om den uhyggelige Krabat kommer her hen. — Jeg bad ham derom for din Skyld. I og for sig vilde det være mig kærest, om han blev borte. Dette Hus er ikke for ham."

„Hvorfor ikke?" spurgte Robert. „Er man for lystig eller for arristokratisk her?

„Begge Dele!" svarede Angelique.

„Man morer sig her, saa godt man kan, — og det er ham en Torn i Øjet. Ikke et eneste Menneske maa more sig! Og desuden er Selskabet en Smule blandet. Jeg vil ikke sige, at her kommer Aristokrater, thi de vilde ikke kunne udholde at være i Nærheden af Augustin Robespjerre, Carrier og Barece. Men her kommer dog Adskillige, som nogenlunde holde med Robespjerre, Couthau og St. Just. Carrier, Augustin og de andre bryde sig ikke derom, fordi de har Lyst til at more sig, men Maximilian Ropespjerre forstaar ikke Spøg. Han kunde let gjøre en eller anden Fangst her, og derfor maa han helst blive borte. Altsaa kjender Du endnu ikke til Medlidenhed?" bemærkede Robert.

„„Medlidenhed". Ja, jeg nærer Medlidenhed med dem, der mener det ligesaa oprigtigt med Repubiiken som Robespjerre, uden at sætte saadan et Bededagsansigt op, som han! Man kan meget godt mene det ærligt med Fædrelandet, og dog en Gang imellem dandse en Kvadrille. — Med Aristokrateene nærer jeg naturligvis ingen Medlidenhed; — det forstaaar sig af sin selv!"

Medens de saaledes talte sammen, havde de forladt Dandsesalen. I det tilstødende lille Værelse sad nogle aldrende Herrer og spillede Kort. Ved Siden af var en smukt dekoreret Spisestue. Fra denne gik der en Korridor mellem en Række mindre Værelser, som syntes bestemt til at optage mindre Grupper, der fik Lyst til at trække sig tilbage. Det var disse smaa Værelser, som St. Just havde omtalt, og ganske vist syntes de at være særdeles egnede til en øm tête à tête.

I et Værelse til venstre hørte Robert tydeligt at en Stemme raabte:

„Jeg holder! — Tre Louisdorer paa Knægten!"

Da Robert blev staaende og lyttede, sagde Angelique:

„Det er Spilleværelset. — Vi kige derind gennem Glasruden i Døren. men jeg har ikke Lyst til at gaa derind. Naar Carrier sidder i Held, skal jeg spille sammen med ham, og naar han taber, lader han sin Ægrelse gaa ud over mig; — begge Dele er mig lige ubehagelige. „Se nu derind."

I det ikke meget store Værelse sad eller stod elleve tovl Herrer, som alle spillede med den største Lidenskabelighed. Carrier befandt sig ganske rigtig mellem de Spillende. Angelique tilhviskede Robert Navnene paa de af Mændene, som han kjendte.

Der var Barese, hvis Væsen var meget livligt, og hvis Ydre var i højeste Grad behageligt, — Dumas, den forhenværende Generalforpagter, der havde stillet det Forslag, at hans tidligere Kolleger skulde henrettes, — Vadier og nogle andre Medlemmer af Konventet, om hvilke det var almindelig bekendt, at de sværmede for Vin, Spil og Fruentimmer. Alle disse Mænd var saa ivrigt optagne af Spillet, at de aldeles ikke lagde Mærke til Robert.

Carrier syntes at sidde i Uheld, thi han var meget heftig, og han udstødte den ene Ed efter den anden.

Lidt efeer greb Angelique Roberts Arm og sagde til ham:

„Kom — vi ville dandse og drikke! Du har dog vel ikke spist til Aften? — Hvad? Allerede? — Det er Skade! — Men Du maa alligevel holde mig med Selskab; — jeg er meget sulten. Jeg haaber, at jeg ret ofte vil faa Dig at se, medens er her i Byen. Robert! Du bliver da vel i Paris, selv om din Fader allerede i Morgen bliver sat paa fri Fød? — Ikke det? — Jo, det maa Du endelig? Hvad vil Du foretrage Dig i det kedelige Bretagne? Har Du Lyst til at lade Dig slaa ihjel, saa kan Du ligesaa godt faa dit Ønske opfyldt, her, som der!"

— Saaledes passiarede hun med ham, idet hun langsomt gik gjennem Korridoren med ham og kælent lænede sig til hans Arm. Til at danse syntes hun ikke at føle videre Lyst. Engang imellem blev hun staaende, som om hun havde isinde at gaa ind et af de omtalte smaa Kabinetter.

Robert lod, som om han ikke havde den fjerneste Anelse om hvad hun tænkte paa. Inde i Spisestuen gik Angelique hen til Buffeten og drak et Glas fyrig Bourgogne. Robert fulgte hendes Eksempel. Han var tilmode, som om han maatte tænke paa at styrke sig, man kunde jo ikke vide, hvad den næste Time vilde bringe. Han tænkte ikke paa at bedøve sig, endmindre paa at berusе sig. —

(Fortsættes.)

Tiderne skifte.

— Fa'er, har Du set det Billede deroppe, som forestiller Kronos, der æder sine egne Børn. Saadan Noget kan da ikke passere i vore Dage, at en Fader æder sine Børn.

— Nej, men det passerer sgu altfor ofte, at Børnene æder deres Fader — ud af Huset.

Hvad kan det nytte.

— Tror Du ikke, Emma, at saadan et Par blaa Strømpebaand med Sølvspænder vilde klæde mig? De maa se yndige ud.

— Ja, men hvad kan det nytte Dig at have — „skjulte Yndigheder" — som Ingen aner?

Ministeren med den gode Hukommelse.

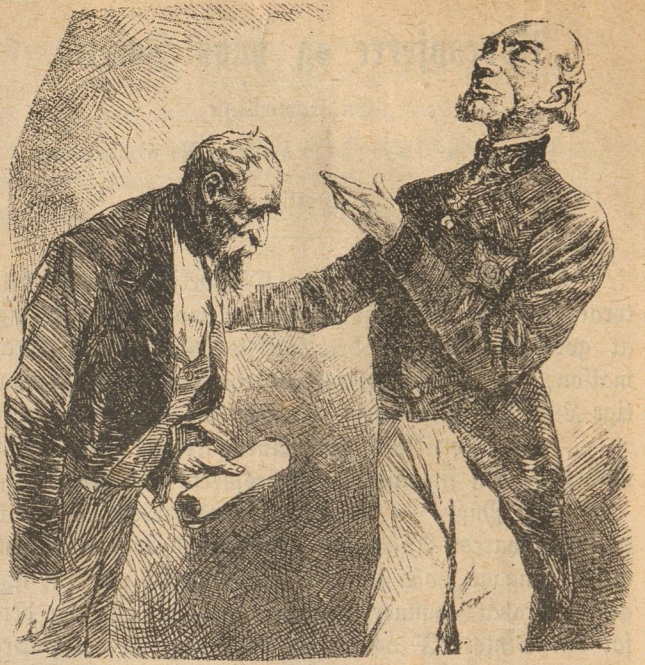

— Jh, er det ikke —?
— Krands, Deres Ekscellence.
— Rigtig. De er —?
— Kammerjunker, Deres Ekscellence.
— Ogsaa rigtig. Fra — fra —?
— Glemstrup, Deres Ekscellence.
— Ja, ganske rigtig. De er Kammerjunker Krands fra Glemstrup. Jo, jeg har en god Hukommelse.

Vent kun —

Han: Min Frøken, Gud, hvor jeg elsker Dem, aa!
Det kan De slet ikke tro.
Ja, kunde jeg Dem til min Kone faa,
Jeg vilde være saa fro.

Hun: Men Gud, Hr. Sivertsen, er De forkert,
Det kan jo ikke gaa an.
Men vent kun til Tante hun er krepert,
Saa kan De blive min Mand.

Militær Skandale i Ravnekrog.

God Morgen, god Morgen, god Morgen Hr. Sørensen,
Nu gaar den, nu gaar den, nu gaar den jo godt igen.
(Se Teksten til Billedet inde i Bladet.)

Missionsvenner.

Frøken Lydia B. var meget „religiøs" og hun var Medlem af flere Selskaber, hvor Alle var Brødre og Søstre, og de yndigste Brødre var Præsterne. Hun blev gift med Urtekræmmer J. paa . . . . . gade, men — om Forladelse — 2 Maaneder for tidlig — adjø! Separation. Nu har hun „hugget" Kand. M., 25 Aar, Sagførerfuldmægtig — kan blive Byfoged. — — Der er Selskab hjemme hos hendes Fader, en samvittighedsløs Kornpuger B. — Lydia: Kjæreste Charles, ligger Bethelskibet ikke yndigt der, ved Siden af Kunstens Hjem Charlottenborg? — Charles: Jeg synes, at det, ved Siden af Charlottenborg, mere ligner et Badehus med Styrtebadsapparat.

Af fhv. Politibetjent Pludremoses Erindringer.

(Sluttet.)

Nu er det nok bedst at Du kryber i Kludene igen, Pludremose, tænkte jeg, at Folk i Nykøbing kan se, hvorledes en rigtig Politimand tager sig ud. Jeg vender mig om for at tage Uniformen — nu skulde da Fanden — væk var Uniformsfrakke, Kasket og Bambusstok! — Væk var det Hele! — — Jeg var selv væk af Forskrækkelse! — —

Gavtyven sad henne i sit Hjørne, med en Mine som om han vidste af Ingenting. I en Fart var jeg hos ham, greb ham i Nakken og raabte:

„Røver, Mordbrænder, Tyv, Kæltring! Du har ladet min Uniform forsvinde! Men det vil blive Dig en dyr Historie. Du kommer i Tugthuset! Det staar i Straffelovens Paragraf — —"

Fanden Knurre mig! Hukommelsen var fløjten ligesom Uniformen. Netop nu løb Toget ind paa Banegaarden.

„Politi, kom her! Røvere, Mordere!"

Inspektøren kom kilende. „Hvad er der i Stykker?" spurgte han.

Jeg sprang ud i Skjortærmer, Gavtyven bagefter.

„Kan De da ikke se," sagde jeg, „at denne Røver har tyvstjaalet min Uniform! Jeg er —"

„Bryd Dem ikke om det gale Menneske, Hr. Inspektør!" raabte Gavtyven, „men befri mig snarest mulig fra ham. Han er skrupgal!"

„Slip straks den Herre!" befalede Inspektøren mig.

Hvad synes I? Sligt var endnu ikke passeret mig i min mangeaarige Gavtyve-, Røver- og Tyve-Praksis. Jeg, den frygtede Politibetjent Pludremose, blev chikaneret, og han, Gavtyven, tituleredes „den Herre!"

Det var for galt. Stillende mig i værdig Positur begyndte jeg:

„Vil De behage at observere, at jeg er Politibetjent Pludremose fra —"

„Det ser Du ikke ud til, Slyngel!" raabte den tilkaldte Politibetjent der fra Byen. „Værsgo følg med i Brummen "

Ti Minuter senere sad jeg under Laas og Lukke. Gavtyven havde absenteret sig. Nu gik han maaske og blærede sig paa Markedet, drak de søde Snupse og dansede med Trine, mens jeg sad og kukkelurede. — Min fremmede Kollega vilde slet ikke tro mig, og alle mine Papirer laa jo i Frakken. Jeg kunde Intet bevise. — Til alle mine Forsikringer havde han kun et haanligt Smil, som skar mig dobbelt i Hjertet, fordi det mindede mig om, hvor ofte jeg havde let haanligt af de stakkels Haandværkssvende, som jeg uden Naade havde puttet i Hullet. Nu var jeg i samme Situation.

Den næste Dags Eftermiddag aabnedes mit Fængsels Dør og ind traadte min egen Politimester. Han var bleven urolig over min Udeblivelse og var rejst til Nykøbing for at lede mig op. Politimesteren opklarede Misforstaaelsen og jeg blev løsladt og luskede hjem som en vaad Hund.

Madamen modtog mig med en sand Skylle af Gardinprækener. Men det var ikke det værste. Nogle Dage efter rygtedes det ude i Omegnen, at en Politibetjent Pludremose gik omkring og udpantede Bønderne, arresterede Folk i Snesevis og slap dem løs mod nogle Kroners Dusør, kort sagt, dette Asen lavede en Mængde Optøjer. Det var naturligvis min Gavtyv, som gik omkring og spillede Komedie i min Uniform, som han senere havde samlet op der hvor han kastede den ud af Kupevinduet.

Langt om længe blev Erkegavtyven nappet og jeg fik min Uniform tilbage. Naa, hvor den var rakket af! Den blev aldrig til Uniform mere. Ærmerne var revne af Frakken og Kasketskyggen manglede. Da Fyren saa kom i Forhør og Politimesteren spurgte ham, hvor det kunde falde ham ind, at have en Politibetjent saaledes til Nar, saa lo Gavtyven og sagde, at saadan en gammel Pludremose var jo kun til at gøre Løjer med.

Militær Skandale i Ravnekrog.

(Se omstaaende Billede med samme Overskrift.)

Vagtmester Sørensen. Hr. Løjtnant! Deres Oppasser Niels traf jeg i Gaar Aftes Kl. 11 paa Gaden, i drukken Tilstand og i Selskab med nogle tvetydige Personer. Jeg befalede ham at følge med til Kasernen. Ved Visitationen fandtes han i Besiddelse af et Par Tikronesedler og nogle Sølvpenge, i Alt 45 Kroner. Jeg tog Pengene i Forvaring og lod ham indsætte i Vagtarresten. Nu har han den Frækhed at paastaa, at jeg har frataget ham i Alt 120 Kr. og altsaa besvæget ham for 75 Kr.

Løjtnanten. Fremkom med din Forklaring, Niels, men følg Sandheden.

Niels. Hr. Løjtnanten ved nok, at jeg nylig har arvet 1000 Kr. efter min Onkel. I Gaar gik jeg lidt i Byen med begge mine Brødre, og jeg havde Nattegn til Kl. 12. Da Vagtmesteren visiterede mig, havde jeg 120 Kr. i min Lomme, mest i Sedler, og begge mine Brødre kan bevidne — —

Løjtn. Holdt! det er nok! (til Vagtm.) Sørensen, det er en meget slem Historie, jeg maa indmelde Sagen til Regimentet.

Vagtm. Hr. Løjtnant, Niels har i Nat i Fuldskab sagt nede i Vagten, at han har laant Hr. Løjtnanten 50 Kr. og — —

Løjtn. (til Niels). Elendige Karl, gjorde jeg Dig din Ret, saa lod jeg Dig øjeblikkelig føre til Hovedvag-

ten som Arrestant, og for dine skændige Beskyldninger mod mig og Vagtmesteren vilde Du rimeligvis blive smidt ud paa Vridsløse. Gaa! Jeg kasserer Dig som min Oppasser, Du gør din Tjeneste ved Eskvadronen, og tak din Gud og Skaber, at jeg, for din tidligere gode Opførsels Skyld, skaaner Dig.

Niels. Hr. Løjtnant, jeg —

Løjtn. Hold Kæft, Du er en nederdrægtig Løgnhals. Kan Du lyve mig paa, saa kan Du naturligvis ogsaa falskelig beskylde Vagtmesteren. Du kan ikke bevise en Døjt. Gud trøste Dig, om Du knyer til Nogen angaaende denne Sag. Vagtmester! smid det Bæst ud.

Siden denne Begivenhed fandt Sted, synger Mandskabet inde paa Brandstuen, naar Vagtmesteren viser sig:

God Morgen, god Morgen, god Morgen Hr. Sørensen!
Nu gaar den, nu gaar den, nu gaar den jo godt igen.
Den Løjtnant heldig kom ud af sin Gæld,
Og hvem der velsigned den natlige Kvæld
Det var nok den Vagtmester, — Niels derimod,
Fortumlet og raadvild paa Gangen han stod.

Han var bleven lettet for 125 Kr., og hvis han vilde gøre Brøvl, saa var han sikker paa, at de to Tyveknægte nok vilde faa ham dømt som Æreskænder, og derfor tog han den med Ro og sang bare:

God Morgen, god Morgen, god Morgen Hr. Sørensen!
Nu gaar den, nu gaar den, nu gaar den jo godt igen.

En ny Vise

om den berygtede Aagerkarl Heller.

Mel. Marlborough er død i Krigen.

Vil I hjælpes kan I komme
Og faa fyldt den tomme Lomme,
Hvis I ligger ej som Somme,
I det bare Sengehalm.
Senge osv.

Har I Møbler og Effekter,
Kan I komme nemt til Hægter,
Men — tilsidst I Stakler smægter
I det bare Sengehalm.

Hvis I vil med Mønt forstærkes,
Eders Tøj skal brændemærkes.
Gør I Brøvl saa kun I kværkes
I det bare Sengehalm.

Denne Heller er en Fader,
Som din Synde-Gæld forlader,
Naar tilsidst Du gaar og vader
I det bare Sengehalm.

Fire Gange Du betaler,
Hvad Du laante, han Dig haler
Ned i Armod, og Du daler
I det bare Sengehalm.

Vil med ham Kontrakt Du gøre,
Kan Du komme godt at køre,
Han vil ganske vist Dig føre
I det bare Sengehalm.

Intet Politi ham henter,
Han har Lov at tage Renter.
Paa Retfærdighed Du venter
I det bare Sengehalm.

Fanden sendte ham til Staden,
Og nu kender Du jo Raden,
Vil Du vogte Dig for Skaden
I det bare Sengehalm.

Eller vil Du før paa „Gaarden",
Dine Træsko er i Orden,
Og Du ved saa godt, der staar den
Paa det bare Sengehalm.

Jeg til Heller vil mig vende
Og et Anathema sende.
Jeg vil ønske han maa ende
I det bare Sengehalm.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Bolig.

Løst af: A. A. Koben; Md. Spark; Dumme Peter; Bien; Flasken.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Saalænge Kongevældens Skærm
Beskytter Slendrian og Dumhed,
Har Folket ej det mindste Værn
Mod Nød og Arbejdsherrers Grumhed.

Ministrene i Spidsen staar
Med Vellyst, Fraadseri og Pragten,
For Folk, som nøgne, sultne gaar,
De har kun Spark og saa — Foragten.

Den kongelige Embedsstand
Er døv og blind for Jammerskriget,
Den jubler i et udpint Land,
Af Hunger, Sot og Død bekriget.

Hint ærgløse, lumpne Kryb
Med Guldgaloner, Kors og Stjerner,
Vi sænke vil i Mørkets Dyb,
Og Straffens Time snart sig nærmer.

A·GULDBRANDSEN·TRYK.KLBNHVN.

·Redigeret af: Fr·A·Hertz

RAVNEN

№ 9. | Söndag d. 27 November | 1881.

Hilsen til Folkethinget.

Godsejerne omsider dog
Igen herind til Staden drog,
At drive Politikken.
Af Jagten var man bleven ked,
Ved Dyrestegen ganske led,
Men sikkert ej ved Drikken.

Ministrene saa roligt gaar,
Men véd, at en Gang fast det staar,
At Folkethingets Mening,
Som meget ej til Sagen gør,
I Pagt med Landsthing, alt man tør,
I broderlig Forening.

Med „Midlertidige" det gaar
Saa ganske nemt i dette Aar,
Og muligvis i næste.
Og om den ikke skære vil
— En „Provisorisk" laves til,
For godt er ej det Bedste.

Saaledes staar den hele Sag
Omtrent, paa Eders Samlingsdag.
Nu ville vi dog haabe,
At Eders Myndighed slaar til,
Og at i ikke fire vil
Og spille Vendekaabe.

Med Estrup og Konsorter kan
Ej nogen ærlig Frihedsmand
Forhandle nogensinde.
Den grimme adelige Lugt,
Den Hofkultus, med giftig Frugt,
Den maa og skal forsvinde.

Betænk Jer ej, men giv kun „fyr",
Knæk Halsen paa den gale Tyr,
Som vil vor Frihed stange.
Det gælder Manges Vel og Vé,
Lad Folket nu en Prøve se,
Og vis, I ej er bange.

Lad fare „Pænhed" og tag fat,
Husk! Folkets Flertal venter, at
Det nu til Daad skal komme.
Tidt har I ført det store Ord,
Kryb nu ej frygtsomt under Bord,
Med knytted' Haand i Lommen.

Thi svigter feig i denne Gang
Vor Tro, vort Haab, vor Frihedstrang,
Som alt ved Valg vi tolked',
Da har I tabt det hele Spil,
Og har ej Mod og Evne til,
At føre Sag for Folket.

Højre-Valgkandidatens Moral.

Før Valget: Alt skal blive godt,
Med Broderſind, i Talen flot.
Det Hele var kun Lokkemad,
Bagefter lød: Afsted, din Rad!

Før Valget: Ræk mig Haanden din,
Du Arbejdsmand, jeg er ej fin,
Bagefter: Væk, du Bondeknold!
Den Herre skreg, saa barsk og kold.

Før Valget: Kom, min Ven, til Fest,
Og dans og drik, som Du kan bedst,
Det koster Intet — efter Valg:
Her er for Penge kun til Salg.

Før Valget: For mit Fædreland
At ofre Alt, jeg er i Stand.
Bagefter: Herr Minister maa
Lidt Løn*) jeg for min Troskab faa.

Tillæg
til „Ravnens" Vejviser.

Den ny Panoramabygning i Jernbanegade er en Bygning, hvori der ikke forevises Panorama, men Tonemaleri af Balduin Dahl, som ogsaa forevíser et lille nyt „Dekoratjonsmaleri" („Det røde Kors"), skænket af Kejseren af Rusland. Forestillingerne er til Indtægt for „det kgl. Theaters" konstneriske Udsmykning, og for ret at virke paa Publikums Skønhedssans, er Lokalets Udsmykning saa tarvelig som tilladeligt. Hele Herligheden belyses ved elektrisk Lys, hvorved Skyggesiderne kommer stærkere frem. — Kolde Fødder faas gratis!

Etatsraad Tietgen har ved en engelsk Domstol faaet en lille Dom paa 5 Millioner Kroner. — Hvis Tietgen i den Anledning kommer under Konkurs, saa bliver Marmorkirken paa en Maade en „Domkirke"!

De rigtig Radikale siger ikke mere „forsaavidt", men derimod — forsaarødt!

---

*) Lucianus Kofoed og Lars Dinesen.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

De gik atter ind i Dansesalen.

Kvadrillen var i fuld Gang. Forgæves undskyldte Robert sig med Træthed og med sine støvede Klæder; — han skulde og maatte danse.

„Du ser bedre ud, end alle De Andre!" hviskede Angelique, idet hun drog ham ind mellem de Dandsende.

Han dandsede altsaa, og medens han mekanisk bevægede Fødderne, beskæftigede hans Tanker sig med hans Fader, Gabriele, Cecilie og hendes Elskede. Angeliques fyrige Blikke, hendes Haandtryk og fortrolige Hvisken vakte ham af sin Adspredthed, og foruroligede ham. Hvad vilde hun? Hvad haabede hun?

Han følte, at han kunde nære Medlidenhed med denne unge Kvinde, han kunde til en vis Grad være hendes Ven, thi han vidste, at hendes Hjerte var bedre end hendes Vane. Men Mere turde hun heller ikke haabe. — Kvadrillen var endt.

„Tilbords!" raabte en Stemme.

Angelique tog igjen Roberts Arm. En ung Mand traadte Dem i Møde. Denne nye Person var særdeles velklædt. Hans Ansigt var noget ophidset, og et Smil krusede hans Læber.

„Naa, Duval?" udbrød han, „kender Du ikke mere dine gamle Kammerater?"

„Min Gud! Er det Dig Gaston?" sagde Robert, meget forundret. „Hvor kommer Du fra?"

„Jh — fra Dansen!" svarede den unge Mand leende. „Du lagde ikke ikke Mærke til mig, fordi jeg var en af de Bageste; — jeg derimod kendte Dig straks, da Du traadte ind i Værelset, men jeg gav mig ikke tilkende, fordi jeg ønskede at overraske Dig. Men nu begyndte jeg dog at blive ked af, saaledes at lege Skjul. Det lader til, at Borgerinde Caron har gjort Dig blind for alt Andet."

„Ak nej — endnu ikke, desværre! udbrød den unge Kvinde, idet hun tvang sig til at le, skjøndt hun paa samme Tid udstødte et dybt Suk.

De to unge Mænd vekslede et hjerteligt Haandtryk.

Gaston de Taillefort en ung Adelsmand fra et Gods i Nærheden af Ancenis, og Robert var Ungdomsvenner. Da Revolutionen udbrød, havde Gaston, ligesom Robert, med Begejstring hilst en ny, og som Alverden haabede, bedre Tids Morgenrøde; men senere, da det gjaldt om at tage et bestemt Parti, var han dog kommen i en vis Forlegenhed. Familjen Taillefort var en af de ældste og vigtigste Familjer i Bretagne; Adelen opfordrede ham indstændig til at tage Del i Bevægelsen imod Republiken, og paa den anden Side begyndte Republikanerne at betragte Ætlingen af en gammel aristokratisk Familje med Mistillid; — han maatte altsaa fatte en afgørende Beslutning. Da han nu ikke saa sig i Stand til at dele Royalisternes Had til Frankrigs friere Udvikling, saa valgte han at erklære sig for Tilhænger af Republiken, og kæmpede ogsaa tappert mod Vendéerne. Han og Robert havde tjent i samme Regiment; de var altsaa i Ordets egentlige Forstand Vaabenbrødre.

I over et halvt Aar havde Robert anset sin Ven for død.

I Efteraaret 1793, kort Tid førend Robert blev sendt til Rennes og lærte Gabriele at kende, var han og Gaston, der anførte en lille Troppeafdeling, blevne overfaldne af et ti Gange saa stort Antal Vendéer og Chouaner, og deres lille Korps var bleven sprængt. Da Flygtningene atter samledes, savnede man Gaston.

Hvormegen Umage Robert end gjorde sig for at faa paalidelige Efterretninger om sin Vens Skæbne, var dette dog ikke lykkedes ham. Nogle paastod at han ved hin Leilighed var faldet, eller at han var bleven taget til Fange og senere skudt. Andre forsikrede derimod, at han var sluppen helskindet derfra, og at man senere havde set ham paa forskellige Steder. De hurtigt vekslende Begivenheder havde nu snart lagt Beslag paa Roberts Tanker, saaat han ikke havde faaet nogen Tid til at beskæftige sig med sin Vens Skæbne; imidlertid anfaa han det for mest sandsynligt, at Gaston havde benyttet sig af Fangenskabet til at forlade Frankrig. Forbavset blev han i al Fald, da Gaston saa pludselig stod for ham; men denne Forbavselse var blandet med Glæde.

„Vi sidde da vel ved Siden af hinanden," sagde Gastan. „Det vil da sige, hvis Borgerinde Caran ikke har Noget derimod.

„Det skal tvertimod være mig en stor Fornøielse, Borger," svarede Agelique. „Hvem er din Borddame?"

„Mademoiselle Grand Maison," svarede Gaston. „Nu skal jeg hente hende."

„Saameget desto bedre; hende behøve vi ikke at bryde os om; hun holder mest af at drømme uforstyrret," sagde Agelique.

Da Taillefort var gaaet for at hente Mademoiselle Grand Maison, hviskede Angelique til Robert:

„Hvis Taillefort er din Ven, saa maa Du sige til ham, at han endelig maa tage sig i Agt for, hvad han siger. Han snakker undertiden om Ting, som han gjorde klogest i, ikke at omtale, og hans Maade at spøge paa er af den Beskaffenhed, at den ikke kan behage vore gnavne Republikanere. Han bør ikke henlede Mistanken paa sig."

(Forts.)

Middel mod Kassemangel.

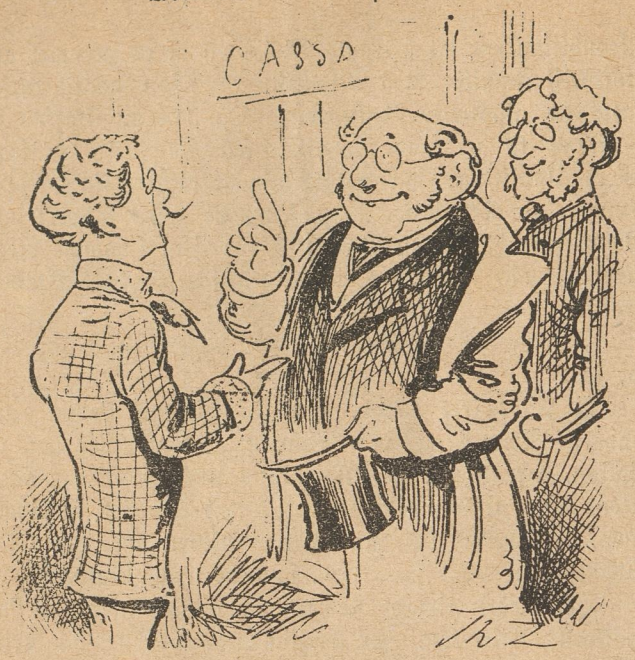

Amtmanden: Naa, Hr. Fuldmægtig! Hvorledes staar det sig med Kæmner-Kassen?

Fuldmægtigen: Kassen, Hr. Amtmand? Men Gudbevares! Undskyld — men Hr. Amtmanden eftersaa jo Kassen for otte Dage siden, og desuden — Kancelliraaden har stort Middagsselskab nu — „ — „!

Amtmanden: Ja, det er nemlig derfor at vi vil eftersé Kassen en Gang endnu! Men, saa kommer vi ikke — førend De sér os igjen!

Agnes Cohen drømmer.

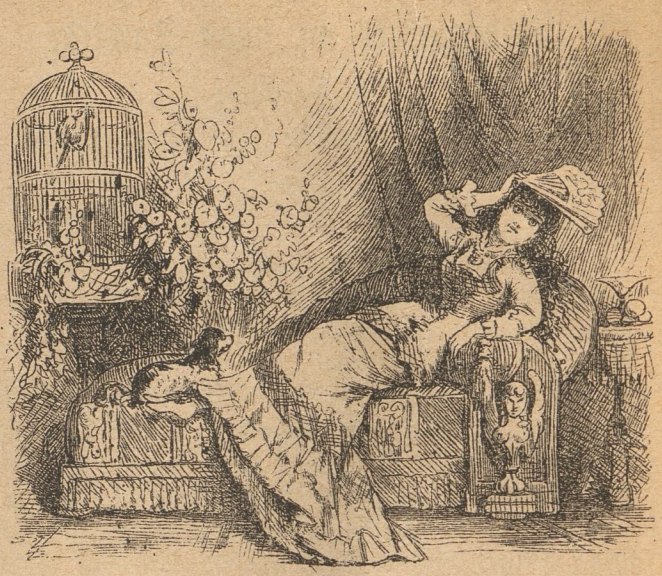

Snart min Minister kommer,
Saa tømmer jeg hans Lommer
For Mønt og Sukkergodt.
Naar saa han spø'r, hvad vi ska' ha',
Jeg hvisker: Læs for mig „Mana"!
Den er pikant og flot. —
Han ømmer sig, men lystrer smukt;
— Vi svælger i forbuden Frugt!
Det smager jo saa godt!

Derfor!

— Det var virkelig meget rigtigt, som Manheimer sagde i Borgerrepræsentationen, at Københavnerne spiser saa lidt Hvedebrød, men af hvad Grund spiser De saa lidt Hvedebrød?

— Aa, det er vel sagtens af den Grund, at de Fleste faar altfor hurtigt Ende paa — „Hvedebrødsdagene"!

Protest!

Faderen: Du har vist faaet Nok, lille Carl: En gammel Leveregel siger: Du skal høre op med at spise, naar Maden smager Dig bedst.

Carl: Ja, men Fader, endnu har den ikke begyndt at smage mig bedst!

Den er opdaget.

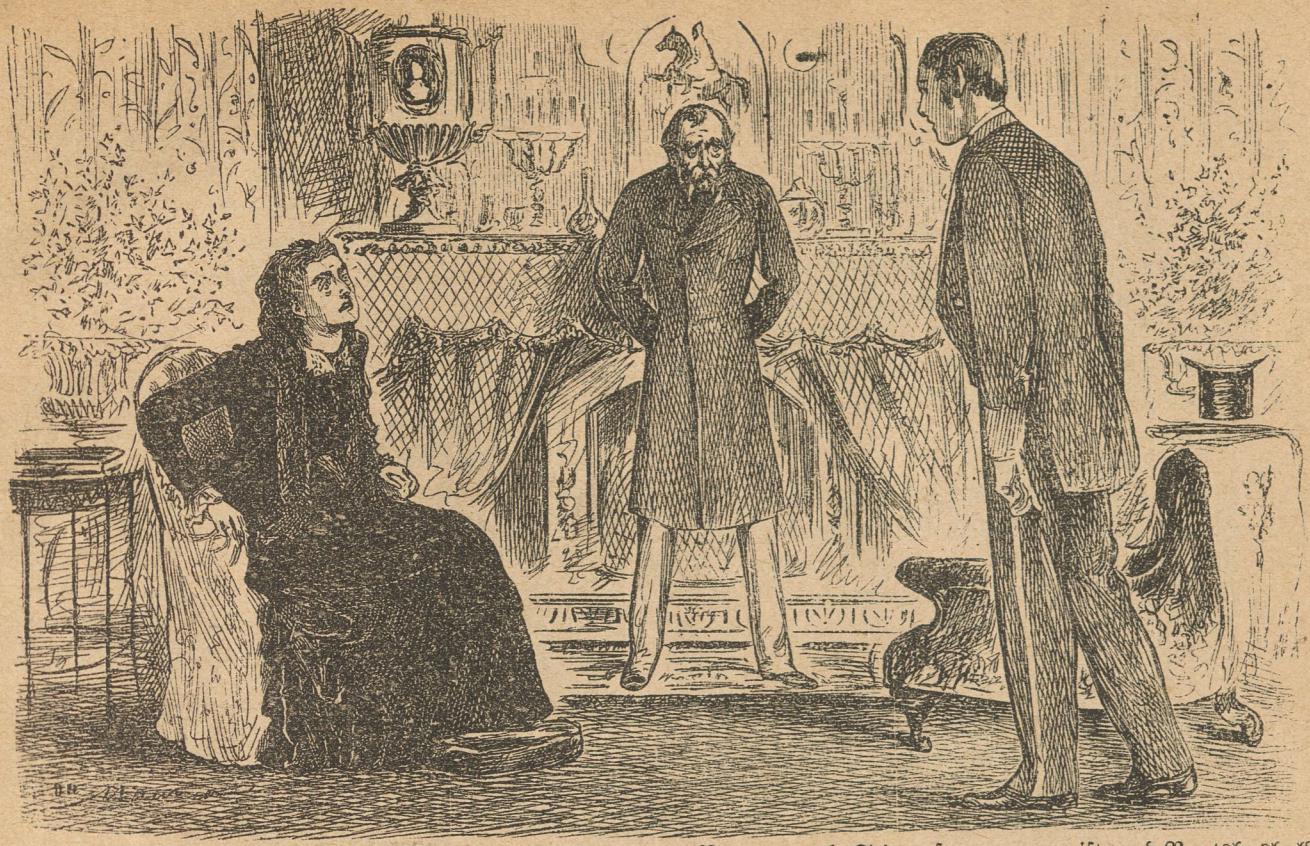

By- og Herredsfoged G. i A . . . . . har en Dreng — Peter — med Stine, som nu er gift med Værtshusholder O. i samme By. Drengen blev senere Tjener hos — sin Fader. Sidste Sommer brændte han sig ved at han blev Kæreste med Stuepigen Marie som — Fatter G. saa gerne — naa! Peter blev skældt ud og opsagt til November. Imidlertid havde hans Moder betroet ham Hemmeligheden. Dagen før Skiftetiden kommer Peter ind til Herren og Fruen og — præsenterer sig som Søn af Huset. Tablau! — — efter Stormen blev alt godt. Peter er nu paa Landbohøiskolen i København, og har Udsigt til at blive adopteret og Marie lærer at koge hos V.

Katolsk Moralitet.

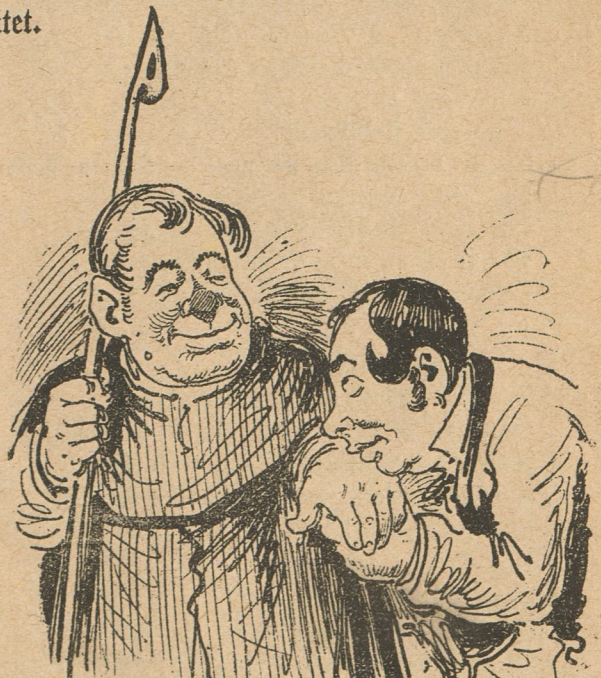

Gæstgiver M. i O . . . . . (Katolik) havde udlejet en Butik til Jøden, Købmand Mo. paa 5 Aar. Aaret efter byder C. ham 200 Kr. mere i Leie. Paa den Dag da Leien skal falde kommer Mo. ind til M. og har Summen hos sig. M. opholder Lejeren med munter Snak til en Flaske Vin, indtil Kl. er over 12. Bums! — Leien ikke betalt i rette Tid, herut! flytte straks. — Næste Søndag fik Skurken Syndsforladelse af sin Jesuiter-Skriftefader henne i Kapellet og den arme Jøde var ruineret.

Hymne til Borgermester Fenger.

Mel. „Tak for din Daad".

Tak for din Daad!
Du vidste Udvej og Du vidste Raad.
Blot ved at nægte Du Alting har klared',
Særlig din Pung Du mod Angreb forsvared'.
„Udvalgets" Mænd gav Dig Medhold og Ly.
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Mægtige Mand!
Pryd for en „hæderlig" Levebrøds-Stand.
Hvilken Skandale, hvis Dommerne meldte
At: — som en Nathue — Intet Du gældte.
Nej! Du mon straale i Hæderens Sky.
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Vennernes Snak,
At: Du er „uklar", i Lommen Du stak.
Christensens Ord, at: Du blindt lod ham raade,
Det er naturligvis Løgn — paa „en Maade".
Hvo tør — mod Fenger — vel vove at kny.
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Schlegel, den Nar!
Paastod, at vel underretted' Du var
Om Herr Forvalterens Kæltringevæfen.
Atter en „Løgn" man Dig stikker i Næsen,
Du, som er Perlen i hele vor By,
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Tak ska' Du fik!
Nu vi forstaar Dig saa godt — paa en Prik,
Blot efter Titler og Embeder spørge,
Og saa forresten: „Violen la' sørge" —
Var ej og er ej dit Standpunkt, nej fy!
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Du gav Besked
Om vore Embedsmænds „Redelighed",
En Gang de nok kan faa Lov til at snyde,
Naar alt det Stjaalne de atter kan byde,
Atter man knejser med Ærligheds-Ry.
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Højesteret!
Har jo behandlet Dig meget „honet" — —
Derfor — med Pathos — din „Frelser" Du kroner,
Rørende tude de gamle Matroner:
Fenger har sejret og Fjenderne fly,
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Paa'en igen!
Sæt Dig nu rolig i Ovnkrogen hen,
Nu har Kommunen jo klaret det hele,
End mange Aar dine Kager Du mele;
Du — som den "Frifundne" — nynner saa kry:
Fremad! fremad! fremad paa ny.

Raketter.

Ligesom Berg bl. a. har en „Grundlovsjamvittighed, som han bruger en Gang imellem, saaledes har Borgmester Fenger forskellige Standpunkter, som han indtager efter som det passer ham bedst. Medens Økonomiforvalteren „løb om Hjørnet" med ham og lavede den ene Ballade værre end den anden, sad Fenger paa „Forundringsstolen" og begreb ikke en Smule af det Hele; da han endelig opdagede Christensens „Træskeer", stod Borgmesteren paa Ollebrøds-Barmhjertighedens Standpunkt, og da omsider Christensen blev dømt, saa stod Fenger paa „Retfærdighedsstandpunktet" og vilde have at Folk skulde betale 2den Gang, hvad de havde betalt en Gang. Men nu er Fenger saa rørt over Højesteret, denne „Pryd for Danmarks Rige", — mon Borgmesteren ogsaa havde sagt det, hvis Højesteret havde dømt ham, ligesom Christensen — at han er sprunget over paa Billighedsstandpunktet, efter hvilket Kommunen skal — som sædvanlig — betale hele Gildet! — Standpunktet smager maaske nok af Billighed, men at bære et Tab af 22,405 Kr. 12 Øre er da ikke nogen billig Fornøjelse — for Skatteyderne! Men hvad gør det, naar bare Fenger kan sidde i Embedet og være glad over Højesteret, og more sig over sit nye „Standpunkt"!

En Del Officerer rykker ud i Landet og slaar et voldigt Slag — i Luften! — for Forsvarsvæsnet. Skade, at de Godtfolk ikke kan finde bedre Anvendelse for deres ledige Tid; især gør det os ondt for Kaptajn Fritz Holst, der har et saa godt Navn som Lystspilforfatter, — han passer kun daarligt i den krigsgale Trup. Skrive Komedie kan han, men spille Komedie tror vi ikke er hans Fag!

En ældre Skytte klager i „Korsør Avis" over, at Skader og Krager anretter Ødelæggelse blandt Vildtet, idet de ikke alene hugger smaa Harekillinger ihjel, men endog forfølger vorne Harer og slaar ned paa Agerhøns. Denne Klage kan man da med Rette kalde — Brødnid-

Illusorisk Egoisme.

— Bare jeg havde saa mange Tikronesedler som to Lokomotiver kunde trække!

— Saa forærede Du vel mig en Slump?

— Ikke en eneste!

— Hvorfor ikke?

— Du kan jo selv ønske Dig nogle!

Fra Gaden.

A. Vandt Du noget til 2den Trækning?

B. Nej, men nu vil jeg heller ikke spille mere.

A. Hvorfor ikke?

B. Pokker skulde kaste flere Penge bort til Lotteriet, naar man kan saa Gevinster uden det.

A. Hvad behager?

Ja, der staar jo i Avisen: „Gevinster udbetales straks. Adelgade 41."

Ledige Pladser.

En Smørrebrødsjomfru,
en
Tejomfru
og
en Fyrbøder,

som kan passe en Temaskine paa 12 Hestes Kraft, kan faa gode faste Pladser, naar de med fortrinlige Anbefalinger melder sig paa „Bimpelskibet".

Slagfærdig.

Tjeneren: Naadige Frue, jeg drømte i Nat, at jeg til min Fødselsdag fik en Kasse Cigarer forærende af Hr. Baronen, og af Fru Baronessen fik jeg saamæn 10 Kroner.

Baronessen: Haha, stakkels Fyr! Tror Du paa Drømme? Det skal Du ikke. Drømme betyder altid det Modsatte!

Tjeneren: Saa? Ja, saa faar jeg maaske 10 Kroner af Hr. Baronen og en Kasse Cigarer af den naadige Frue!?

Ikke raadvild.

Emma: Ak, sig mig dog, hvorledes jeg skal blive alle mine Friere kvit?

Clara: Det er ganske ligefrem: Kaptajnen giver Du en Skandsekurv, Digteren en Papirkurv, Bageren en Brødkurv og Vintapperen en Flaskekurv!

Naar et Menneske er rigtig „løs paa Traaden" har han mest Udsigt til at blive sat fast.

Til „Nanas" Oversætter.

O, Schumacher, bliv ved din Læst!
Dit „Folkeblad" passer Dig bedst.
Ti naar Du „behandler" Zola,
Og vil Dig klare derfra,
Saa hænder jo det fatale,
At Du gør din Trykker Skandale
Og sværter hans „Radikale",
Som selv han maa surt betale. —
Nej, vil Du ha'e Fred til at tømme dit Krus,
Saa tal ej om „Strikken" i — Henningsens Hus!

Den franske Stil.

Søster Line: Lise, hedder det „le coeur" eller „la coeur"?

Søster Lise: Ingen af Delene. Det hedder Liqueur!

Teatrene.

Folketeatret.

„Kvæghandleren fra Steyermark" gør gode Affærer paa dette Teater, hvad der navnlig skyldes Hr. Kolling og Fru Holst. „De Forlovede" vækker Publikums Munterhed i højeste Grad, og bliver ypperligt spillet. De Herrer Kolling og Zinck høste fortjent Bifald.

Kasino

har et meget alsidigt Repertoire. „Jorden rundt" og „Lad os skilles ad" trækker godt Hus. En Nyhed: „Inden fire Vægge" bliver godt udført, men Indholdet synes at være saaledes, at Stykket helst burde være blevet „inden fire Vægge" i Forfatterens Skrivebordsskuffe. — Direktøren har købt „Odette" af Sardou.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Stor brillant Forestilling.

Hr. Estrup, med sit hele Kompagni
Skal atter give Forestilling i
Vor Rigsdag og han har sig forberedt
Til „Midlertidige" det har man set.

Ravn, Nellemann og Skeel og Rosenørn
Skal nu atter til at holde ud en Tørn.
Scavenius, den søde Moppedreng,
Fremføres først af Mesteren, saa streng.

Det hele Selskab som til Marked kom,
Dog meget gerne maatte vende om.
Ti Hundekunster, Kæpperyggedans
Ej passer ret for Smagen hertillands.

Absolutismen skyder op igen,
Ej ene gælder det vor Mønt, min Ven,
Det gælder gamle Fredriks Grundlovstræ.
Slaa Kreds om det, vær modig i dets Læ.

Redigeret af: Fr. A. Hertz

A. CHILDBRANDSEN'S TRYK. KJBNHVN.

RAVNEN

№ 10 | Söndag d: 4 December | 1881.

Formand Pinnegaards Vise.

Mel. Onkel Mads er liberal.

Pinnegaard, det er en Mand
Af den Slags, som stolt sig breder,
Men med grumme lidt Forstand
Paa Alt, hvad der hedder:
Venskab og Troskab iblandt Kammerater,
Nej, til det modsatte ret han krabat er.
Ondskab og Falskhed er Valgsprog hos ham,
:,: Selv en Judas gør ham Skam. :,:

Pinnegaard han er en Mand
Akkurat som gamle Koner,
Derfor bruges ogsaa han
Nu som Telefoner.
Blot i hans Nærhed at tale om Jøder,
Straks hans ømfindtlige Hjerte det bløder,
Ligestraks Melding da Herskabet faar,
:,: Tak faar lille Pinnegaard. :,:

Herren siger: Kære Ven!
De er dog vor bedste Støtte,
De forstaar at krybe frem,
Være os til Nytte.
Pas paa hver Stymper, som ej vil os prise
For den Velgørenhed, som vi udvise;
Saadan en Oprører viser De bort,
:,: Thi han gør sit Herskab Tort. :,:

Hvis med ham min Ven Du vil
Altid være gode Venner,
Da mit Raad Du lytte til,
Thi den Mand jeg kender:
Byd ham blot Brændevin frit hele Dagen,
Det er det hele, saa klarer han Sagen,
For Sprit kan han købes med Haar og med Hud,
:,: Blot han dyppet faar sin Tud. :,:

Tænk, hv's Pinnegaard han gik,
Engang hjem til sine Fædre,
Hvor gik Herren hen og fik
En, som der var bedre.
Livet maa styrkes, han tænker som flere,
Sprit er en Ting, som kan mig kouservere!
Helvede mange har ønsket ham til,
:,: Der han nødig havne vil. :,:

Raketter.

„Damernes Notitskalender" for 1882 bringer et Portræt af Erik Bøgh. Til dette har Hr. Christopher Boeck skrevet en lille Vignet, der lyder saaledes:

Et Bid med Wessels nær i Slægt,
En Bellmansk Sang om Bollen,
Et Epigram med Sving og Vægt,
— Der er han hel og holden!

Hr. Boeck maa ikke tage det fortrydelig op, at vi suplerer hans Vers med følgende Linjer:

Nej, stop en Kende, lille Ven,
De glemmer vistnok Halen!
Husk: Eriks bedste Fryd var den:
At søle i Skandalen!

— Forleden fik en Mand en Mulkt paa 8 Kr. fordi han paa en noget ublid Maade havde „flyttet" et Oltræ, som hindrede Passagen i Frederiksborggade, og forrige Torsdag fik en Værtshusholder i Nyhavn en Mulkt paa 5 Kr. fordi han ikke havde flyttet sine Oltræer, som ligeledes hindrede Passagen. — Disse Tilfælde minder stærkt om det bekendte: „Tager Du Hatten op" etc., men maaske kommer det af at Oltræer, takket være Pastor Evaldsen, høre til de „indviede Kar"!

— Ved den sjællandske Bondestands Sparekasses 25aarige Jubilæumsfest kaldte Alberti Drachmann Danmarks første Digter. — Det er ligemeget — jeg er dog Censor! sa'e Erik Bøgh.

— I „Aftenposten" tilbydes en Kjole i Bytte med en Dyne. — Det maa absolut blive en sløj Forretning, thi den, der bliver af med Dynen, kommer „fra Dynen og i Halmen", medens den, der bytter Kjolen bort, kan „gaa hjem og lægge sig!"

— „Fy Dig an, saa fort Du est," sa'e Lydepotten Schlegel til Jerngryden Fenger.

— Grunden til at mange Københavnere „sidder saa daarligt i det", maa udentvivl søges i den Omstændighed, at Alt hvad deres eneste „Onkel" laaner dem, det sættes overstyr af deres Borgerrepræsen—Tanter!

A. Hvad er Molbechs nye Stykke „Opad" egentlig for et Arbejde?

B. Det er et Stykke som beviser, at det gaar Nedad med Forfatteren!

Variation.

Svaghed. Dit Navn er — Gaméls Kaffebønner!

Vare.

Et større Parti ægte Klangfarve, lidt blakket, men som ikke smitter af, anvises til Salg fra „Dags-Avisen"s Kontor.

Fra Gaden.

— Hør Du, der staar saa tidt i „Das-Avisen" at „K. K." har Møde til Fællesspisning, hvad mon det er for nogen Fisk?

— Fisk er'et vist ikke, men det kan nok være at det er — Kogte Kartofler, for dem har man jo gerne til Fællesspisning!

Raket.

Paa Finanslovforslaget er opført 5000 Kroner til Bethelskibet. — I gamle Dage blev der kastet Penge i Grams fra Børstrappen; det lader til, at Estrup vil have Scenen for denne Forlystelse forlagt til — Rigsdagen!

Efter Behag.

— Hvad koster Entréen til Vokskabinettet?

— Efter Behag.

— Værsgo, her er ti Øre.

— Det er for lidt. Efter Behag begynder først ved — 20 Øre!

Høg over Høg.

Dr. A.: Jo, Du er en net Kollega, Du véd at man ligger syg, og besøger mig ikke en Gang!

Dr. B.: men jeg véd jo ikke, hvor Du er flyttet hen!

Dr. A.: Aa, Du behøvede kun at spørge efter den berømteste Læge i Byen!

Dr. B.: Ja, det gjorde jeg netop, men tænk, — man viste mig hver Gang til min egen Adresse!

I Kaféen.

En Gæst (til en korpulent Herre): Generer det Dem ikke, at være saa fed?

Herren: Ikke videre. Det eneste Ubehagelige er, atvethvert Fæ spørger mig derom!

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7 8
Gid aldrig der, Du søge Tilflugtssted.
1 2 4 8
En saadan gaar iblandt Noblissen med.
1 6 7 4
Et gammelt Selskabsspil, ej meget brugt.
1 6 7
Altid et Fængsel, sommetider smukt.
1 7 3
En sommetider ganske god Bestilling.
4 2 6 7 8
Det smager godt og faaes for nogle Skilling.
4 5 6 2 3
Af den Slags man i Verden har for meget.
4 8 6 2 5
Dets Misbrug er hos os saa tidt paapeget.
5 6 2 4 5
Er Skov paa denne Tid, især ved Nat.
5 7 3
Paa et Slags Husgeraad er denne sat.
6 2 4
Det var din Skræk dengang Du var et Barn.
6 7 4
Dette volder tidt en Mængde Vvøvl og Larm.
7 3
Det vilde gerne Morderen fra Lolland.
8 6 2 4
Den kan Du faa særdeles god Holland.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Opgivet.

— Godmorgen Berntzen, hvor skal Du hen, siden Du har faaet Kisteklæderne paa?

— Jeg skal s'gu hen og kondolere Fenger i Anledning af hans Svar paa Schlegels Erklæring. Sæt nu, at han slet ikke har været Borgermester! — Han er en komplet umnlig!

Det allernyeste.

Damen: Jeg vilde gerne prøve en af disse nydelige Kraver — det er vist noget af det Allernyeste? —

Kommis'en: Undskyld Frøken, — det er egentlig ikke Damekraver, men — Lampeskærme!

Nød bryder Love.

Byfogden: Naa, Anders Sjellænder, nu fik vi da endelig Fingre i Dig! Men hvor Pokker kunde det falde dig ind at gjøre Ulykker nede i Holsten!

Anders: Det var jeg ligefrem nødt til, Hr. Byfoged. For paa Landevejene og i Byerne kunde jeg ikke undgaa at blive nappet, men i Fængslet faldt det ikke let Noget ind at lede efter mig! — Saa gik den Tid.

Uforsonlig.

Carl (efter at Moderen har givet ham en Revselse): Uhu, kære Fa'er! Jeg kan ikke begribe, hvorfor Du har giftet Dig med saadan et arrigt Fruentimmer. Jeg gifter mig aldrig, Fa'er!

Faderen: Hvorfor ikke, min Dreng?

Carl: Fordi jeg ikke vil taale, at mine Børn faar Prygl!

Gode Raad er dyre.

Lægen: Jeg veed ganske vidst enduu et Raad som —

Patienten: (afbryder) Nei! nei! ingen flere Raad de er for dyre og hjælper mig Intet. For Fremtiden vil jeg raade mig selv.

Lægen: Værs'god! men de Raad bliver endnu dyrere, de vil netop koste Dem Fremtiden, hidtil har nemlig jeg holdt Livet i dem ved mine Raad.

Opdaget.

Min kære Ven Du maa fremdeles gætte,
Skøndt, Billedet er her, just af den Rette,
Som svirede med Kvinder og blev „mærket",
Men — Scenens Vildhed — Rygtet har forstærket.
Det kosted mange Penge, men ei Livet,
Og Tid og **Sted** har Rygtet fejl opgivet.

Politik og Elskov.

Italien: (til Østrig) det vil jeg sige Dig, hvis Du bryder din Troskabsed (Traktaten) og render efter min Søster, (Lombardiet og Venedig) saa vanker der af denne (Dolken).

Bismarck: (til Frankrig) vi ere nok gode Venner, min Snut! men — bedrag mig ikke. Hvis Du smisker med denne Hr. Elsas-Lothringen, saa vanker der af denne (Pistolen).

Sarahs Malerkunst.

Mens Sarah Bernhards Spil, Alverden priser
Og véd, hvordan hun elsker, sover, spiser —
Mens man tilbeder denne Mode-Dukke,
Man glemmer rent de Tusinder, som sukke
For Brød og Ly, forresten kan hun ikke,
Saa dybt, i al Slags Kunst og Visdom stikke.

En Arbejders Bekendelser.

Da Skæbnen mig i Verden satte,
Den var imod mig kold og raa.
Jeg fik ej Rang og gyldne Skatte
Mens jeg endnu i Vuggen laa.
Om Ahner var der ikke Tale,
— Af dem, hvis Magt var Sværd og Dolk —
Nej! mine Fædre vare alle
Udsprungne af det jævne Folk.

Min Stand, som kaldes for den „lave",
Betragted' blev med dyb Foragt.
Jeg var bestemt til Rigmands Slave,
Den Gave Skæbnen havde bragt,
Og derfor skulde jeg opdrages
I Dumhed og Uvidenhed,
Og derfor skulde jeg optages
I denne falske Kristenhed.

Det var mig ej forundt, at nyde
Af Kundskabstræets ædle Frugt.
Nej! slæbe, tie, taale, lyde,
Det er: at fødes op i Tugt.
Skal Aaget passe ret paa Nakken,
Saa maa den tidlig bøjes ned,
Og Sulteføde, det er Takken
For Flid og Møje, Slid og Sved.

Endnu før klart jeg kunde tænke,
Og før jeg end et Ord forstod,
Der lagdes om min Aand en Lænke,
Og Smeden, som ved Altret stod,
Han var ej sort af Kul og Sværte,
Hans Haand var hvid, hans Kind var ren,
Men mørkt som Natten var hans Hjerte,
Dertil forhærdet, som en Sten.

Komedie, det er at spille,
Naar Præsten tryller med sit Vand,
Og Løfter fordrer af den Lille,
Som endnu Intet sandse kan.
Der lægges Snare for Forstanden,
Og Snoren strammes mer og mer.
Forfærdet og fortumlet, Manden
Omsider Kogleriet sér.

Jeg søgte da en bedre Føde
End den, som Kristendommen gav.
Det blev mig klart, at naar jeg døde,
Og stod jeg aldrig mer af Grav,
Men Jorden, som vor fælles Moder,
var ej bestemt til Pinested,
At hver bør nyde Livets Goder
I Broderkærlighed og Fred.

Paa Frihed, Ligheds skønne Lære,
Der vendes baade op og ned,
Man fandt der burde Grænser være,
Og snus-fornuftigt, snart det hed,
At Drot og Rang og Stand med mere,
Beskikket var, til over os
At svinge Scepter og regere,
Og aldrig maatte bydes Trods.

Jeg fandt, det var ej Danmarks Hæder,
De mange morderiske Slag.
At ej Gudfader lod en Skræder,
Til Dansken sy et særligt Flag.
Og de, som kaldes vore Fædre,
Som droge om paa Vikingtog
Jeg fandt, man aldrig burde hædre,
I Sæk med Røverpak dem slog.

Soldaten, som med Ed skal love,
At slaa for Kongen og sit Land,
Og hvis at Folk nu skulde vove,
At trodse en forhadt Tyran,
Da, selv om Fader, Broder Frænde
Han saa, i Folkets Rækker staa,
Han ingen Skaansel skulde kende.
Men, som en Tyr, gaa lige paa.

Nej! lad Dig ej som Hund dressere
Til, hvad man kalder en Soldat,
Og ej til Mord udkommandere,
Og ej til Skændsel staa parat.
Hvis bedre Dage skal oprinde
For Folkets Børn i Syd og Nord,
Da hver fribaaren Mand og Kvinde
Maa sprede Lys, i Skrift og Ord.

Familiehensyn.

Moses Mayer, Søn af Mayer & Co., Manufakturhandler en detail, var Rejsende for Huset Levin Heymann, der „gør" i Manufakturvarer en gros. Mayer & Co. faar sine Varer hos Levin Heymann. En Dag skrev Mayer & Co. til Levin Heymann: „De har bedraget mig med den sidste Sending. Naar Deres Rejsende ikke var min Søn, kastede jeg ham ned af Trapperne, saa han knækkede Halsen, naar han kommer igen. Det kan De sige ham!"

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Men Gaston er mig bekendt som en af de aller ivrigste Republikanere", sagde Robert. „Han har kæmpet tappert ved min Side, og jeg skulde dog mene, at man maatte lægge mere Vægt paa Handlingen end paa et tilfældigt Ord. Har det da slet ikke gjort nogen Forandring, at vi har faaet en Republik? Maa vi endnu bestandig leve i Bekymring og Engstelse? Maa vi endnu bestandig passe paa, hvilket Ansigt vi sætte op, ligesom vore Forfædre maatte naar de befandt sig i Ludvig den 14.'s Forværelse?"

„Guillotionen maa have Noget at bestille", hviskede Angelique. „Og naar vi først ere døde, kan det ikke nytte at spørge, hvorfor det er sket."

Gaston vendte nu tilbage med Mademoiselle Grand Maison, hvis Ansigt var ualmindelig smukt, men havde et melankolsk Udtryk.

De to Par vilde gaa ind i Spisesalen, da kom to andre Par forbi dem.

Den ene af Herrerne var en høj og statelig Mand, den anden var en Del mindre af Vækst, og de var iførte græsk Kostume.

Det samme var Tilfældet med deres Damer, og i Sammenligning med disses Dragt kunde Angeliques med Føje siges at være anstændig.

Da den ældste af de to Mænd fik Øje paa Robert, blev han staaende kastede et prøvende Blik paa ham, og sagde derpaa til sin Ledsager:

„Se der, Cephise, det vilde være en ypperlig Figur for en Horatier! -- Ved Zeus, Borger, Dig maa jeg have til Model! Pande, Næse, Skuldre, Bryst, — Alt ganske som jeg vil have det. — Har Du Tid til at komme op til mig en af de første Dage?"

„Det er Borger David, — Maleren", forklarede Angelique, da hun saa, hvor forbavset Robert blev. „Efter min Mening bør Du gaa hen til David. Det vilde slet ikke være saa galt, om en Figur som din blev foreviget."

„Nej, det skulde jeg ogsaa mene!" udbrød David. — „Og til Dig kommer Turen en anden Gang, Borgerinde. Jeg har ifinde at male et græsk Gæstebud; — der kunne vi faa Anvendelse for Dig, og det paa en glimrende Maade. — Vi to maa, som sagt, lære hinanden nærmere at kende, min Ven", vedblev han, idet han fortrolig laggde Haanden paa Roberts Skulder. Jeg har virkelig ikke i lang Tid set Nogen eller Noget, der har behaget mig i den Grad."

Han nikkede venligt og gik videre med sin Ledsager og Damerne, som efter at David havde henledet deres Opmærksomhed paa Robert, mønstrede denne saa ivrigt og med saa stor Beundring, som om han var et rent Vidunder,

„Det er David, — ham som malede de Døende den Gang — i September Maaned — da Fangerne blev henrettede", sagde Taillefort sagte til Robert. „Men hvem var de to Damer, han havde med sig?" spurgte han henvendt til Angelique.

„De to unge Piger er hans Elever", svarede denne. „Efter min Mening vilde det ikke kunne skade, om de lod deres Tunika af Gaze gaa lidt højere op i Halsen."

„Hvorfor det? De har jo ikke Noget at skjule!" sagde Taillefort leende.

„Det er sandt", svarede Angelique. „Forresten skal det være nogle skikkelige Pigebørn!"

„Og den lille Mand med det uredte sorte Haar?" spurgte Taillefort videre.

„Det er Cephise Rotisset, en Nevø af Madame Roland, — han er ogsaa en af Davids Elever", svarede Angelique. „Han vil gerne bilde Folk ind, at han ikke lever af andet end Blod og spartansk Suppe; — han skal nemlig med megen Møje have faaet Recepten til denne Suppe af en Veninde af Bartelemy, Forfatteren til „Den unge Anachasis' Rejse"; — men han er dog nok ikke saa slem som han sér ud til; — han agerer Djævel, men lever af at male Engle."

„Hvor de Mennesker dog maa frygte, naar de i en ordenlig Storm gaa over Seinen!" udbrød Taillefort. „Mon de gamle Grækere nu ogsaa virkelig gik med sorte Parykker?"

„Ja, hvorfor ikke?" mente Robert. „Jeg indbilder mig, at de ikke alle har været saa smukke, som de Statuer, vi se af dem, — og jeg kan huske, at jeg en Gang har læst, at Alcibiades og Peikles lod sig frisere. De herlige Lokker, med hvilke vi se dem paa Statuerne, var dog altsaa ikke altid saa ganske ægte."

„Aha! Nu kan jeg begribe, hvorfor vore Republikanere endnu bestandig lade sig frisere!" sagde Gaston. „Man finder dog bestandig en Forklaring, naar man blot henvender sig til den rette Kilde. — Men hvilken Plads ønsker den smukke Mademoiselle Grand Maison?"

De to Par stod nu ved Bordet i Spisesalen. Omtrent ved Midten af Bordet var der to Pladser tomme paa hver Side, og her satte de sig lige overfor hinanden. I nogle Minutter hørte man kun, at Retterne blev bestilte. Robert mønstrede Selskabet. Det var det samme som inde i Dansesalen, men nogle ældre Herrer var kommet til. Af Spillerne saa han ikke en eneste. Dem holdt Lidenskaben endnu bestandig fængslet til deres Kort. Forøvrigt var Konversationen ved Bordet fri, utvungen og livlig uden at være tøjleslos.

(Forts.)

En Fengerſt Bombe.

Fenger: Værs'artig Hr. Sørenſen! tag Laaget af Fadet, jeg ſkænker Dig min allernyeſte Opfindelſe nemlig denne Bombe. Naar den ſpringer gaar al Tillid til Øvrigheden op i Røg. Den koſter pr. Stk. 22,405 Kr. 12 Øre. Jeg har ſnart nogle flere Eksemplarer færdige, ſom under Navn af Fengerſke Bomber ville forbavſe Verden.

Kommunalbeſtyrelſens Formand (Henriksen), i Baggrunden: Amen! i alle Parykkernes Navn: Amen!

Redigeret af: Fr. A. Hertz

A. GULDBRANDSEN · TRYK KJØBNHVN.

RAVNEN

№ 11. | Söndag d. 11 December | 1881.

En Politimester i Berlin*).

(Indsendt fra en dansk Socialdemokrat dersteds.)

At Slyngler kan hæves til Ærens Top,
Det er alt en ældgammel Lære.
Ad Falskhedens Stige han kryber derop,
Paa Andres Bekostning og Ære.
Ved laveste Smiger og Leflen han faar
Sig tidt skaffet Venner, der ikke forstaar
At de — kun som Redskab — skal tjene ham i
De andre Spioner at komme forbi.

Den Slyngel, han bryder sig slet ikke om
Den Maade, hvorpaa han sig hæved.
Han blæser ad Retfærd og Sandhedens Dom,
For nedrigste Færd han ej bæved.
Nej, Maalet for ham er kun Kejserens Gunst,
At tale om Ære til ham er omsonst,
Ti hele hans Ære, det véd her hver Purk,
Er kun at uddanne sig ret som en Skurk.

Som Katten han sniger sig lydløst omkring
Ved Dørene, — spejder og lytter;
Han løber med Melding om mangen en Ting,
Der ikke Despoterne nytter;
Han viser sin Hunde-Paapasseligheb,
Og logrer for Bismarck, thi sagtens han véd:
Naar denne faar Øje paa sligt Kreatur,
Saa er det til Titler og Penge — hans Tur.

Bag Fængslets Mur paa en Sæk med lidt Straa,
Og Krukken med Vand ved min Side,
Saa dræbende længe, fortvivlet jeg laa,
For hans Skyld jeg grumt maatte lide.
Fra Hustru og Børn blev jeg revet saa brat,
Jeg havde ej Ro hverken Dag eller Nat.
Den Stilling, det Uhyre bragte mig til —
Nu melde for Verden hans Slethed jeg vil.

Mod Bismarck'ske Love jeg har mig forsét,
Og det skal med Stolthed indrommes:
Som Socialist ved min Iver er sket
Det Oprør, hvorfor jeg nu dømmes.
Og dog skal jeg mene, at hver Mands Foragt
Maa følge den Skurk, som i Nød har mig bragt;
Et Redskab han er, for Despoter til Fals, —
Han vist burde miste sin mædskede Hals.

Forræderen Judas, han hængte sig op,
Indvoldene ud af ham flode,
Rovfuglene aad hans forræderske Krop —
Og det var en Straf for hans Brøde.
Berlineren Judas, han hænger sig ej,
Han er som en Hare, elendig og fejg,
Han dukker sig ned bag Despoternes Ryg, —
Dog ej han for Døden skal være saa tryg.

Han aldrig med aabent Vesir traadte frem,
I Øjet han skued' ej Nogen.
Paa Bagtrapper, Smugveje, der var hans Hjem,
Han skulkede listig i Krogen,
Bagtalte selv Vennen saa kumsk bag hans Ryg. —
I Mørke og Mulm han allene var tryg;
Som Udskud af Samfundet burde han ej
Tillades at vandre i Verden sin Vej.

Som Arbejderfjende han altid skal staa
Blandt Alle, som Skurken mon kende,
Og Ro i sin Rede han aldrig skal faa:
Vort Vaaben vi mod ham skal vende,
De Taarer og Suk, som i Fængslet kom frem,
Skal pine hans Sjæl som en Hævner for dem
Der led for hans nedrige Spytslikkeri. —
Snart, haaber jeg, Trængslernes Tid er forbi.

*) Ligesaa hos os.

Af Fengers Begrædelsesbog.

Men der Fenger læste i Berlingske, at Hornemann havde løbet Hornene af sig for at gøre hannem til Behag og for at aflede Vreden fra hans syndige Hoved, og der han fornam, hvorlunde alle hans store og gode Handlinger slet ikke saa kønne ud ved Skinnet af den Skillingspraas, som Hornemann havde plantet i Berlingskes Vindue for at illuminere til Fengers Ære, saa talede han og sagde: Hvi gjorde Du mig dette? Sandelig siger jeg Dig, kommer der flere af den Slags, saa tager det en Ende med Forskrækkelse — uden Pension.

Raket.

„Det kunde da ikke kaldes nogen Lidelse for Arbejderne, at de ikke kunde faa saa megen Øst og Kaffe som de vilde have," sagde Ministeriets Fonograf N. Andersen ved 1ste Behandling af Finansloven. — Naar den Dag kommer, da N. Andersens sidste Gris er opspist, og Gæssene, Enderne og Hønsene er gaaede samme Vej, naar han skal til at købe sig ½ Pund Øst og ¼ Pund Kaffe ligesom vi Andre, — saa vil hans forvænte Mave nok fortælle ham om Lidelserne, hvis hans Portemonnæ ikke formaar det!

Fra Gaden.

— Hvorledes mon det gaar vor gamle Ven, Hattemageren?

— Snavs; men det er hans egen Skyld! — han ødelægger aldeles sit Fag.

— Hvorledes det?

— Jo, ser Du, saa ofte han kan komme til det, forærer han Folk en „Hue“ og saa køber de begribeligvis ingen Hatte!

Raketter.

En stor Bunke Makulatur, — andet vilde der ikke komme ud af de mange Reformforslag under det nuværende Ministerium, sagde Berg. — Hvad mon Ferslew siger til den Konkurrence med hans Makulaturfabrik paa den anden Side Kanalen?

Koncerterne i Panoramabygningen, som under Balduin Dahls Ledelse blev givne til Fordel for Nationaltheatrets Udsmykning, er nu afsluttede. — Efter Forlydende vil Balduin Dahl i Løbet af Vinteren arrangere en ny Række Koncerter til Fordel for de Arbejdsløse.

Frit oversat siger Thrr. Hages, Schous og Falbe-Hansens Angreb paa Ministeriet slet ikke andet end: Spark til Bønderne saa meget I vil, og haan Arbejderne hvis I har Lyst, men — kommer I Børsmændene og Handelsstanden for nær, saa vanker der Klin!

I en herværende Glashandlers Vindue er udstillet nogle saakaldte „svenske Snapseglas“, der er omtrent en halv Alen høje. — Nu véd man da hvor de saa meget yndede „høie Snapse“ stammer fra!

Der er udkommet Noget, som kaldes „Dronning Caroline Amalies Liv og Død, et kort Omrids“. — Det er aabenbart ikke Statskassen, der er Forfatteren, thi i saa Fald maatte det være et meget langt Omrids.

Til den begyndte juridiske Embedseksamen var Opgaverne den 1ste Dag, at udvikle Retsbegreberne: Retsforhold, Rettighed og Retspligt. — Mon Assessorerne i den offenlige Ret ikke kunde have Lyst til at lære den Lektie om igen!

„Det gaar glædeligt“, sa'e Estrup, han havde kun en Mand tilbage, og han hed — N. Andersen.

„Kalundb. Av.“ fortæller, at da den stærke Mand Forsberg i „Cirkus Oriental“ gjorde Kraftkunster med Jernlodder, kastede han et af disse saa haardt til Jorden, at det gik midt over, og til Publikums Forbavselse viste Loddet sig at være hult. — Ja, det er som Hartvigsen siger, der er altid noget hult ved de Affærer, der „gaar med Lodder“!

Berg spurgte i Tirsdags, hvormange Bønder der her i Landet gik paa én Junker? Det vilde være nok saa interessant at vide, hvornaar Bønderne en Gang rigtig for Alvor gaar paa Junkerne!

Rimestad tog sig forleden den Frihed at erklære, at han havde de samme „meget frisindede“ Anskuelser, som da han blev valgt første Gang. — Unægtelig en meget fri Yttring!

— Hvorfor betaler Børn og Militære altid det Halve i Entré til Menagerier og andre Forevisninger?

— Fordi de Militære ligesom Børnene næsten altid ledsages af Barnepiger!

Et Sted i Amerika lever der en meget gammel Mand som er stokdøv. Naboerne paastaar, at det er denne Svaghed han kan takke for sin høje Alderdom. — Han har sandsynligvis slet ikke hørt, da hans sidste Time slog!

Rekrutundervisning.

Sergeanten: Naar De, Nr. 46, skal bære en Kappe for Løjtnanten, og det regner, hvorledes bærer De den saa?

Nr. 46: Med Foret indad!

Serg.: Ganske rigtig! — og hvorfor?

Nr. 46: Fordi Foret altid er revet itu!

Konjunkturerne forbedres.

En Jernbanedirektør indberettede til Ministeriet: „Jeg er i den behagelige Situation at kunne stille i Udsigt en Stigning i Indtægterne for Personbefordringens Vedkommende, idet nemlig atter i Aar et stort Antal Børn fylder det tredje Aar, og disse vil følgelig fremtidig ikke blive befordret gratis, men maa løse Billetter!“

En Smagssag.

— Hvad synes Du, der smager bedst?,

— Et Kys af Grete!

— Hvor vil Du hen? — Det er godt at mærke, at Du aldrig har smagt — gule Ærter og Flæsk!

Fra Provinsmarkedet.

Udraaberen: Værsartig, de ærede Herskaber! Her ser De den berømte Kæmpekvinde Bombardine Bombasticus!

En Tilskuer: Næ, nu har jeg aldrig kendt Mage! Det et jo Stine Madsen fra Slangerup!

Paa Moden vil hun være,
Og Boa vil hun bære,
Thi, vogt Du dig, min Kære,
Og husk den gamle Lære:
Hver Kvinde er listig paa egen Vis,
En Slange der er i hvert Paradis!

Paa Gæstgivergaarden.

— Hvorledes vil De bevise at Maadeholdenheden er i Tiltagende?

— Det er en let Sag. Ser De, hver Aften hænger jeg min gamle Hat der paa Knagerækken, men det er endnu ikke passeret at En har været saa fuld, at han har taget min Hat for sin egen!

Daarligt klaret.

(Dagen efter Bryllluppet.)

Brudgommen: Fy for Pokker! Der er et langt Haar i min Suppe!

Bruden: Aa, det skal Du ikke bryde Dig om, min Ven. Det er virkelig ikke Kokkepigens Haar; — det er jo bare et af mine!

Af Dynen og i Halmen.

I.

Aagerkarlen.

Det kan min Salighed ikke nytte noget, at De kommer med deres Jeremiader; De har betalt 200 Kr. paa Tøjet, men er udebleven med den sidste Maaneds Leje og Afdrag. Jeg kan ikke komme og fortælle min Pengemand noget om en ulykkelig Moder, i Stedet for at møde med Moneterne.

II.

Pengemanden.

Bliver Du bange, min Snut! fordi jeg tager mig et ordentligt Fo'er? Vær Du ganske rolig, jeg kan nok fordøje det og har Raad til det. Min Agent har nylig taget et Indbo, som er 400 Kr. værd, og hvorpaa en Kælling allerede har betalt 200 Kr. Lad saa de fordømte Blade kun skrige op; han faar læst og paaskrevet, men jeg er godt gemt og faaer mine 32 Procent.

Fromme Damer.

Første Dame: Gudskelov for det milde Vejr; man har ligefrem godt af at gaa den lange Vej fra Store Fiolstræde og til Jakobskirken! Aah! hvor Pastor Kragh dog er en dejlig Mand. — Anden Dame: Nej, maa jeg saa be' om Didrichsen i St. Johannes, han er meget mer yndig. — Tredje Dame (den gamle): Uf! hvor vil De hen med Didrichsen? nej, han viser sine Tænder altfor meget! Nej, Stein i St. Mathæus, det er en Præst; jeg trak saamænd gerne hver Dag fra Helsingørsgade og til Valdemarsgade, bare for at høre ham, — og tænk! det var ham som ikke vilde ha' at Diakonisserne skulde gaa til Mandfolk og — pleje dem, uf!

Et fint Bryllupsgilde.

En Gæst: Sig mig, min gode Tjener! hvad var der paa Færde med Brudgommen, da han saa hurtig rejste sig fra Bordet og vi Andre fik Intet at spise?

Tjeneren: Jo, Herre! jeg kan sige Dem det, men — bring mig ikke i Forlegenhed; Brudgommen har først efter Vielsen faaet at vide, at Svigerfader „gaar" i denne Maaned — fallit, naturligvis, saa gaar Medgiften fløjten og — Arkitekten, som ventede at blive hjulpen med Konen, han „gaar" nok ogsaa den 11te. Forresten var han fuld, han slog en hel Flaske Vin i sig henne ved Bufetten.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Det syntes virkelig, som om Størstedelen af de Tilstedeværende var komne derhen for at forskaffe sig en Fornøjelse som den Gang var saa let at opnaa i Paris, nemlig: uhindret at kunne danse, drikke og le med sine Ligemænd. Vel gik det ikke altid saa uskyldigt til her, men det vidste Robert ikke Noget om, og han var glad over at have forefundet Forholdene som de var.

Hvad der i dette Øjeblik interesserede ham mest, var den Skæbne, som hans Ven Gaston havde fristet, siden de bleve adskilte. Han benyttede sig af den første Pavse der opstod i hans Samtale med Angelique, til at spørge Gaston der sad ligeoverfor ham, hvorledes det var gaaet ham, da hint Overfald fandt Sted, og hvorfor han ikke havde ladet høre fra sig.

„Ak, kære Ven," svarede Gaston, „det er en af de mærkeligste Historier, man kan tænke sig. Om Middagen overfalden, om Eftermiddagen tagen tilfange og dømt til Døden, om Aftenen ifærd med at blive forlovet med en Andens Brud, om Natten igen fri, det maa jeg fortælle Dig! Jeg maa tilstaa, at det er det interessanteste og besynderligste Eventyr, jeg endnu har oplevet, — men tillige det grueligste, thi det har efterladt et dybt Saar i mit Bryst, og bereder mig hver Dag den mest brændende Længsels Kvaler!"

Hele Selskabet hørte hisse Ord.

„Naa, saa fortæl dog!" raabte Maleren David, der sad temmelig langt borte fra Gaston. „Lad os høre!" raabte Flere.

Taillefort havde ikke megen Lyst til at opfylde det almindelige Ønske, men efter nogen Tøven udbrød han: „Naa, som I vil! Men jeg maa dog udbede mig Tilladelse til at fortie nogle af Navnene; — der forekommer nemlig Ting i Historien som —"

„Vær saa god!" raabte man fra alle Sider. „Hvad bryde vi os vel om Navnene, naar vi blot faar Historien at høre!"

„Og jeg haaber, at Ingen af min Fortælling vil lade sig forstyrre i sine private Fornøielser?" vedblev Gaston.

„Vi faa at sé," lød Svaret. „Naar Du begynder at blive kedelig, skal vi nok underrette Dig om, at Du gør klogest i at tie stille."

„Velan, — saa beder jeg min huldе Bruds kyske Billede, -- Gud maa vide, hvor hun nu sidder og smægter efter mig, — om at tilgive mig, at jeg røber den søde Hemmelighed, som jeg hidtil kun har betroet Stjernerne og Maanen!" sagde Gaston. Fremdeles skal jeg udtrykke mig med saa megen Forsigtighed, som muligt. Og jeg bemærker udtrykkeligt, at hvert Ord, jeg siger, er den rene Sandhed."

„De to sidste Sætninger stemmer ikke rigtig godt overens med hinanden," udbrød David, men nu til Sagen!"

„Altsaa: det var . . . ja, naar var det nu, Robert? Du har jo saadan en god Hukommelse?"

„Det var den 24de September, — hvis Du sigter til den Dag, da vi blev overfaldne," svarede Robert.

„Rigtigt; — altsaa den 24de September; akkurat otte Dage efter at Roscignol havde erklæret, at Vendée inden en Uges Forløb vilde være forsvunden fra Jordens Overflade, — at dette samme Vendée dog endnu gav et ret kraftigt Livstegn fra sig. — Min Ven Duval og jeg var Anførere for en mindre Troppeafdeling, og vi rede ganske gemytlig ved Siden af hinanden og passiarede, hvis jeg ikke husker meget feil, om Roberts Elskovseventyr . . ."

„Hvis Du hele Tiden vil følge den strænge Sandhed paa den Maade, saa maa Gud være os naadig!" afbrød Robert ham leende.

„Naa, ja, man kan jo tage fejl; — maaske var det mine egne Elskovintriger, vi talte om. Hovedsagen er den, at der pludselig regnede en Masse Kugler ned over os, og en Mængde royalistiske Ryttere styrtede løs paa os fra Buskadset ved Siden af Veien. I nogle Minutter prøvede vi paa at gøre Modstand, men da vi gjorde den Opdagelse, at vi befandt os ligeoverfor et helt Regiment, medens hele vort eget Korps kun bestod af omtrent firsindstyve Mand, raabte vi til vore Folk, at de skulde sé at komme bort.

Det gjorde de da ogsaa.

Jeg for mit Vedkommende sporede nu min Hest af alle Kræfter. Dertil var det prægtige Dyr ikke vant. Hesten blev sky, sprang til Side, snublede og sank i Knæ.

Derved gik der et kostbart Øieblik tabt for mig, og da jeg saa mig om, havde en Mand paa hver Side grebet min Hest i Tøilen, og to Pistolløb mødtes under Næsen paa mig, saa at jeg uvilkaarlig trak Hovedet tilbage, som om der var bleven stukket brændende Svovl i Næsen paa mig.

„Overgiv Dig, fordømte blaa Hund!" raabte to Stemmer, og jeg svarede: „Med største Fornøjelse!" — Paa den Tid hørte det nemlig til Sjældenhederne, at der blev Pardon. Man pleiede at skyde sine Modstandere ned, som de kunde være Ulve.

Min Hest stod stille.

„Mine Herrer," sagde jeg, „maa jeg anmode dem om at tage Pistolerne lidt bort, for at jeg dog kan sé, hvem det er jeg har den Ære at tale med?"

De tog Pistolerne bort, og jeg saa mig nu lidt om.

(Forts.)

Arbejder O. og Fabrikant Petersen.

Fabr.: I „Ravnen" atter mødes vi; maaske
Det er fordi, man nu har Lyst at se
Hvordan vi to tilsammen skære kan;
Thi, vel er Du en gammel fattig Mand,
Men derfor ej Du Munden lukker i,
Du trodser til det Hele er forbi.

Arb.: Maaske Du ikke fast vil holde paa
Hvad Du ved „Rettigheder" kan forstaa,
Skønt dine „Rettigheder" er at pine
Al Saft og Kraft af Folk, Du kalder dine.
Som Aagerkarl Du tager høje Renter,
Og Arbejdsmanden véd hvad der ham venter,
Naar dine Klør i ham har faaet fat.
Kan det da undre Dig, at ej jeg brat
En ydmyg Usling bliver, blot fordi
Jeg ej, som svag og gammel, kan gaa fri
For Hospitalet i Amaliegaden.
Men, pas kun paa, nu er Du her i Staden,
En Mand, som agtet er iblandt de Store,
Og Ingen véd, din Kone er en Hore;
Og Ingen véd, at din Pariserrejse
Nær havde faaet „Mester" til at dejse,
Og Ingen véd, at da din Villa røg,
Du „Tredivetusind" i din Lomme strøg,
Skønt Kassen knap var værd tre Tusind Daler,
Men Holstein, naa! naa! naa! han godt betaler.

Fabr.: Ti! siger jeg, er det den Tak jeg faar
Fordi Du her hver Torsdag stadig gaar
Og tager ind hvad Folkene Dig under,
Jeg i din Nederdrægtighed ej bunder.

Arb.: Gør ej saamegen Støj, skrig ikke op,
Jeg beder ganske pænt, sig bare Stop.
Kan Du erindre da Du købte Grunden
I Voldkvarteret. Hen mod Aftenstunden
Lod Du opkalde mig og Justesen;
Ved Skrivebordet stilled vi os hen.
Der sad Hr. Christensen fra Magistraten,
Du havde gjort Forretning med Krabaten.
Tre Kroner billigere Du pr. Alen
Fik Grunden af den Rad, og saa var Talen
Om din Parcel i Frederiksberg Allé.
— Nu kan jeg klart i Kortene Dig se —
Den købte Christensen af Dig — kontant
For firetusind Kroner, skønt — ej sandt!
Den var det dobbelte og mere værd;
Men Du ved denne lumpne Snyder-Færd
Titusind Kroner vandt, vi vore Navne
Skrev paa Papirerne vi skulle gavne
Som Vidner. Den Gang kendte jeg ej Sagen,
Men nu Bevis jeg har, det kom for Dagen,
At Du en Kæltring er; jeg kunde hævne
Den Lumpenhed, at Du mig nys lod stævne
Min gamle Skude til Almindeligheden.
Men nej! jeg tier og behersker Breden.
— Skønt rigtignok, for 27 Aar
At tjene tro, en Mand dog sjælden faar
Saa sløj en Afsked. Kære Læser, vent!
En anden Gang, det blive skal bekendt
Om ej Hr. Petersen er bleven blød,
Og tænker mere paa den Gamles Nød.

Ved Desserten.

Grevinden: Ønsker Hr Baronen et Æble?

Baronen: De er meget venlig, men jeg er ikke nogen Ynder af Frugt!

Grevinden: Men jeg har selv opelsket den Frugt, saa De kan stole paa den er overordenlig sød!

Baronen: Naa, ja saa nødes jeg jo til at — bide i det sure Æble!

Paa „Folkethingstheatret"
indstuderes i denne Tid: „Krig i Fredstid", „Nej" og „Lad os skilles ad".

Opløsning paa Logogryfen i forrige Numer er:
Bidstrup.

Løst af: s—r.; A. A. Koben; Bien; en rigtig Høvl; Gamle Nr. 31; Lille Mie; Md. Spark; Ol-Andersen; Skallebasse paa 39.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

I Laboratoriet.

Fru Louise:

Jeg beder Dig kære, ærværdige Fader:
O, blæs!
Du véd, Demokraterne grundig jeg hader,
O, blæs!
Det Folk, jeg kan takke for Rigdom og Ære,
Dog helst under Piisken bestandig maa være.
Kun Adel og Præster min Gunst maa begære,
O, blæs!

Biskop Mortensen:

Min Naadige! Suppen skal snart blive færdig,
Blæs, blæs!
Paa Frihedens Undergang tænkes ihærdig,
Blæs, blæs!
Lidt mer Politi, nogle flere Soldater
Endnu maa jeg tilsætte, derpaa krabat er
Den Gift, som vi saa tyller i Demokrater,
Blæs, blæs!

Redigeret af: Fr. A. Hertz

RAMEN

№ 12 | Söndag d. 18 December | 1881

Ravnesang.

Hvad er disse pæne, men nedslagne Mænd,
Som vandre der nede paa Gaden?
De véd ikke ret, hvor de nu skulle hen;
De stanse og tænke, og derpaa igen,
Saa fare de langs Promenaden.

Hvad er der ivejen? Hvad grunder de paa?
— Det er ej besværligt at gætte;
Det er vore Junkere, sørge de maa,
Man af deres Miner saa godt kan forstaa:
Af Harme og Trods er de mætte.

I lang Tid de slet ingen Medgang har haft,
Man agtet dem ej — for en Øre.
Nu Haabet om Sejren, de ganske har tabt,
Et bundløst Morads — for sig selv — har de skabt,
Og Hjerterne kan de ej røre.

Blandt Folket de fremkaldte Mistro og Nød,
Blev bandet som Udskud paa Jorden.
Nu Staven man over Forræderne brød;
Nu Stormklokker trindt om i Landene lød.
Man fordrede Grundlovens Orden.

De Junkere antændte Tvedragtens Ild,
Men først dog dem selv den fortæred.
For Frihed og Velfærd med Dommen saa mild,
De gav Reaktionen, barbarisk og vild,
Som længe vort Samfund besværed'.

Skønt Laderne bugne af Markernes Frugt,
Dog Tusinder svarlig maa trænge.
For Nøden er Junkernes Paradis lukt,
Med Pisken han før vilde se at faa bugt
Med Klagen, som genlød saa længe.

Den Junker han slog paa sin spækkede Pung,
Han mente at raade det Hele.
Han fræk lagde Haanden paa gammel og ung,
Til Byrden blev altfor utaalelig tung
Og Storm maatte Taagen fordele.

Hvorledes fik **Godsejerbanden** den Magt?
Den Sag er saa let at forklare:
Den **stjal den fra Folket**, som ikke gav Agt,
Som ikke i trofast og broderlig Pagt,
Sin Frihed forstod at bevare.

Man passede paa, naar i indbyrdes Splid,
Uværdig i aabnede Munden.
Nu, ene med Frihedens Fjender er Strid;
Forsvar nu vor Skanse, saa kommer vel Tid
Til Jubel for os, som var bunden.

Brev fra Peter til Hjemmet.

Kære Forældre! jeg kan lade Eder vide, at jeg forleden Dag var til Gilde hos Christiansen. Den gamle stive Kamel dansede med en ung Dame, og Madammen dansede ogsaa, hun var saa rød i Ansigtet som en Hummer. Der var adskillige Officerer tilstede, som alle vilde gøre deres Hofer grønne for den Gamle. I véd nok, kære Forældre! at Christiansens Affærer staar snavs, han er saa ilde lidt allevegne thi — skjøndt han burde søge sine Venner i Borgerstanden, saa driver han altid Tiden hen, med alle de adelige Labaner, som sværmer om ham og spinder ham ind i et helt Spindevæv af Løgn og Smiger. Hans 1ste Fuldmægtig er en uduelig og slet Krabat, som selv lægger sig ud med alle retskafne Folk og forfører sin Principal til det samme. Hin egennyttige Person vil ogsaa forføre Christiansen til en en Del store Byggeforetagender som aldeles vil ruinere Huset og som slet ikke kan betale sig. Naar saa Kreditorerne kommer og tager hele Kommersen, og jager Husets Chef ud af Landet, saa gaar denne Fuldmægtig-Tyveknægt tillige med hele Banden over til Kreditorerne kysser dem baade her og der og bliver saa ansatte som Forvaltere og Slavefogeder. Som i ser, kære Forældre, ere alle de Festligheder som afholdes hos Cristiansens, kun en tom Skal om er vissen Kærne.

Den unge Christiansen, der som i véd, er gift med en svensk Dame, er forresten mere fornuftig og bedre lidt. I véd, at her i Byen har man endnu lidt Nag til Tyskerne og den gamle Christiansen brækker endnu svært paa det tyske og i Familien tales der ikke andet end tysk, men den Unge, han kan dog tale godt dansk, naar han vil. Alt dette kunde nu være ligemeget, naar bare han vilde fure Fuldmægtigen og hele det aristokratiske Slæng. Gildet var, som sagt glimrende, det maa have kostet mange Penge, men Penge mangler Manden ikke uagtet han ikke selv gør Times Gavn for dem, men kun spekulerer i deres Dumhed som handler med ham. Nu Intet videre for denne Gang, kun en flittig Hilsen fra Eders hengivne Søn.

Peter.

Moderat.

— Hr. Doktor! Naar jeg nu en Gang spørger til Deres Befindende, hvad koster saa det?

— Aa — det halve af det sædvanlige Honorar!

Raketter.

„Det er ikke for Svin at komme i Kancelliet," sa'e Rustmester Christensen, han vilde jage Industriforeningens Medlemmer bort fra Foreningens Trappe, da „de Kongelige" skulde til Officersbal, men Medlemmerne tog Sagen med Ro, og sagde: „Lad os nu bare ikke skabe os!" Kor: „Og Herrer i vort eget Hus, vi fremfor Alt vil være."

„Der vil i Sommer," siger „Dags-Av." blive anlagt en elektrisk Ringbane i Tivoli. — Den Ringbane løber nok allerede rundt i Hovedet paa „Dags-Av.", siden d:n priser Sommer ved Juletid!

Kapt. Paulsen vil ikke give Møde i Kristianshavns Vælgerforening. — Kaptajnen har naturligvis sine „Grunde;" — dem finder de danske Søofficerer altid flere af, end de og Skibene have godt af!

Der averteres: „Fugtighedsvisere." — Saadan et Apparat maa da være uundværligt, naar Totalafholdenhedsforeningen vil prøve sine Medlemmers Troskab.

To islandske Heste er solgt i Nykøbing paa Mors for 2,150 Toddyer. — Det er virkelig en brilliant Forretning, Sælgeren af Hestene har gjort, thi af de 2,150 Toddyer maa han da mindst kunne faa — 215 meget respektable „Bjørne!"

„Keiseren og Keiserinden indbefattes i Rammer smukt og billigt; læser man i Avertissementerne. — Hvis disse Rammer er af den i Rusland saa meget yndede Facon, kunde Vedkommende vist faa et større Stykke Arbeide i Entreprise naar han vilde avertere i russiske Blade.

Ved Rasmussens Selskab er der engageret en Grosserer Clausen med Frue. — Den Mand maa da have en gros Lager af Talenter!

Ogsaa en Forklaring.

1ste Medlem: Hvorfor gestikulerer vor Forenings Formand saa svært med Armen, naar han holder en Tale?

2det Medlem: Fordi hans Tale er saa vandet, at han søger at redde sig ved Svømning!

„Bodega".

I „Bodega" kan man smage
Paa den rare Most,
Der serveres Kiks som Kage
Til en Skive Ost.

Vil man ha'e en Flaske Scherry,
Smager man den først,
Er man saa med Glasset fær'i:
Plages man af Tørst.

Bænker man sig ved Fustagen,
Paa en Taburet,
Saa — forstaar Du, — gaar „Ballagen",
I „Bodega" net!

Dog, en „Knejpe", er'et ikke,
Nej, bevares vel!
Folk kan der som Svampe drikke,
Rigtig, med Appel!

Men de gaar derfra som pæne
Mænd, alligevel!
Retten ej vil Mulkter tjene,
Tænk Dig, hvilket Held!

Værten i „Bodega" lukker
Kassen Klokken Ni!
Ej Din Tørst han mere slukker,
Alting er forbi!

Formildende.

Dommeren: De tilstaar altsaa, at De har stjaalet Jensens Bukser?

Tiltalte: Ja.

Dommeren: Har De noget at anføre, som kan formilde Deres Brøde?

Tiltalte: Jo, Hr. Assessor. For det Første var Buxerne itu, og for det Andet kunde jeg slet ikke passe dem!

Tvetydigt.

Assessoren: Ja, Peterten, efter hvad der er oplyst under Sagen, saa er De nu frifunden, men lad mig nu se, at De fremtidig vogter Dem for at komme i slet Selskab!

Petersen: Det lover jeg, Hr. Assessor De skal aldrig oftere se mig her!

Fra Panoramabygningen.

Grosſereren: Naa, kære Lotte, hvad ſyntes Du om Koncerten?

Fruen: Ganſke godt. Klangfarven, ſom Dags-Aviſen ſiger, taber ſig lidt i det ſtore Rum, men derimod kan jeg ikke fordrage det elektriſke Lys!

Grosſereren: Hvad er der da i Vejen med det?

Fruen: Ih, kan Du da ikke ſe, at min Anſigtsfarve ſpoleres ganſke i den Belysning!

Hvem véd —!

Fru A.: Men ſødeſte Klotilde, hvor længe vil Du gaa i Sørgedragt? Det er jo over to Aar ſiden, at din Mand døde!

Enkefru B.: Ak ja, men Alle ſiger jo, at Sort klæder mig ſaa guddommeligt, og desuden — alle Herrerne er næſten forrykte; ja, de ſværmer ligefrem for mig! Jeg vilde ſaamænd ikke være ung Pige for meget Godt! — Hvem véd, om man ſaa igen blev ung Enke!

Hos Agnes Cohen.

— „Men Gud Baron, hvad tænker De paa?
Sæt nu, Miniſteren kommer!"

— „Jeg bare Dig minde vil, min Smaa,
Om Løftet, Du gav i Sommer!"

— „Jo viſt — men gaa nu bare geſvindt!
Hvad nytter Dem den Paatrængen?"

— „O, jeg ſkal lyde Dem ganſke blindt! —
Jeg ſkjuler mig under Sengen — —"

— „Nej! her er ej Plads! kan De det forſtaa!"
— „Optaget altſaa! Ja, ſaa vil jeg gaa!"

I Mellemakten.

Hun: Hvem er det Du betragter med ſaa ſpændt Opmærkſomhed?

Han: Aa, det er en gammel Bekendt, ſom jeg ikke har ſét ſiden vort Bryllup!

Hun: Ham maa Du præſentere mig for!

Han: Med Fornøjelſe, min Kære, men —

Hun: Bliver Du allerede ſkinſyg?

Han: Nej, men jeg frygter at Du bliver det, naar Du ſér hans Kone, hun er bedaarende.

Frierbrevet.

Faderen: Jeg véd — Fanden ta' mig — ikke hvordan jeg skal skrive til Præsten. Du er forgabet i ham og jeg — — —

Datteren: Men — Du godeste Gud — Fader! inviter ham bare til din Fødselsdag, og lad saa mig om Resten. En ordineret Kateket skulde vel ikke kimse ad en Pige, som er — som jeg — og eneste Datter af Værten i „Stjernen". (Den staar paa 50,000 i Medgift).

I Skoletimen.

Lærerinden: Men Carl dog, vil Du ikke læse.

Carl: Nej, jeg gør det ikke. Den Bibelhistorie er ikke andet end Usandhed og Gement. Jeg hørte godt Fader sagde, forleden Aften, til Hr. Lund: Biblen er fuld af Løgn og de groveste Forbrydelser, som de Guds Mænd har gjort dem skyldig i. Han sagde, at Adam var en Nathue og Abraham var Hanrej. Hvad er det? Frøken!

Maleriet.

Herren: Ja, min kære Maler, men jeg synes at jeg ser saa forbandet dum ud — —

Maleren: Dum, hm! Jeg er ganske til Deres Tjeneste. Ønsker De, at jeg skal idealisere Billedet, saa skal det være mig en sand Fornøjelse, men — mit Renomé som Maler fordrer, at dog Enhver maa kunne kende dem i Portrætet.

I Sæby.

Købmanden: Hvad siger De, Md. Clausen! hvad for Lys?

Md. Cl.: Ja! jeg sagde: af de elektriske Lys. Jeg tænkte at de havde dem ogsaa. Jeg har læst om dem i Byens Avis, og min Søn, der, som de véd, er Skolelærer i Dystrup, er saa meget for dette „nymodens", og saa vilde jeg gøre ham en Overraskelse.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Jh, Du min Gud!" udbrød jeg. „Det er jo Fætter Armand?"

„Barmhjertige Gud!" raabte han paa sin Side, idet han gjorde store Øjne. „Det er jo Taillefort! Hvorledes er Du kommen i det Selskab? Du er velsagtens Fange? — Den Mand der er vor Fætter, Hector Beaupré."

Jeg befandt mig altsaa mellem to af mine Fættere, — og sandt at sige, er det halve Vendée og Bretagne i Familie med mig! De gode Mennesker lod naturligvis nu deres Pistoler blive i en passende Afstand fra min Næse, skønt de aabenbart ikke ret vidste, hvad de skulde tro om mig; — thi som en Fange havde jeg dog egentlig ikke taget mig ud. Jeg sér endnu deres forbavsede Ansigter for mig. Den Gang vidste endnu kun meget faa af mine Paarørende noget af, at jeg havde sluttet mig til Republiken, og, jeg tilstaar det, mine kære Borgere og Borgerinder, et eneste Ord vilde have kunnet frelse mig og forvandle hint ubehagelige Sammenstød til et overordentligt rørende Gensyn. Det forstod sig dog af sig selv, at der ikke kunde være Tale om Sligt. Efter nogle Minuters Forløb sagde jeg:

„Ja, kære Børn, jeg er ganske rigtig Fange; men jeg er kun Eders Fange! Hvem er Eders Kommandør?"

„Men, Gaston", udbrød min Fætter Armand, „Du hører da vel ikke til „de Blaa"? Du vanærer jo hele Familien. Og desuden véd Du vel nok, at vi ikke giver Pardon?"

„Det kan jeg nok tænke", svarede jeg. „Men I maa foretage Eder med mig, hvad I har Lyst til; — jeg hører til „de Blaa". Hvem er saa Eders Kommandør?"

Armand nævnede nu et Navn, som jeg vil forandre, da den Kvinde, hvem jeg straks vil komme til at omtale nærmere, bærer det samme Navn. Det er Navnet paa en af de ældste og rigeste Aristokrater.

„I maa føre mig til ham!" sagde jeg til dem. „Den eneste Tjeneste jeg anmoder Eder om at gøre mig, bestaar i, at I vil sørge for, at min Skæbne ret snart bliver afgjort. Hvad enten I vil skyde mig eller lade mig løbe, — lad det blot ske i en Fart!"

De førte mig altsaa hen til deres Anfører, — jeg vil her kalde ham Grev Haquemar. Det var en gammel Mand med hvidt Haar, men med et iskoldt Ansigt og et Blik i hvilket der laa alt Andet end Mildhed. Rundt omkring ham var en halv Snes Adelsmænd forsamlede; — jeg kendte dem Allesammen, da jeg havde spillet, danset og drukket sammen med dem i Angers, i Paris og paa deres Godser. Alle disse vakre Mennesker stirrede paa mig som om de ansaa mig for et Spøgelse.

Armand forestillede mig meget ceremonielt og tilføjede derefter, at jeg sagde, jeg hørte til „de Blaa", men det var dog vist kun Spøg.

„Her kende vi ikke Noget til Spøg", sagde den gamle Haquemar barsk. „Jeg vil vide hvorledes den Sag forholder sig!"

„Høistærede Hr. Greve", svarede jeg ham, „jeg tjener mit Fædreland, — og mit Fædreland er for Øjeblikket en Republik."

„Godt", svarede han kort. „De er nu vor Fange. En Forræder maa ikke gøre Regning paa, at man vil lade Naade gaa for Ret, — og en saadan Forræder maa det allermindst!"

Nu tog man mine Vaaben fra mig og overgav mig til en Flok ridende Bønder. Omringet af disse galloperede jeg — jeg véd ikke selv hvorhen; thi Egnen var mig aldeles ubekendt. Efter et meget langt Ridt fik vi endelig Øje paa et ret smukt Slot, der laa oppe paa en Høj. Jeg spurgte mine Ledsagere, hvad det var for et Slot, og efter at de i nogen Tid havde raadført sig med hverandre om, hvorvidt de burde meddele en saa vigtig Fange en saa betænkelig Oplysning, svarede de, at det var Slottet Haquemar.

Greven havde jeg ikke sét det Mindste til, saalidt som til mine to Fættere eller mine Bekendte. Først da vi var komne ind i Slotsgaarden kom Armand hen til mig og hviskede:

„Hør mig! — Den gamle Haquemar vil ikke vide af nogen Benaadning at sige! Spil den Angerfulde, — — undskyld Dig med Nødvendigheden, — saa skal vi sørge for at Du kan slippe bort herfra!"

Jeg trykkede ubemærket hans Haand og takkede ham, Men jeg havde fattet min Beslutning. Jeg var ganske paa det Rene med, hvad jeg havde at foretage mig; — jeg vilde ikke nedlade mig til at bede, — endsige da til at lyve! Thi, mine højtagtede Borgere og Borgerinder, naar En af os, — naar et Medlem af en gammel adelig Familie har fundet sig foranlediget til at sværge til den nye Fane, — saa maa han ogsaa vise, at han har gjort det med fuld Bevidsthed, og at han ikke er ubekendt med, hvad der staar paa Spil for ham. Tage Flugten vilde jeg naturligvis, saasnart der maatte tilbyde sig en Lejlighed, — det Samme gør enhver Fange, naar han kan komme afsted dermed; — men trygle om at faa Lov til at beholde Livet vilde jeg ikke, — og lyve! Fy!"

De Tilstedeværende gav deres Bifald tilkende.

(Forts.)

En splinterny Vise

om Formanden for ..... brødrene, Hr. Svulst, som faar 2000 Kr. om Aaret af Selskabet, samt andet Sølvtøj, der kan forvandles til Penge o. s. v.

Mel.: Manden og Konen satte sig ned.

„Brødrene" blev da enige om:
Svulst skal ha' tusind' Daler,
Og, da til næste Regnskab de kom,
Atter man anbefaler:
Svulst, denne gamle Formand saa brav,
Hvad, om herefter aarlig vi gav
To tusind' Kroner til hans Behov.
Vi har jo Mønt i Masse.

Vel knurred' mangen Broder, som smaat
Mente, at med de Penge
Kunde man have gjort det saa godt
For gamle Folk, som trænge.
Hvorfor skal denne fornemme Fyr
Være vort Selskab skammelig dyr?
Der var vel nok en Formand at faa,
Som ej var saa begærlig.

Tænk nu, hvad sker, Bestyrelsen bød:
Svulst han maa ha' lidt mere.
At der et Nej! fra Brødrene lød,
Maatte nu ej genere.
Man til Juvelsen løb med Besked:
Op med det bedste Sølvtøj, Du véd,
Et helt Service byde vi maa
Til vores rare Formand.

Den Gang nu Svulst han fik den Besked,
Han til den Guldsmed ganger;
Hør! kære Ven, Du sikkerlig véd,
At altid jeg i Trang er.
Sølvtøjet kan Du bringe mig hen,
Men, tjen mig i at tage det igen.
Penge, for Alt, dem trænger jeg til,
Og Du skal faa Procenter.

Hjemme hos Svulst var Højtid og Stads,
Sølvtøjet stod paa Bordet.
For Komiteen gjordes Kalads,
En af dem tog saa Ordet:
Sig mig Hr. Svulst! paa Sølvtøjet staar
Sletintet Navn, ej Dato og Aar?
Guldsmeden maa nok ha' sig en Tur,
Den skal vi nok dangdere.

Svulst sagde blot: lad mig kun om det,
Den Sag skal blive klared'.
Saa gik man ind og „bælgede" tæt.
Den Komité var narred'.

Guldsmedens Karl med Kurvene stod,
Da det var Tid, forsvinde man lod
Hele Servisen; væk var den Stads.
Svulst havde spil't Komedie.

Fra Gaden.

— Hvad skal det betyde, at nede i „Bodega" sidder Gæsterne ikke ved Borde, men rundt om Vintønder?

— Jo, sér Du, det er nu saadan et meget fint Sted, hvor det skal gaa pænt til, og naar der ingen Borde findes, saa kan Gæsterne da ikke fristes til at drikke hverandre under Bordet!

— Men hvorfor har Vinfadene Mavebælter af Vinglas?

— Aa, det er bare for at friste Folk til at prøve, om de kan tage lige saa mange Glas indvendig!

— Saa Du Maaneformørkelsen forleden? Den var storartet!

— Passiar! Man kunde ikke se Noget; — det var jo ganske sort!

— Ja — hvad mere vil Du forlange af en Formørkelse?

Til Juletræet.

Hvem der forstaar at skjule sin Dumhed, — han er ikke dum!

Naar Forsigtighed er Moderen til Visdom, saa er Frygten dens Svigermoder.

Den, som siger at han aldrig har løjet, lyver ikke for første Gang.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Slagets Gang.

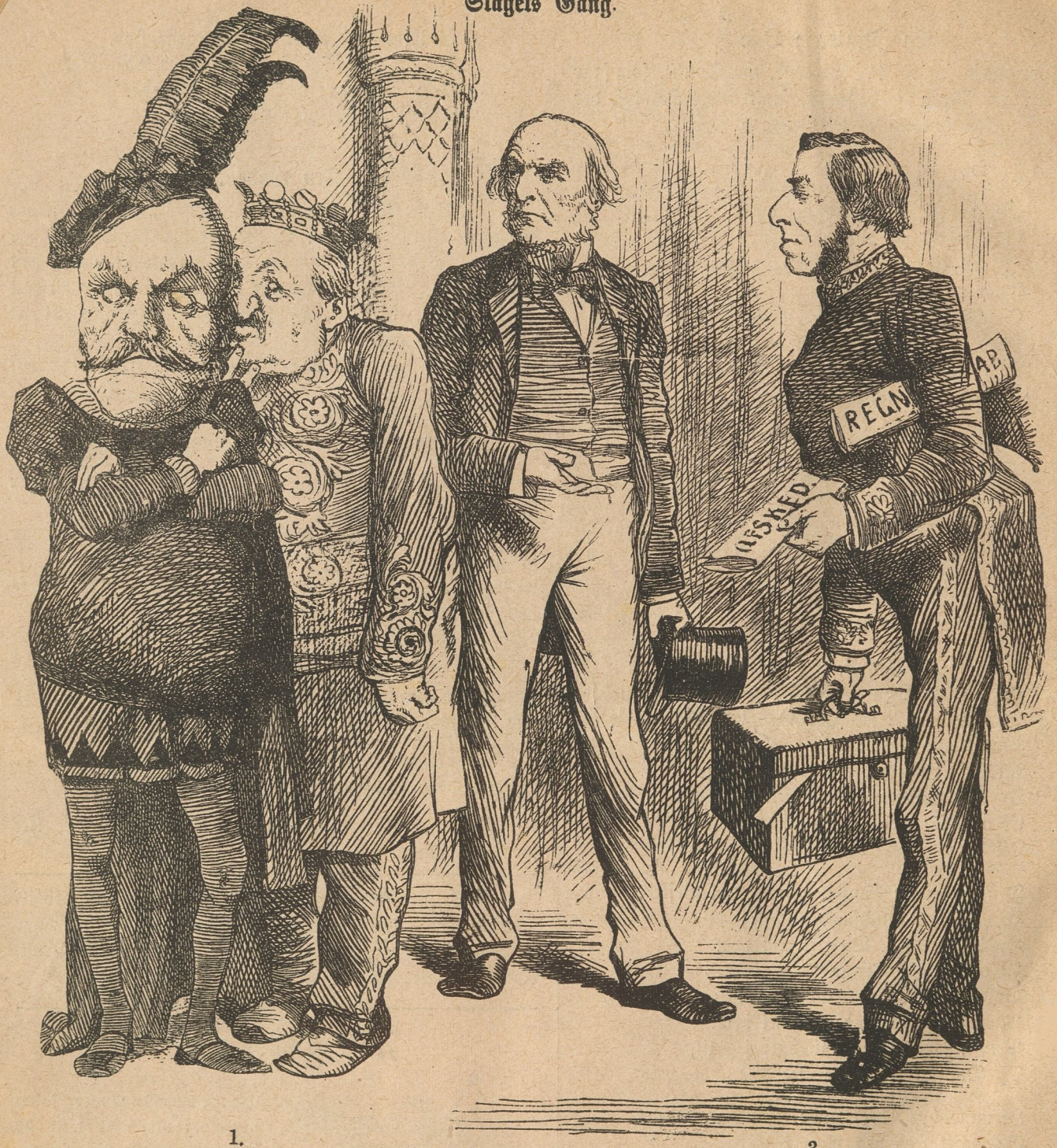

1.

Embedsstanden.

Hr. Estrup! Dette Lønningstillæg varer os for længe,
Og Berg har sagt, naar Du gaar bort, skal Alle faa, som trænge.
Her dine Pakkenelliker, vi samlet har tilsammen,
Til Døren vil vi følge Dig, og det i Fryd og Gammen.

2.

Venstrepartiet.

Vi har sagt det saa tidt, og Du véd det saa godt,
Vi vil ikke forhandle med Dig.
Rejs Du rolig derud, paa dit landlige Slot,
Og lad fare, den haabløse Krig.

3.

Aristokratiet.

Nu er den gal, min kære Ven! Man ligefrem os hader.
Gaa heller bort, og sig som saa: — Hvis jeg personlig skader,
Saa vil jeg ej i Vejen staa, thi Danmarks Vel og Hæder,
Min Lykke er, — saa skal Du se, de gamle Koner græder.

4.

Estrup.

Denne „Rigskanslerdragt" vil ej hjælpe mig mer;
Imponere, formaar jeg dog ej.
Hvis bestandig jeg trodser, jeg tydeligt ser,
Staar jeg ene og bar paa min Vej.

A·GULDBRANDSEN·TRYK·KJBNHVN.

·Redigeret af: Fr·A·Hertz·

RAVNEN

№ 13 | Söndag d: 25 December | 1881

Ravnesang.

(Juleaften).

Min Farve er sort og mit Skrig lyder vildt,
Og hvad der er venligt og stille og mildt,
Forskrækker jeg, naar jeg mig nærmer.
Men saadan en Fugl er dog ogsaa til Gavn;
Den minder og tolker de dybeste Savn,
Og Armodens Ret den beskærmer.

Skønt Julen vil prange med Farver og Glans,
Jeg sér under Masken en Dødningedans,
En Frist, som er stakket og dunkel.
For Rig og for Fattig er Livet en Drøm,
Vi skal rives med i den hvirvlende Strøm.
Den Afgang for Alle er ussel.

Mig tyktes, at Vishedens knusende Vægt,
Dog maatte bevæge den lidende Slægt
Til kærlig hverandre at møde.
Hvorfor skal man rives om Ære og Brød,
Og vogte paa Guldet, til Anskriget lød:
Nu fluks Du med Livet skal bøde.

I Troens søvndyssende, kvælende Rus
Forvirret man jubler og smykker sit Hus,
Og fjollet man smiler ad Graven.
En Skærv man henkaster til Fattigmands Vraa,
„Gud vil, jeg i Velstand og Hæder skal staa".
Den Løgn dækker Biblen og Paven.

Spørg bare Din Præst, han vil give det Svar!
„I glædes ved Julen, en Frelser I har,
„For Synd og for Straf ej I frygte.
„Giv Kirken og Kongen og Øvrighed sit.
„Lad aldrig Fornuften Dig føre for vidt,
„For Troen lad Kundskaben flygte.

Du, som ved de Kristnes saa nedrige Færd,
Berøves Tilfredshed og Menneskeværd,
Spørg Præsten, hvorfor Du skal lide.
Og Svaret det bliver: gak hjem i Din Vraa,
Gud vil Du er fattig, men Du skal opstaa
Af Graven, blandt Englene hvide.

Det er ej for Jesus I fejre den Jul,
For Grumhed og Stolthed og Falskhedens Skjul,
I Templer har bygget og fredet.
Et skaanselsløst Røver- og Morder-Komplot,
Har Mennesker plyndret og stillet dem blot.
Dertil Eders Kristendom ledet.

Du fattige Broder og Søster, ak nej!
Bag Graven Du finder ej blomstrende Vej,
Kan ej Du den finde paa Jorden.
Du tier og taaler, det fejler Du i,
Knus Dragen med Lænken, se saa er Du fri.
Saa kom der en Jul med lidt Torden.

Et Juleeventyr.

Jeg havde ikke været til noget Gilde Juleaften. Ganske alene sad jeg hjemme i min Stue. Jeg havde kogt Vand paa Spiritusaparatet og lavet mig en rigtig kraftig Toddy. Min lange Pibe havde jeg stoppet og tændt og foran mig paa Bordet laa Held & Corvins Verdenshistorie. Jeg læste Afdelingen om den franske Revolution og var kommen dertil, hvor Abbé Seyes, Barras og Tallien faar opstillet Direktoriet i 1795 altsaa Revolutionen, med dens kæmpemæssige Storhed og dens Rædsler var forbi og det Hele — syntes jeg var blevet til Vrøvl. Pokker staa i det, den ene Toddy lokkede den anden ned, jeg var ved det 6te Glas, som i „Jorden rundt" gives den „Forjættelse:" Alt forstaar Du, Alt formaar Du, kort: Du er en Matador, da — om jeg var i Legemet eller udenfor Legemet, véd jeg ikke — som Paulus siger, var der „Noget" som sagde til mig: hvis Tu keder Dig, min Gut! saa har Du jo den „Alladdinske Lampe" se der! den staar foran paa Bordet, tag dit Lommetørklæde og gnid den lidt, saa kommer den tjenende Aand, Du véd nok, han skal snart skaffe Dig Selskab i Stuen. Bravo! jeg forsøgte det og — vips! der stod han eller hun, hvad det var for en det véd jeg ikke for den havde et „Gehæng" om sig, akurat som paa Kasino. Hvad befaler Herren? lød det, ligesom op fra en Brønd. Jeg betænkte mig lidt — hør min Ven! jeg er oprigtig talt, lidt ollet, jeg véd ikke saa nøje, hvad jeg foretrækker, skaf mig Selskab, hører Du! Selskab, kald paa hvem, Du selv synes, hvad behager! Aanden var borte men jeg saa en anden — Aa! er det Dig, gamle Ven! jeg syntes Du var død. Det var Overby. God Aften, min kære H. sa' han, det var pænt at Du sendte Bud efter mig, jeg var henne hos Hansen. — Hør Overby! Lav Dig en Toddy efter Behag, tag Dig en Pibe, nu skal vi sludre lidt om det Gamle. Kan Du huske, hvor vi sidst traf sammen, det var ude paa Jagtvejen og vi gik ind i den Beværtning, som nu er revet ned. Hvad var det nu vi — — Aa! undskyld, — hvem ser jeg der træde ind? forhenværende Inspektør Hertz! — maa jeg spørge: hvad berettiger Dem til at trænge her ind, jeg har s'gu hverken løiet eller stjaalet og — naa paa den

Manér, sagde Hertz — ser De: jeg er nu ikke saa stikken paa det mer, jeg skal rent ud forklare Dem Sammenhængen. Paa Anordning af et af disse aandelige Bybude vi har, kom jeg herop og — jeg tænkte, saamænd at jeg kunde kyse Livet af Dem men det er sandt, De er Fritænker og troer saa formodentlig hverken paa Gud eller Satan eller — paa mig. Jeg har endnu i Aftes været ovre i New York og spøgede lidt hos Wiegell, fordi han hængte mig op i „Ravnen" men tænk! han grinte mig lige op i Øjnene. Phist! væk! — hvad vil De mig? siger en Skikkelse, som var traadt ind, under Hertz's Passiar, „Gestaltet" var kostumeret a la Stigaard i „den sidste Nat", der hvor han fanger Fluer, men — denne spidse Næse, disse sammenknebne Læber, — det er i alle Dæmoners Navn: Robespjerre! — han sad sig ned paa en Stol, laa Albuen paa Bordet og Haanden under Kinden. Undskyld Borger! sa' jeg, jeg har den Ære at kende Dem men — jeg kan ikke nægte at mit Hoved ligesom vakler lidt, naar jeg tænker paa de mange Hoveder som — som — De véd nok! jeg kan forsikre Dem om, at jeg er en god Socialdemokrat — — Skikkelsen reiste sig, han saa paa mig med et gennemborende Blik, — Socialdemokrat! skreg han, ved Loui Capets blodige Hals, hvorfor er Du ikke Jacobiner? Svar! er Du en Art Girondist? vis din Farve! staa op og forband din Konge! — dermed griber Hertz Monsieur i Frakkekraven og — værsgod! nu følger Du med paa Kammeret, min gode Robespjerre! her skal vi ingen Kongemordere ha'e — — vil Du holde dine Ravnekloer ved Dig selv, sagde jeg til Hertz — Du har ingen Skilt mer, lille Ven! husk paa det, maa jeg have Fred i min egen Stue. — „Han skal dø" sagde Overby — dø! siger jeg, men han er jo død, I er jo døde allesammen og jeg er vel ogsaa død, naar man ser sig om. Hør Overby, Du er min gamle Ven, vi skal passiare lidt sammen til et Glas Toddy men — skaf mig af med disse Aander — hvad er det? der er pinedød flere og — i et Nu befandt jeg mig i en uhyre stor Sal med Kuppel og Søjler og Springvand og Træer og et Teater. Der vrimlede af civile og militære Personer, af Kvinder og Børn. Hertz var kommen i en heftig Tisput med Harald Brix, Danton og Marrat bleve ordentlig regalerede af Md. Roland, i nedringet Kostume, Napoleon den 1ste stod omgiven af alle sine Generaler, Bernadotte gik forbi og Napoleon sagde: Der gaar den Forræder! — siden fik han fat i Prins Lulu (Napoleon den 4de) og spurgte ham hvad de Narrestreger skulde til at gaa hen og lade sig slagte i Zululandet, til ingen Verdens Nytte. Jeg saa J. A. Hansen, der gerne vilde disputere om Politik, med A. S. Ørsted men denne vendte sig fra ham og sagde: at skønt han ikke sympatiserede med Venstre, saa maatte han dog tilstaa, at det havde Ret i Meget overfor disse opblæste Landjunkere, som nu stod for Styret i Danmark men at Hansen havde skadet sit Parti paa det Ubarmhjertigste, ved sin Penge Skandale. Jeg saa Prins Ferdinand rende omkring og trippe efter Tøsene og Frederik den 6te stod og gloede paa Dr. Dampe, der diskuterede Frihedsprincipperne med de myrdede russiske Nihilister. Allerbedst som jeg staar og ser paa dette forunderlige Virvar, mørkner det for mine Øjne. Jeg stirrer og stirrer, men kan ikke opdage andet end en gulbrun Mur. Pludselig bliver der lagt en tung Haand paa min højre Skulder; jeg vender mig om, og ser en Panser, som med truende Mine forlanger at vide mit Navn og min Bopæl. Undskyld! siger jeg, men — jeg har jo Ingenting gjort. Vil De spille Komedie med mig, siger han, eller er de fuld, af hvad Grund staar De der lige Klods op ad Fruekirke, véd de ikke, at der staar skrevet: Disse Mure bedes forskaanede for Besudling. Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke — Snik! Snak! gør Du Vrøvl, saa afsted paa Stationen. Se paa Muren, Svinebæst! — For Fanden! det maa være en Hund, som — — Hund! afsted siger jeg — nej! min Salighed om jeg gør — Bums — han tog i mig og jeg i ham, det var en varm Tur og jeg var ikke Menneske for at kunde faa Luft. — Saa vaagnede jeg aldeles forvirret. — Jeg ravede omkring, og fik fat i Noget — det var — det ene Ben af min Sofa — jeg laa næsegrus paa Gulvet, var faldet ned og havde væltet et Glas Toddy over mine Benklæder. Lampen gloede i de sidste Trækninger og jeg fik nok i en Fart Klæderne af og kom i Seng.

Det var den Julenats Fataliteter og Eventyr.

Raket.

Teaterdirektør Rasmussen meddeler „Dags-Av." at Frøken Betzonick er *rømt* fra ham. — Ingen af Parterne kan vente at blive *berømt* ved den Affære!

I Dannelsesanstalten.

Frøken A.: Hvad mon Konssygdomme er for Noget?

Frøken B.: Det maa vel være en Sygdom, man er mest udsat for, naar man er *kon*!

En Berigtigelse.

Dommeren: De er anklaget for at have brudt ind i en Lejlighed, og der har de stjaalet et Guldnhr og en Vest.

Anklagede: Undskyld, Hr. Assessor! Jeg har kun taget *Vesten*! Hvad kan jeg gøre for, at der laa et Uhr i Lommen?

Paa Hofballet.

— Det vil jeg sige Dem, Fru Grevinde, dersom Scavenius inklinerer for mig, saa siger jeg Nej.

— Hvad har De forresten imod ham?

— Ih, fy! Tror De jeg vil have, at Folk skulde sige, at jeg havde danset med Ministeren med de mange Næser?

I Børnestuen.

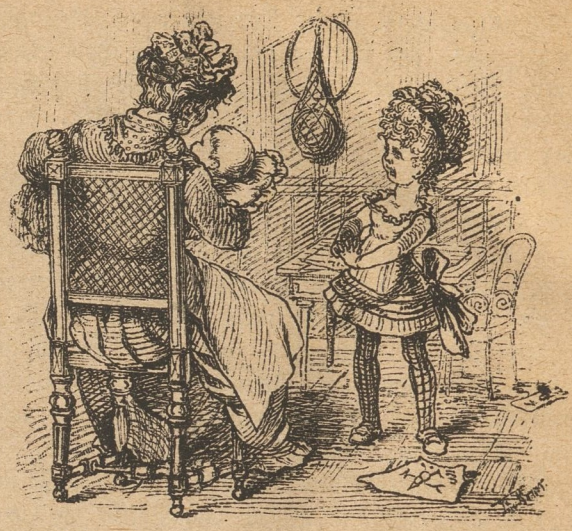

— Hør, Stine, hvorlænge vil Du ha'e, at jeg skal gaa her og kede mig?

— Du vil dog ikke forlange at jeg skal ha'e baade Dig og lille Broer paa Skødet. Naar han sover, saa skal vi To rigtig lege!

— Ja — det sagde Du ogsaa i Gaar Aftes, men da saa Din Kæreste Kom, saa maatte jeg gaa i Seng — og jeg var slet ikke søvnig!

Distraktion.

(Udenfor Vestre Anlæg.)

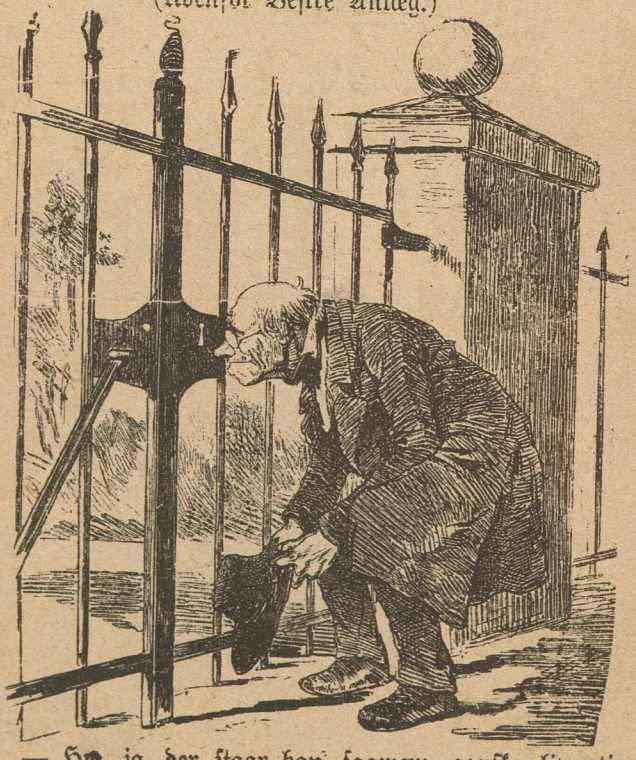

— Hm, ja, der staar han saamæn ganske livagtig, den gamle Ørsted, som var min Lærer, da jeg skulde op til Artium. Det er forbavsende, som Tiden gaar — Hm! Bare den dumme Port ikke var lukket, saa behøvede man da ikke at anstrænge sig med at kigge igennem Nøglehullet. — — Hvad? Det er jo en Gitterport! — Ja, hvem kunde tænke det?

Han gik „i Vandet"!

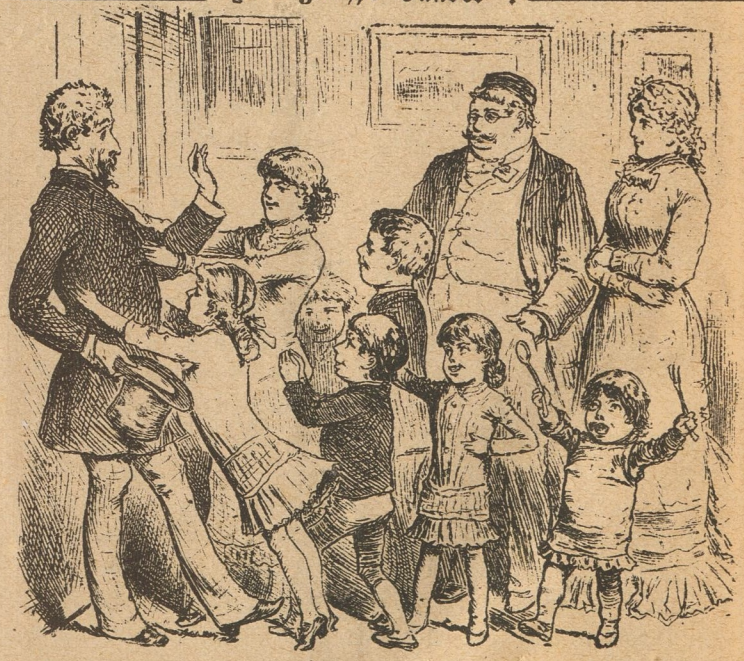

Onkel Peter (har tilbragt Juleaften hos en Familie, hvad han altid plejer, naar der er noget Godt paa Spisesedlen, hvorfor han ogsa selv indbyder sig til Middag Juledag): „God Dag, og glædelig Jul Allesammen! Og Tak for i Aftes. Aa! Sik'en dejlig Mad jeg fik fra fra Restavrationen; men det keder mig at spise alene, og derfor — — —

Børnene (i Kor): Vil Du invitere os hjem til Dig! Tak, kære Onkel!

Fra Sommerlyst.

1. Herre (den Yngre): Naa! nu skal da Birkedommeren ikke mere snuse her i Pavillonen. Har De kendt ham personlig? 2. Herre (den Tykke): Om jeg har? Jo, jo! Og hans Kone med; jeg har været der mange — i Selskab. Det er s'gu hendes Skyld, at han gik bag af Dansen; hun skulde øse Penge ud. Hun skulde naturligvis ha' Rideheſt, og saa smed hun sig i Sofaen med Ridestøvlerne paa, ha! ha! ha! Og i Randers, naa! da hun gjorde sine Københavnsreiſer. Den er reel!

Fruen og Skurekonen

Skurekonen: Ja, lille Frue! nu har jeg kendt Dem fra De var ikke større end som saa, og derfor gør det mig ondt, at De græder. De skal saamænd ikke græde fordi Deres Mand allerede er Dem utro, saadan er de næsten Allesammen. Min Mand var saamænd ogsaa utro, men saa fik han af Kosteskaftet, det kan De vel ikke være bekendt at gøre, men — De kan nok give ham et lille Spark, naar han bliver kærlig, saa skal De se han kommer sig.

Meddelelse pr. Telefon.

Formand Borup (taler i Telefonen til den gamle, lidt døve Schmidt): Der er en Herre, som vil købe den gamle Maskine. Svar: Vil han løbe med gamle Stine? Taler: Nej, han vil handle med Herren. Svar: Noget andet, som er værre, hvad da? Taler: De maa ile, nu er han ude paa Gaden. Svar: Er der Ild, og Luen slaar ud af Taget. Nu kommer jeg.

Professorvrøvl.

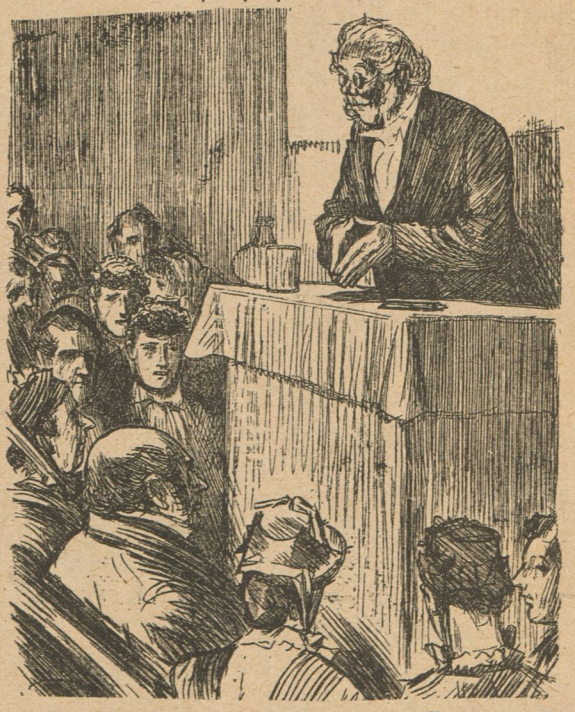

Professoren: Mine Damer og Herrer! Jeg vil forudskikke nogle orienterende Bemærkninger. Øjet er et meget fint Redskab, som man bruger til at se med, er Øjet sygt og ubrugeligt, saa er man blind, det vil sige: man kan ikke se med det. Der gives Mennesker, som er skeløjede, det vil sige: begge Pupilerne have Plads i Øjenkrogene. Nogle er vindøjede, det er: de se baade til højre og venstre paa en Gang. Naar Øjnene ere forsynede med Briller, saa er Grunden den, at man sér bedre gennem Glassene end uden dem.

Raketter.

Folketheatrets Forestilling i Mandags overværedes af hele den kongelige Familie. Der opførtes „Min Svigermoder“ og „De Forlovede“. — Vi tør holde to Flasker svensk Banco mod én Flaske „Kronprins Frederiks Punsch“ paa, at Kronprinsessen har fundet mere Behag i det sidste Stykke end i det første!

Der er en Vinhandel paa Osterbro, der anbefales som liggende vis-à-vis — Sortedamssøen. — Det er mistænkeligt!

Nationaltheatrets Publikum er bleven aldeles skudt i Frk. Skytt, der som Zigeunerpken Acucena i „Troubadouren“ har spaaet sig selv en lovende Fremtid.

Politiassistent Hjort havde i Søndags 25-Aars Jubilæum, og var i den Anledning indbudt til et Festmaaltid paa Skydebanen. — Det er ellers ikke videre galant at indbyde en Hjort paa Skydebanen, og ovenikøbet til — Festmaaltid.

Oberst og Folkethingsmand N. P. Jensen vil spørge Krigsministeren om Udfaldet af den sidste Udskrivning. — Obersten frygter vist, at Høsten har været saa slet, at der bliver Mangel paa det „Kanonfoder“, som gaar under Navn af Rekrutter! Det kunde være morsomt at se Obersten og alle Rekrutplagerne gaa „fyrige“ et Par Aars Tid af Mangel paa „Raamateriale“; — saa skulde vi høre et Hyl om „Arbejdsløshed“!

Som Jule- og Nytaarsgaver anbefales et Slags Brændselskort. — Det kan man da kalde „brændende“ Lykønskninger!

Første: Det er dog en mild Vinter Vorherre har givet os.

Anden: Ja, men ikke for os i vor Byende, thi vi har den strænge Winther, som plager os Nat og Dag, saa det vi sparer af Ildebrand, kan vi fylde i Halsen paa ham, for han brænder af Tørst til alle Tider.

Første; Sluk ej hans Tørst, men lad ham brænde af Helvedes Luer, det har han fortjent.

De saakaldte „Heroldister“ alias de „radikale Socialister“ gjorde i forrige Uge et Attentat paa Presseloven, hvilket dog heldigvis blev uden videre Følger. Det turde være Toppunktet af de Godtfolks Galskab, naar de stiller Resolutioner om at indskrænke Pressefriheden. — Ja, — det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!“

Indbyrdes Oprigtighed.

Erfarenhed er en dejlig Ting
Endskøndt man ofte den dyrekøber,
Man faar paa Livet det rette Sving.
Og ikke mere i Taaget løber.

For sidste Gang i sin Pigestand
Saa Ida Solen at gaa til Hvile. —
Med kærligt Blik hendes unge Mand
Til Brudehuset bad hende ile.

Alt længe siden han ønsked' sig
I dette Kanaan at fornøie;
Men ak, den Lille hun aned Svig
Og ej ham vilde i Ønsket føje.

Men uden Rødmen hun kunde nu
en slig Anmodning med Ja besvare,
Thi Præsten sagde jo tyd'ligt: Du
Maa lydig være din Mand, min Rare.

Et fyrigt Kys fra sin søde Snut
Han snapper mens han mon hende sige:
Hør véd Du hvad min dejlige Glut
Nu ingensinde jeg skal Dig svige.

Men er jeg ikke en Pokkers Knos
Thi, jeg tilsidst maaske havde løjet,
— Skøndt Troskab ofte jeg svoer min Tøs, —
Hvis for mit Ønske Du havde føjet.

Jeg tænkte det, mæled hun igen,
I Mandfolk er kun en troløs Skare, —
Jeg før blev pudset min fine Ven,
Og derfor tog jeg mig pænt i Vare.

O, søger aldrig et Gimmerlam
Fra Dydens Taaresti at forvilde,
Det bliver ofte Jer egen Skam
I sér det først naar det er forsilde!

Fra Gaden.

— Hvad siger Du om Carl Gjellerups „Rødtjørn?“

— Jeg siger at den er en slem Torn i Øjet paa Erik Bøgh og alle de andre afdankede Dydsdragoner!

Fra Beværtningen.

— Du, Petersen, her staar i „Dasavisen“ averteret en Roman, som kaldes „Sorte og Røde“. Hvad tror Du den handler om?

— Det er begribeligvis en hel Historie om „smaa Sorte“ og Røde — Snapse!

En Morgenbitter.

Fruen: Kære Adolf, min Veninde Amalie er frygtelig vred paa Dig.

Herren: Hvorfor?

Fruen: Fordi Du var saa urimelig imod hende sidst hun var i Besøg hos os. Har hun fornærmet Dig?

Herren: Ikke i mindste Maade! Jeg sér gerne, at hun kommer her, men det var rigtignok meget mørkt i Værelset da hun kom, saa jeg har formodenlig straks antaget at det var Dig!

I Møbelbazaren.

— Hvad vil det egentlig sige: Flugtstol?

— Det er et Stykke Møbel, som man ikke kan stole paa, naar man vil tage — Flugten!

Julenødder.

1 2 3 4
Det kan Du faa, min Kære! naar Du danser.
1 3 4
Det er unægtelig ej mangen „Panser“.
2 3
Det har vi haft i dette Efteraar.
2 3 1
Et Ukvemsord til En paa femten Aar.
3 1 2
Deri et mægtigt Land, Du finde kan.
4 3 4 2
Det er der overalt i Orknens Sand.

---

1 2 3 4
Det er en Kone sjelden alletider.
1 3 4
Et saadant véd jeg da, Du ikke lider.
1 3 4
En saadan, af en brasет Gaas, jeg tager.
2 3 4
Du sætter ej til den, som Dig bedrager.
3 1
Ham har Dorph-Petersen med Glans fremstillet.
4 3 2
Amagerpigerne det tidt har pillet.

Til

„Ravnen“s Abonnenter!

Med det nye Aars Begyndelse vil „Ravnen“ udgaa i en meget forandret Skikkelse, idet Bladets Forside hver Uge vil indeholde

en ny stor Illustration med Tekst.

Da Ravnen saaledes begynder en ny Suite, vil det 1ste Januar 1882 udkommende Numer blive betegnet Nr. 1.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Korrespondance.

Min gamle Ven,
Hr. Rasmussen!
I Danmarksgade 6
i Kælderen —
Jeg takker Dig, for
for hvad Du sendte mig,
Men, før den tolvte jeg modtog det ej.
Gid det nu rigtig strygende vil gaa.
Du har jo næsten Alt, hvad Folk vil nyde,
Som Du til billig Pris, vil venlig byde.
Glædelig Jul!

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 7—10

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Ved Juletid.

Julen er kommen med Vinterslud,
Og dog for Mange med Glædesbud.
De Smaa fornøjes ved Ekstraftadsen,
Ved „Lov" fra Skolen og al Slags Fjasen.
Den Rige synes, at dette Styr
I Grunden falder ham altfor dyr.

Den fattige Mand med de fattige Smaa,
De aarlige „Kærlighedsgaver" faa.
Men det er en løjerlig „Kærlighed"
Som intet Andet at gøre ved.
En Juleaften, med Steg og Grød,
At lindre den store Arbejdernød.

Redigeret af: Fr. A. Hertz